

SHUNA'S JOURNEY

HAYAO MIYAZAKI

SHUNA'S JOURNEY

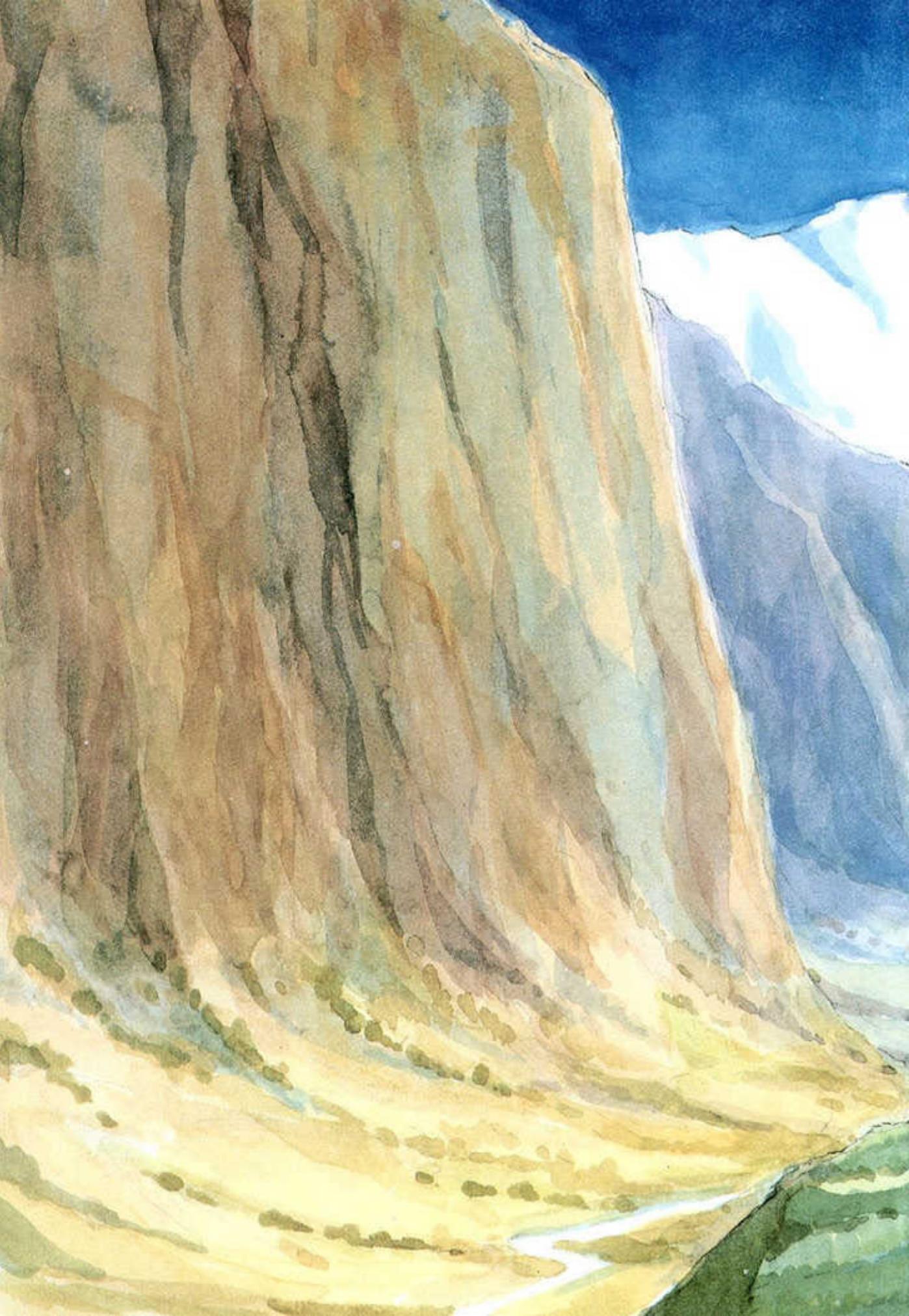

HAYAO MIYAZAKI

SHUNA'S JOURNEY

CHAP1

HAYAO MIYAZAKI

Ngày xưa ngày xưa, xưa đến
nỗi người ta không thể xác
định được là thời điểm nào
trong quá khứ, có một vương
quốc nhỏ bé bị lãng quên bởi
thời gian dưới dưới đáy của
một thung lũng cổ xưa được
tạo nên bởi những con sông
băng trên núi

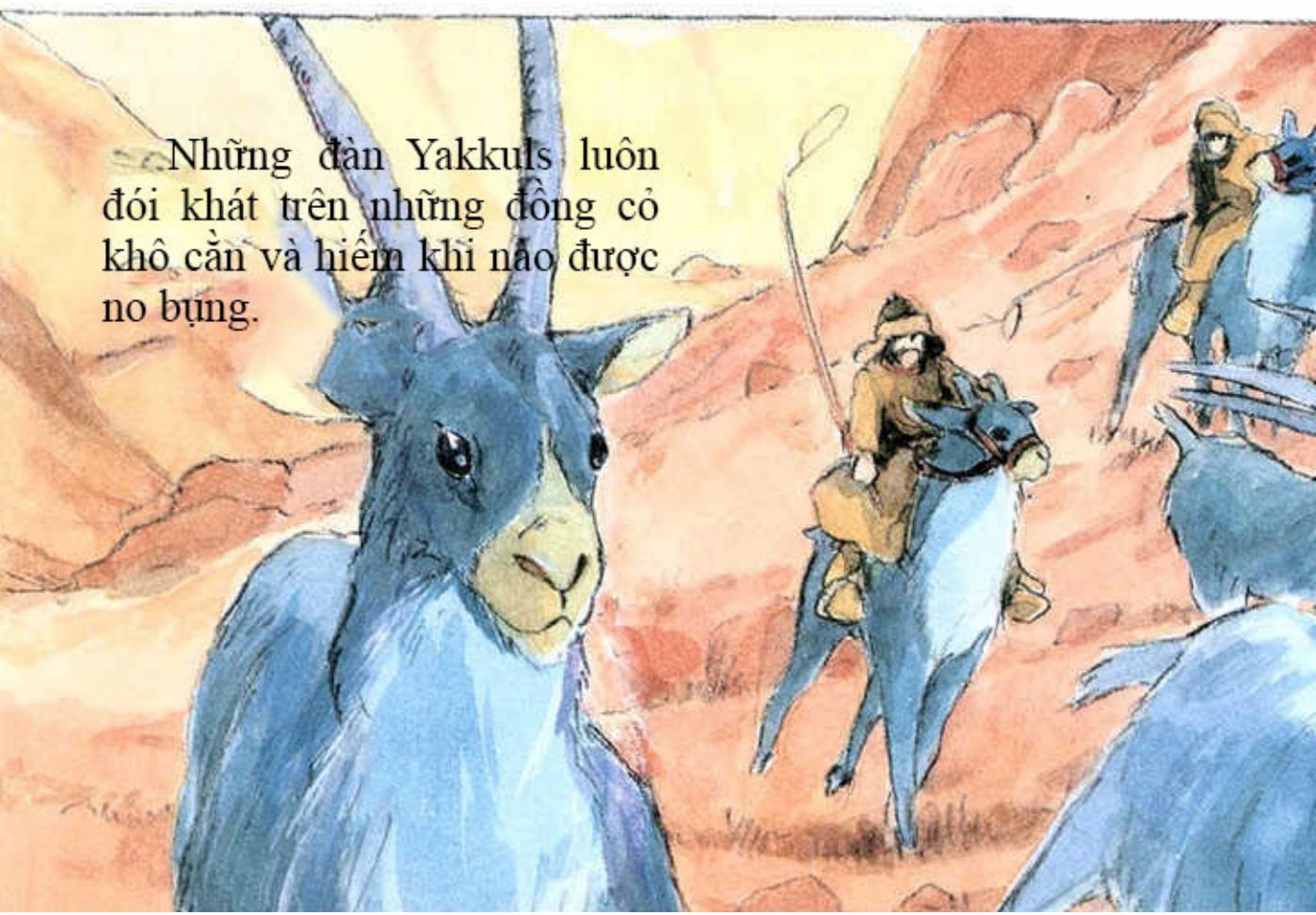
Tại sao người ta lại chọn
chốn cằn cỗi này để sinh sống?

Những cơn gió thổi từ đỉnh núi khiến
cho bầu không khí vốn đã mỏng manh
nay còn mỏng manh hơn và những tia
nắng mặt trời cũng không đủ để sưởi ấm
cho thung lũng này...

Những đàn Yakkuls luôn
đói khát trên những đồng cỏ
khô cằn và hiếm khi nào được
no bụng.

Họ cày xới mảnh đất khô cằn và gieo hạt giống của cây Hiwabie, nhưng mảnh đất cằn cỗi chỉ mọc lên những cánh đồng nhỏ bé và kém năng suất.

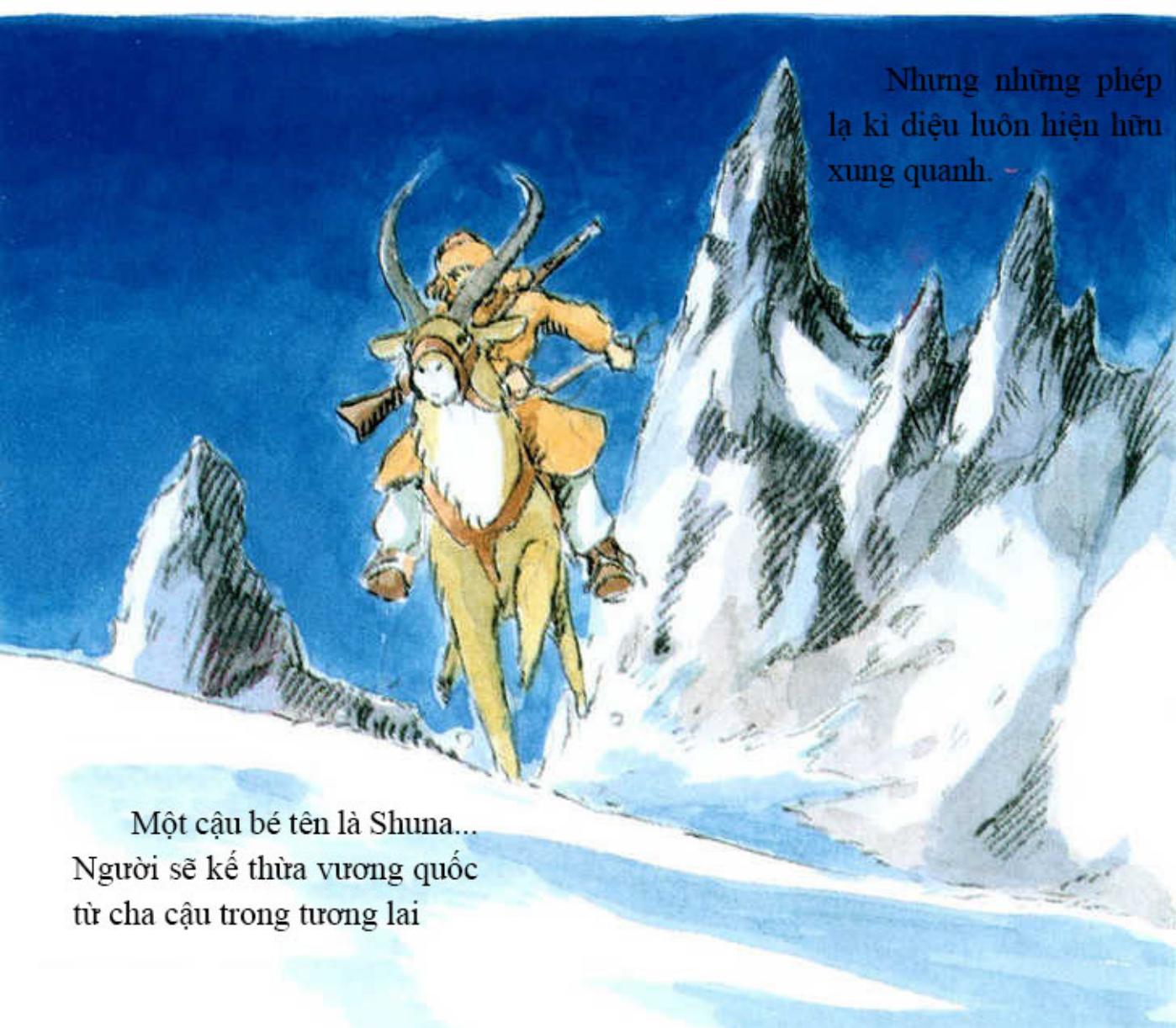
Nhưng con
người vẫn sống
được nhờ vào
những vụ mùa
khiêm tốn.

Làm việc cho đến khi
không thể làm hơn được
nữa, và chết.

Thật đáng
buồn, một cuộc
sống quá cơ cực.

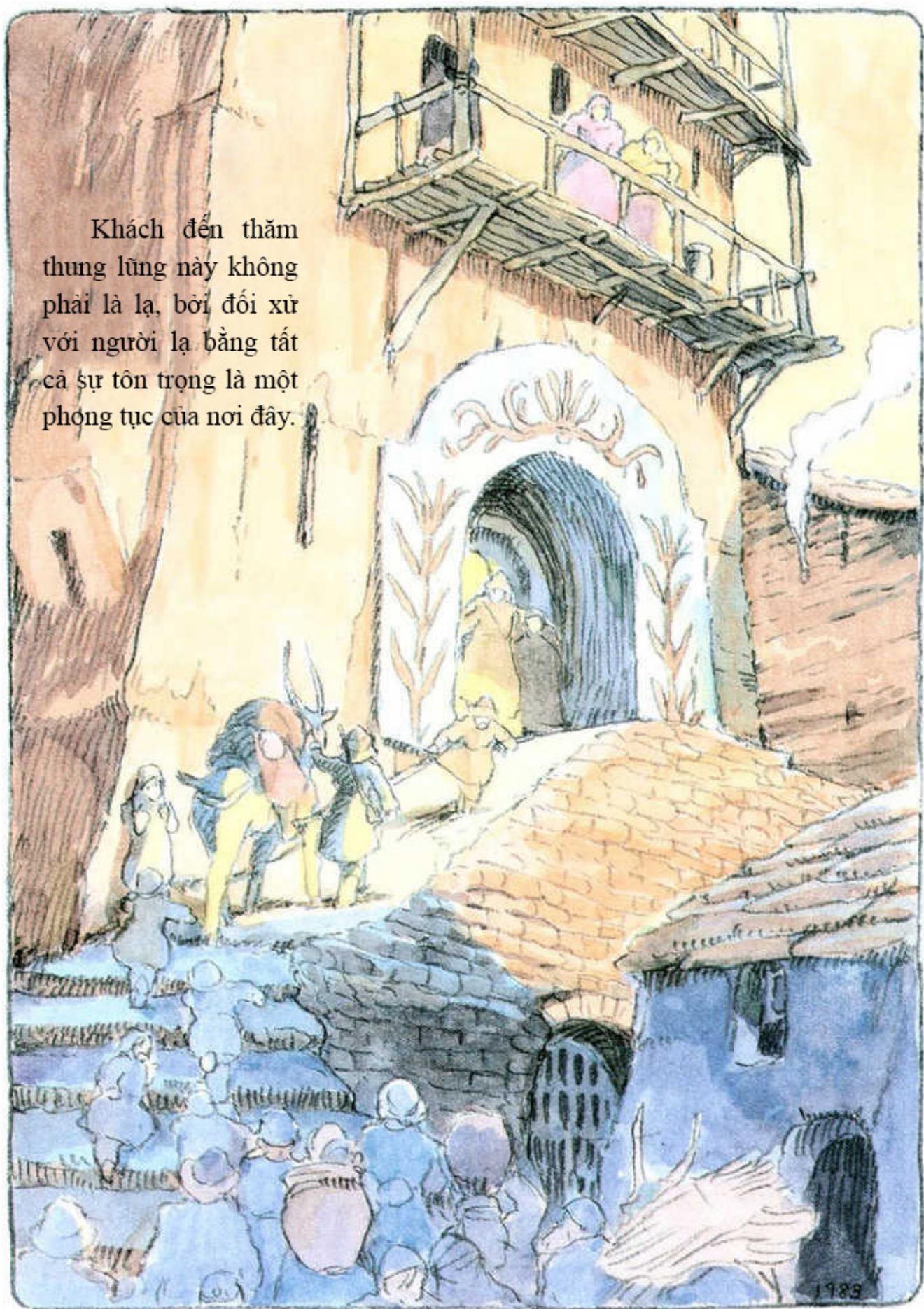
Nhưng những phép
lạ kí diệu luôn hiện hữu
xung quanh.

Một cậu bé tên là Shuna...
Người sẽ kế thừa vương quốc
từ cha cậu trong tương lai

Một người đàn ông ngoại quốc trong trang phục xa lạ nằm là trên đường vì mệt và đói...

Khách đến thăm
thung lũng này không
phải là lạ, bởi đối xứng
với người lá bằng tất
cả sự tôn trọng là một
phong tục của nơi đây.

Ông ấy nên
được giải thoát
khỏi sự đau
khổ lâu dài của
mình vào đêm
trăng hôm nay.

Thậm chí
phép thuật màu
nhiệm và những
loại thảo mộc
quý giá của già
làng cũng không
thể cứu được
mạng sống của
người khách du
mục.

Người khách du mục ra hiệu cho Shuna đến bên giường bệnh. “Ta là hoàng tử của một vương quốc nhỏ phía Đông. Đó là một đất nước nghèo, người dân lúc nào cũng phải chịu khổ vì nạn đói hành hành.”

Rồi ông chỉ cho Shuna thấy một cái túi nhỏ được buộc chặt bên hông.

“Lúc ta còn trẻ như cậu, ta đã từng gặp một người du mục đơn độc.”

Trong túi là một vài hạt giống, thứ mà Shuna chưa từng thấy trước đó.

“Người đó đưa thứ này cho ta. Ông ấy bảo, với những hạt giống này, con người có thể sống vui vẻ, sung túc và không bao giờ phải sợ cái đói nữa.

Những hạt giống to và nặng.

Shuna nói: “Ha... chúng cháu rất nhỏ và không có thể cho cháu nhũn... không?”

“Cháu có thể. N... giống này vào đất là lớp vỏ. Chúng là đ... với ta rằng loại hạt một cánh đồng rực sườn đồi...”

“Ta đã trải qua ba... trình đi tìm hạt giống.”

“Nhưng giờ ta c... cũng không còn nữa.”

ật cây Hiwabie của
và kém năng suất. Ông
ng hạt giống này được

Nhung gieo những hạt
vô ích. Chúng đã mất
bỏ đi. Người đó nói
t này được trồng trên
rõ tuyệt đẹp trên một
ao khó khăn trên hành
g này."

"đã quá già. Sức khỏe

Xa xa về phía Tây, nơi tận
cùng của Trái đất, có một cánh
đồng màu mỡ pháp phoi loại cây
quý giá này

Người khách du mục qua đời. Để lại cho Shuna bao sự đau xót. Sau đó, cậu quyết định lên đường về phía Tây, nơi có cánh đồng kỳ diệu ấy.

Cha cậu và những vị bô lão cố gắng thuyết phục cậu hãy ở lại.

“Chúng ta phải tuân theo truyền thống. Cho dù số phận của chúng ta là phải chịu đói hay phải sống ở đây cho đến hết đời đi chăng nữa!”

Không
còn thứ
gì có thể
ngăn cản
cậu, thời
gian lên
đến giờ
đã cận
kề.

Những
bô lão
chỉ còn
biết trút
những
cái thở
dài.

Những
người phụ nữ
thấy Shuna
làm quá nhiều
đạn cho một
chuyến đi săn
thông thường
và hiểu rằng
cậu đang
chuẩn bị lên
đường.

Vào một đêm
trăng non, Shuna phá
bỏ những luật lệ của
vương quốc và thăng
yên lên Yakkul.

SHUNA'S JOURNEY

CHAP2

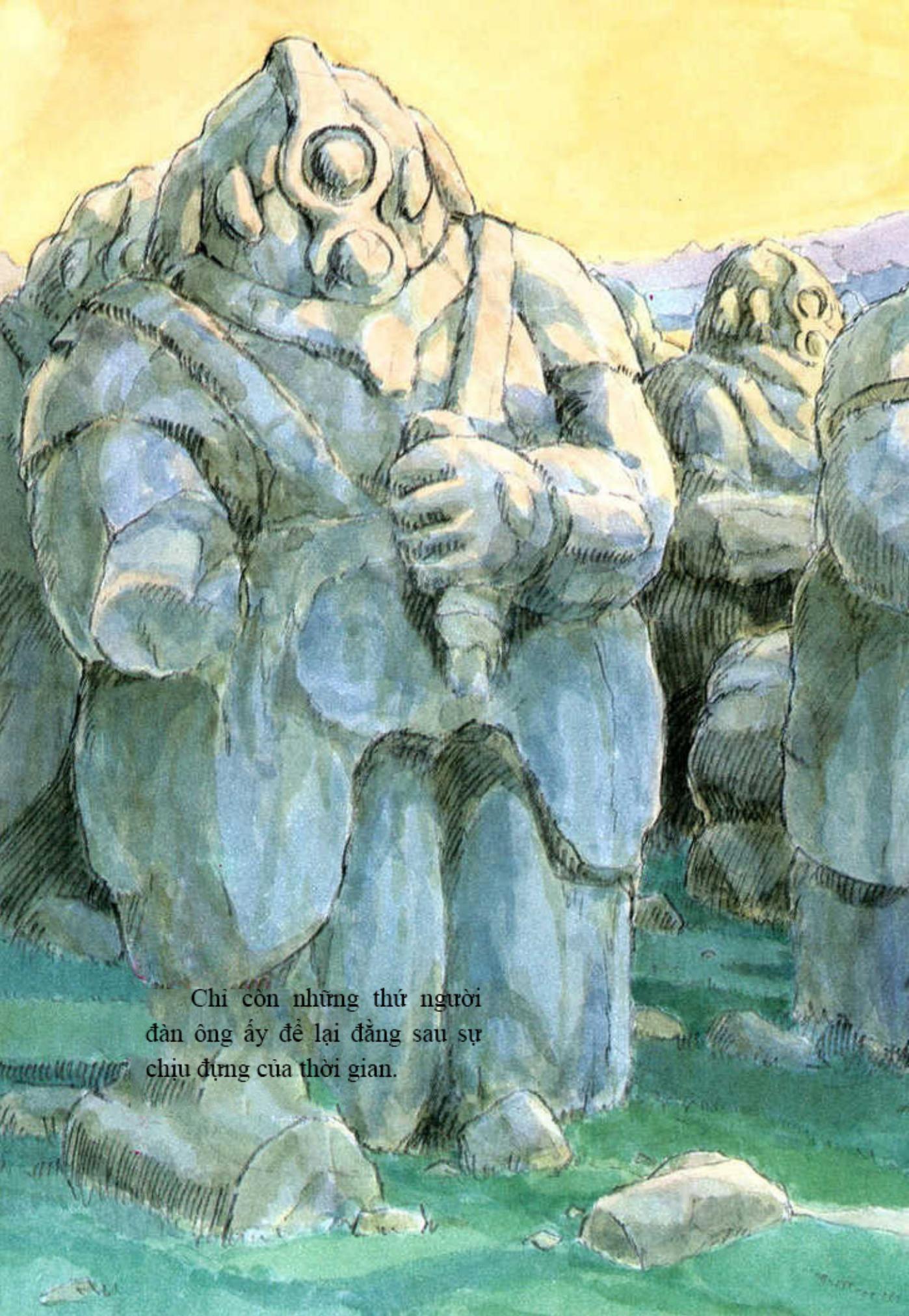
HAYAO MIYAZAKI

Hành trình về phía Tây

Mảnh đất ngày càng mục nát và lồi lõm. Những cái hồ đầy cặn gi风筝 dài đến hút tầm nhìn. Những cơn gió mang theo một loại mùi hương khó chịu. Shuna và Yakkul tiếp tục cuộc hành trình từ ngày này sang ngày khác với không một bóng dáng sinh vật sống.

Chi còn những thứ người
đàn ông ấy để lại đằng sau sự
chiến đấu của thời gian.

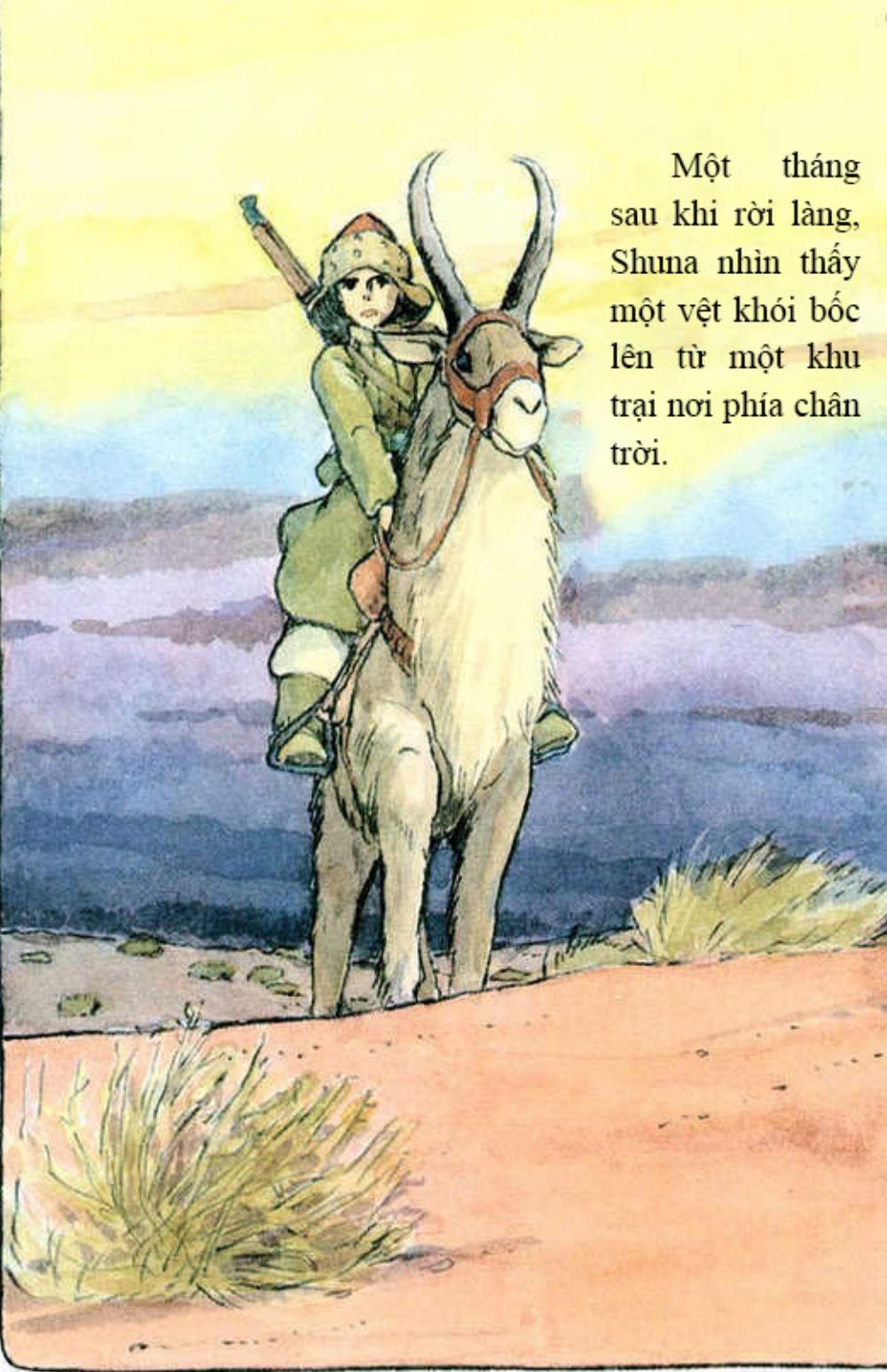

Đó
được là

Con tàu cực kì to lớn, vĩ đại và giường như nó còn chưa thực hiện chuyến ra khơi đầu tiên của mình.

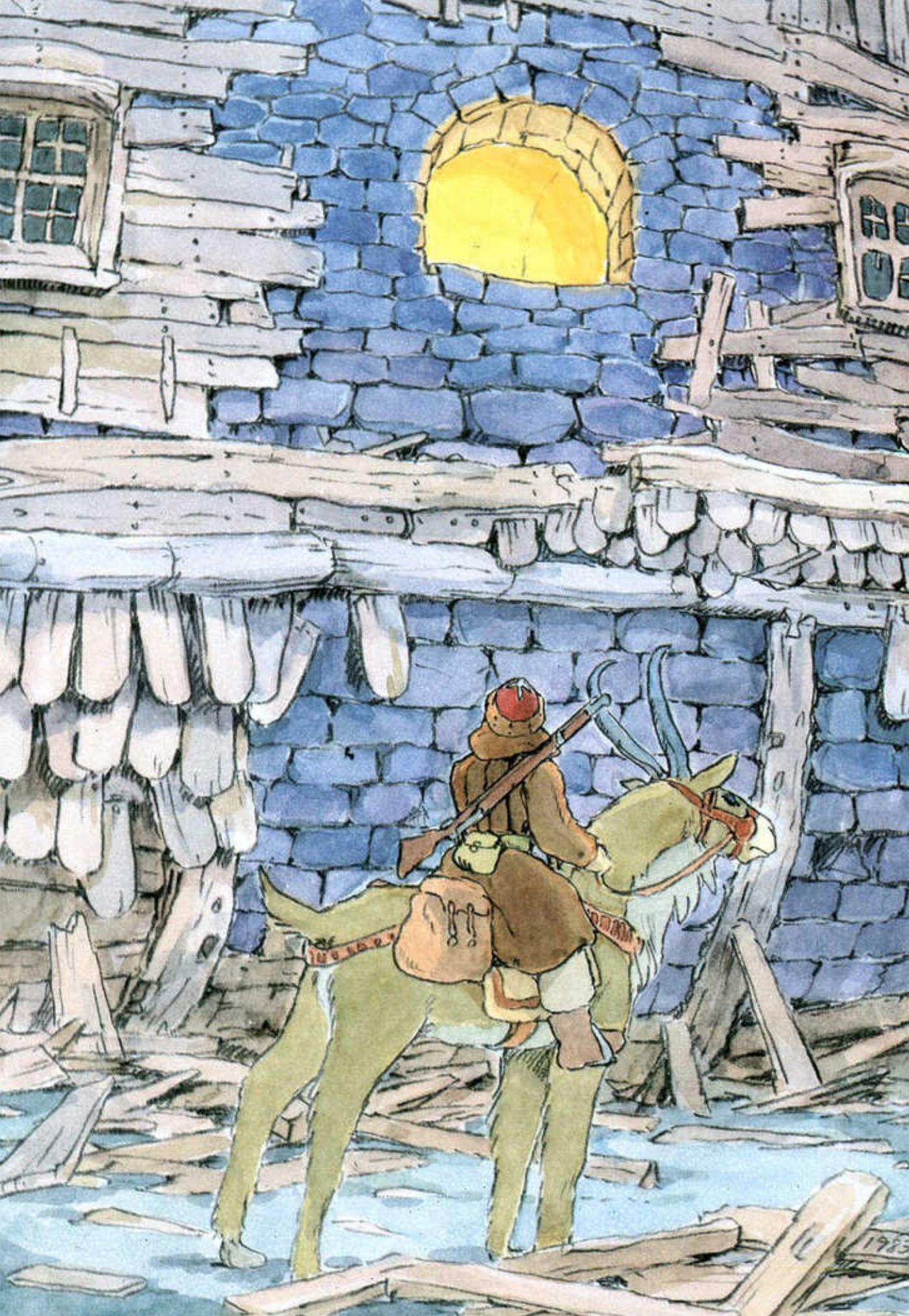

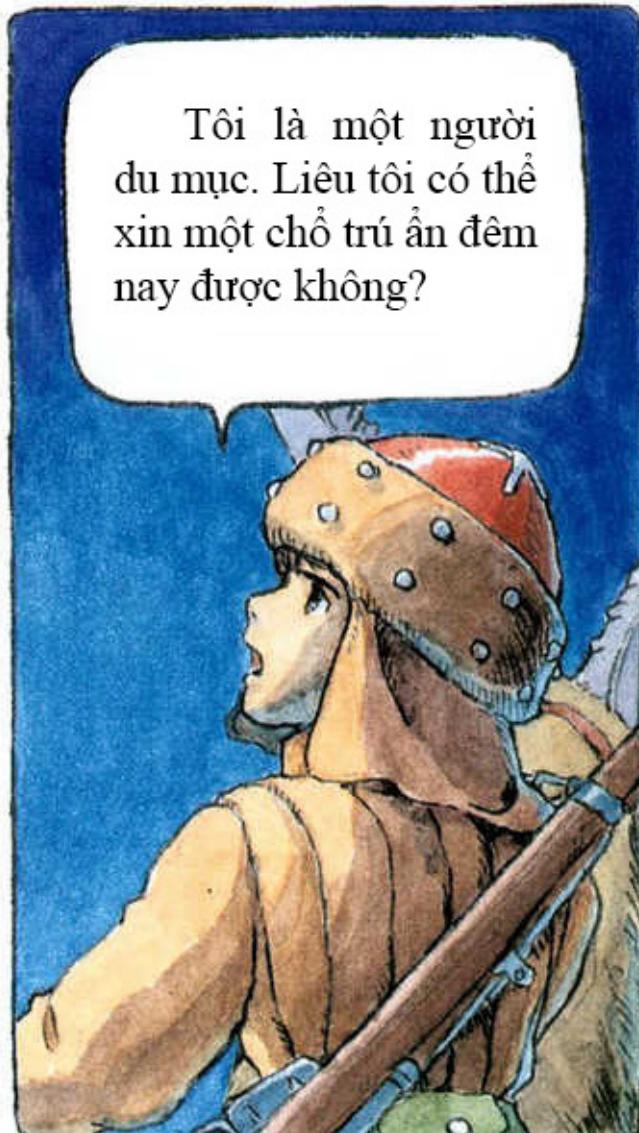
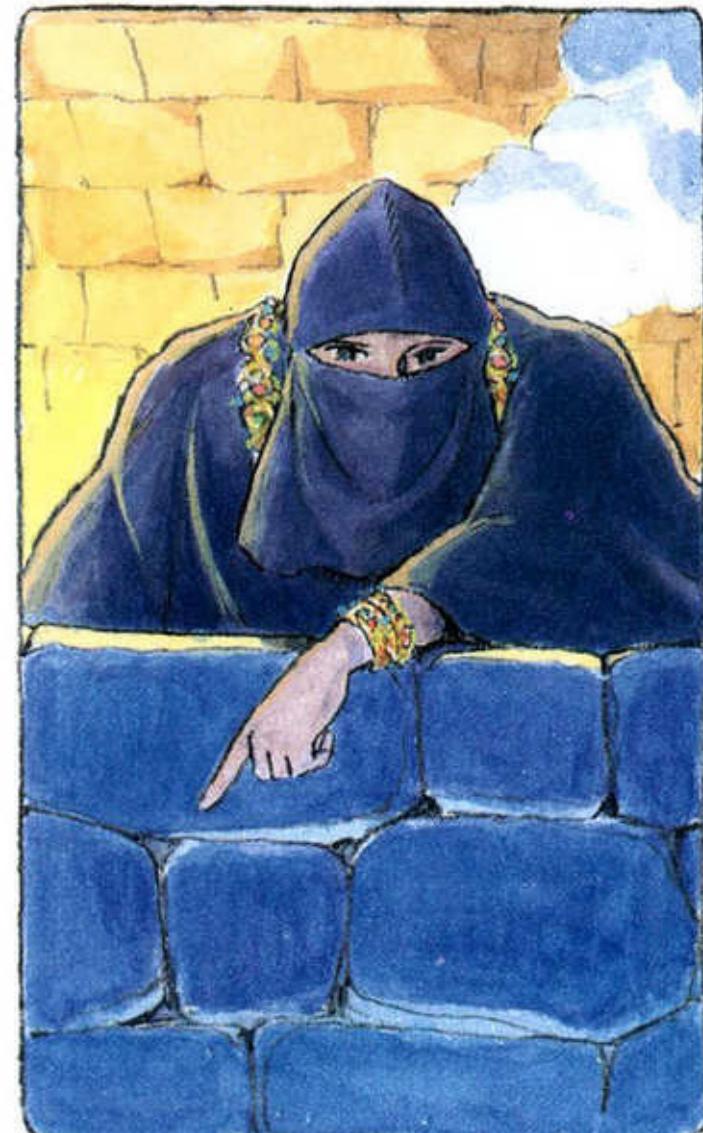
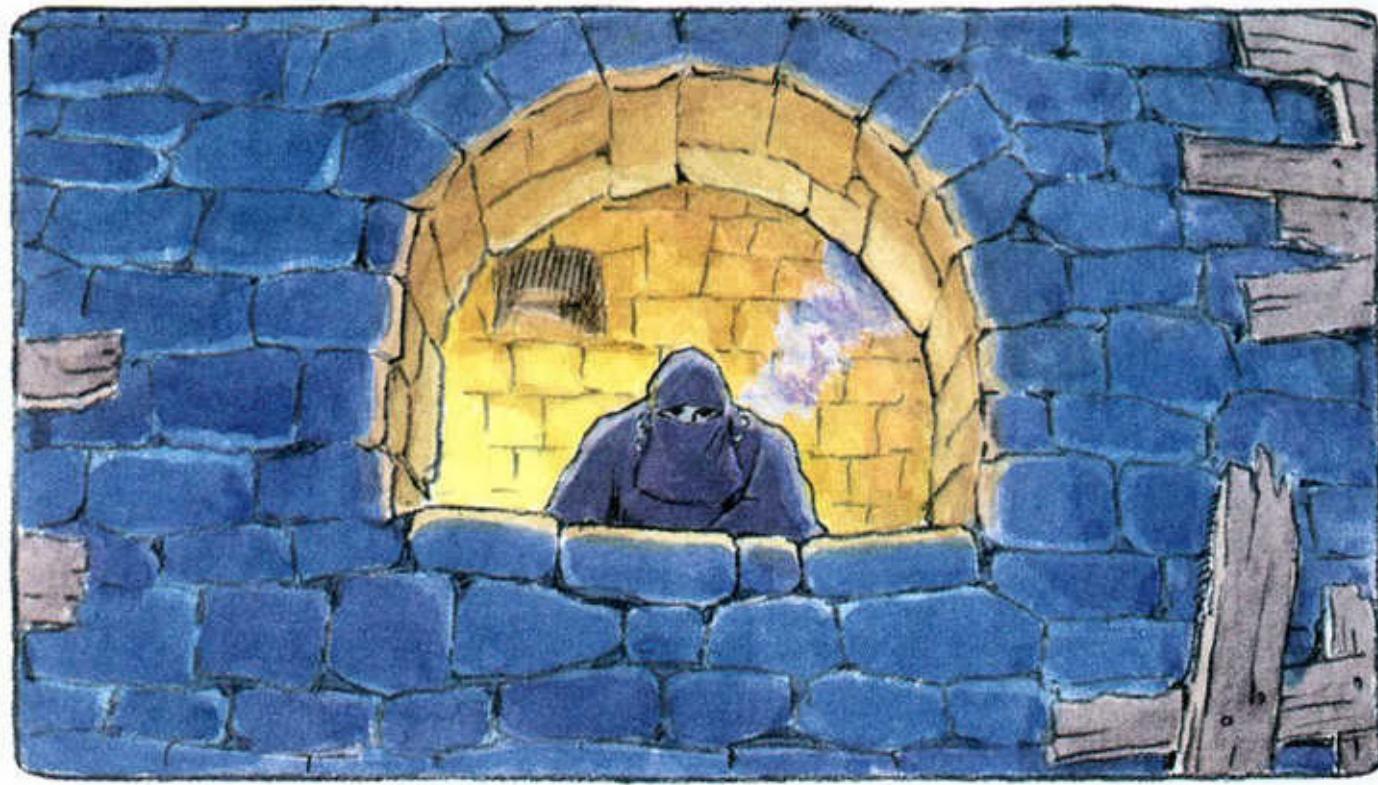

Một tháng sau khi rời làng, Shuna nhìn thấy một vệt khói bốc lên từ một khu trại nơi phía chân trời.

là một con tàu m từ gỗ và đá.

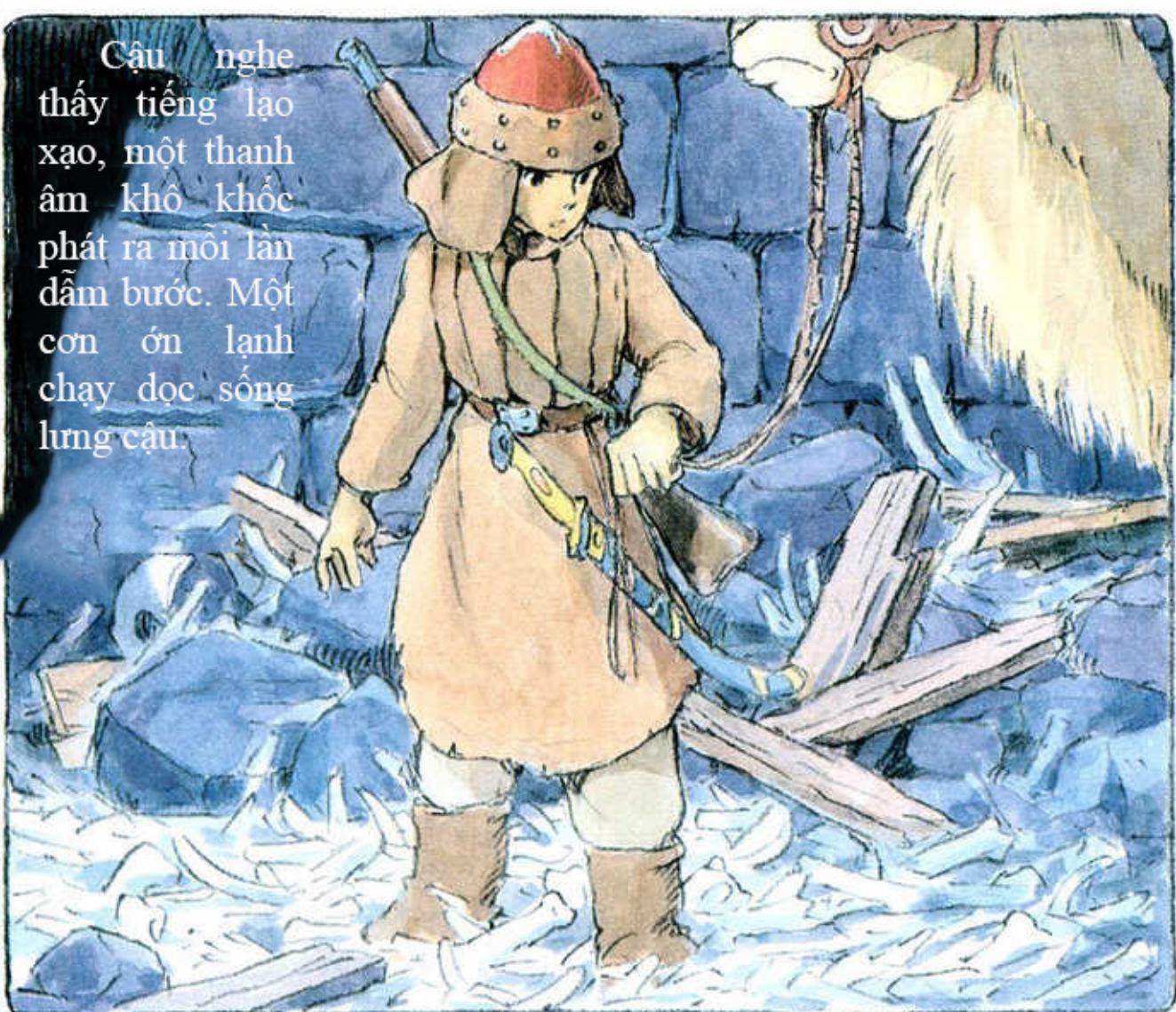

Tôi là một người
du mục. Liệu tôi có thể
xin một chỗ trú ẩn đêm
nay được không?

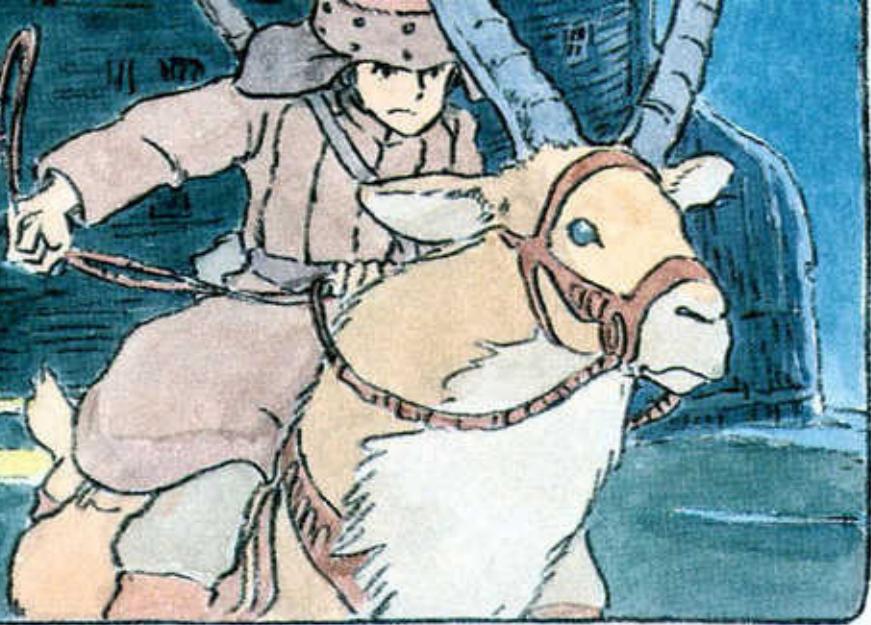
Có một hang động,
có lẽ là lối vào của nó,
nơi mà người phu nữ
chỉ tay vào.

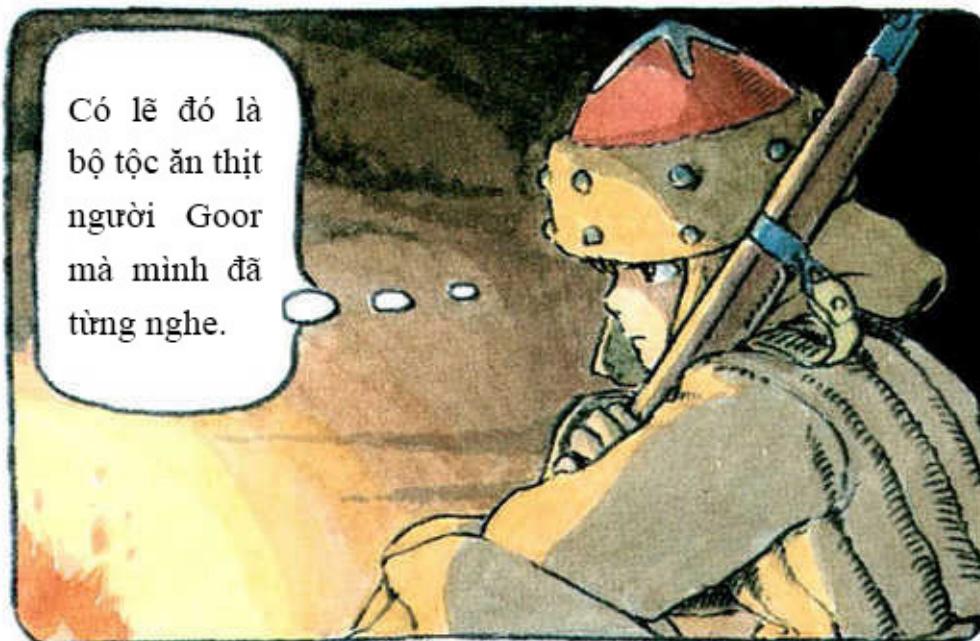
Cậu nghe
thấy tiếng lạo
xao, một thanh
âm khô khốc
phát ra mỗi lần
dãm bước. Một
cơn ớn lạnh
chạy dọc sống
lưng cậu.

Shuna nhảy lên lưng Yakkul và chạy khỏi đó với tốc độ nhanh nhất có thể. Phía sau họ, tiếng kêu gào điên dại của người phụ nữ vang lên vang vẳng.

Có lẽ đó là bộ tộc ăn thịt người Goor mà mình đã từng nghe.

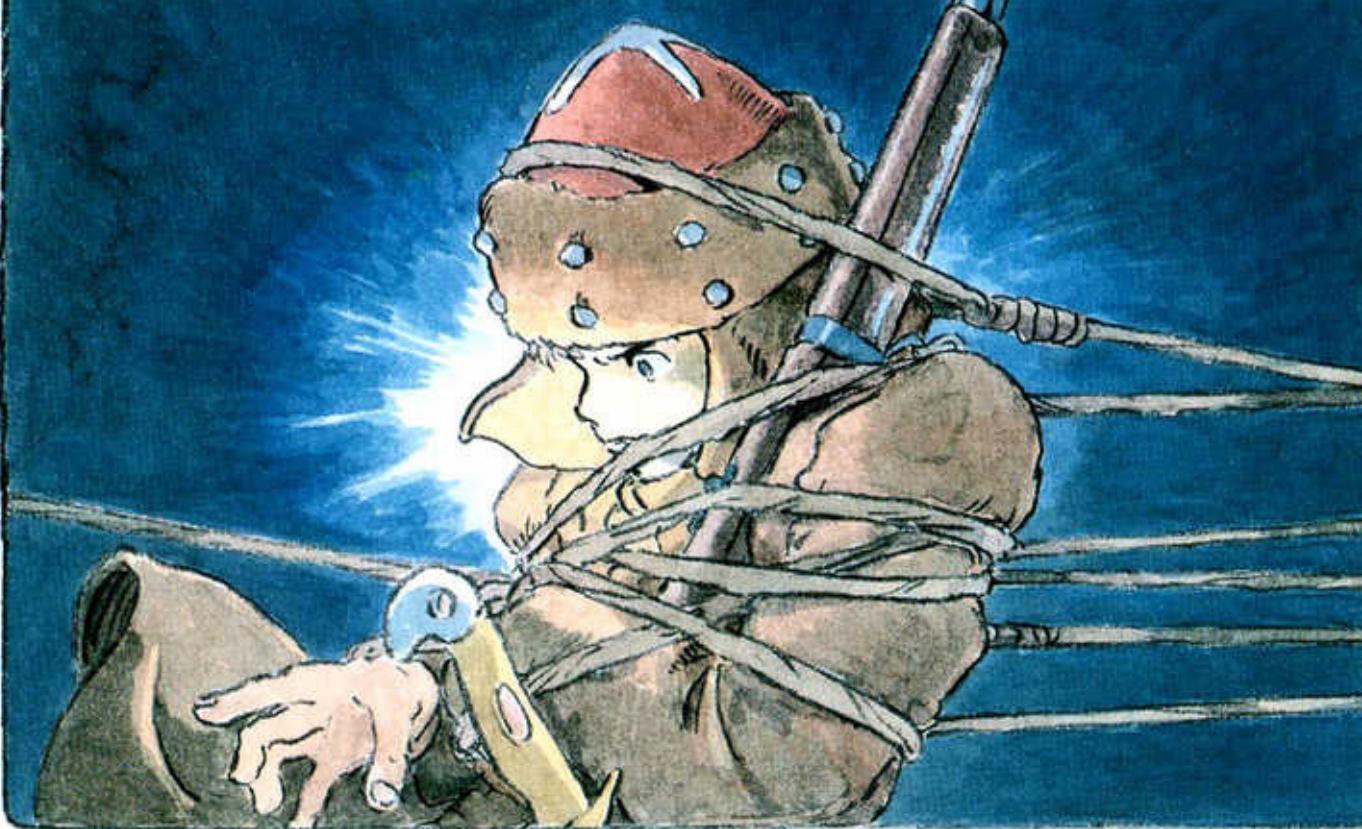
Rõ ràng đó là một đồng xương người. Chúng đã bị đốt, đập vỡ, và dường như phần tủy bên trong đã bị mút cho đến cạn.

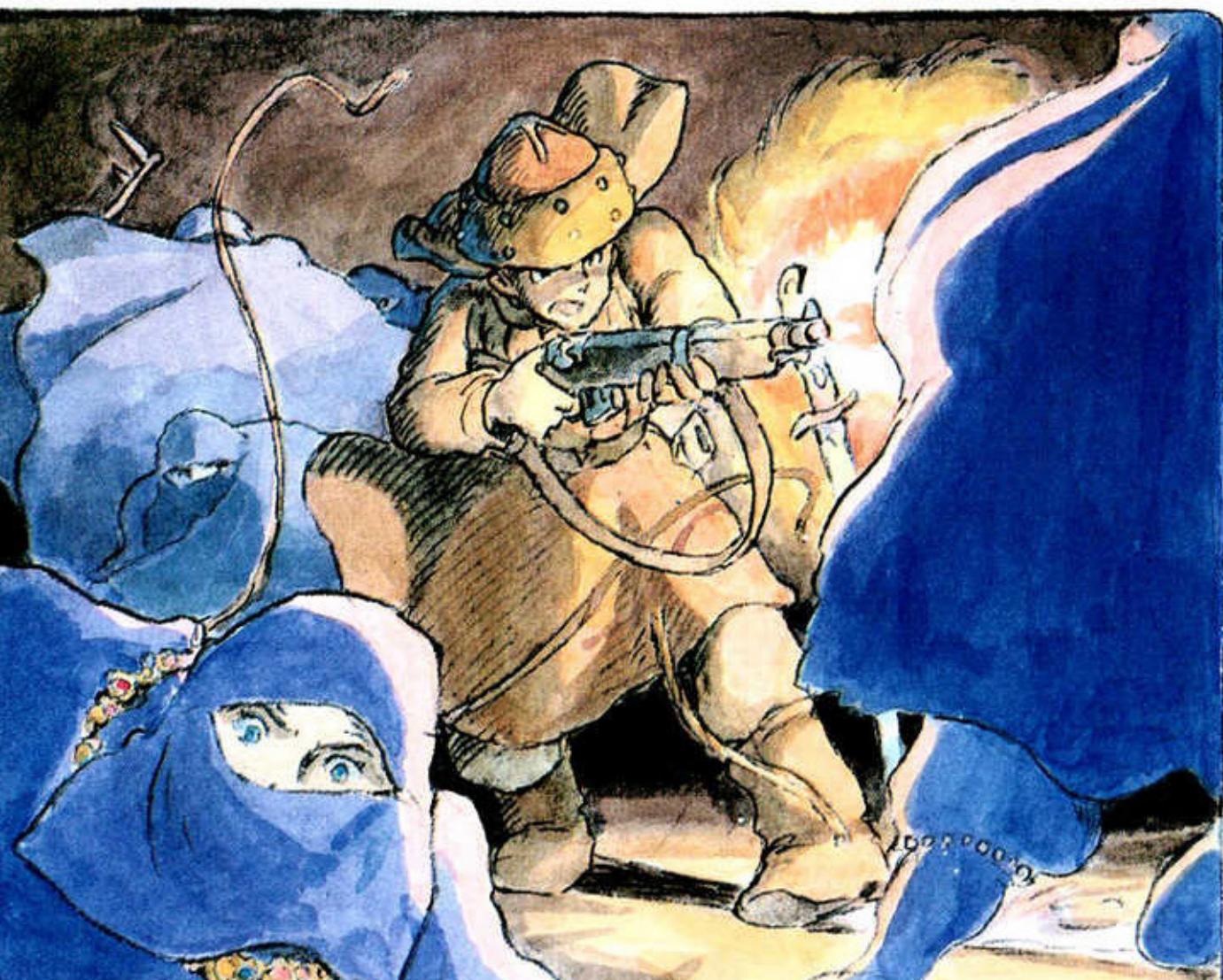
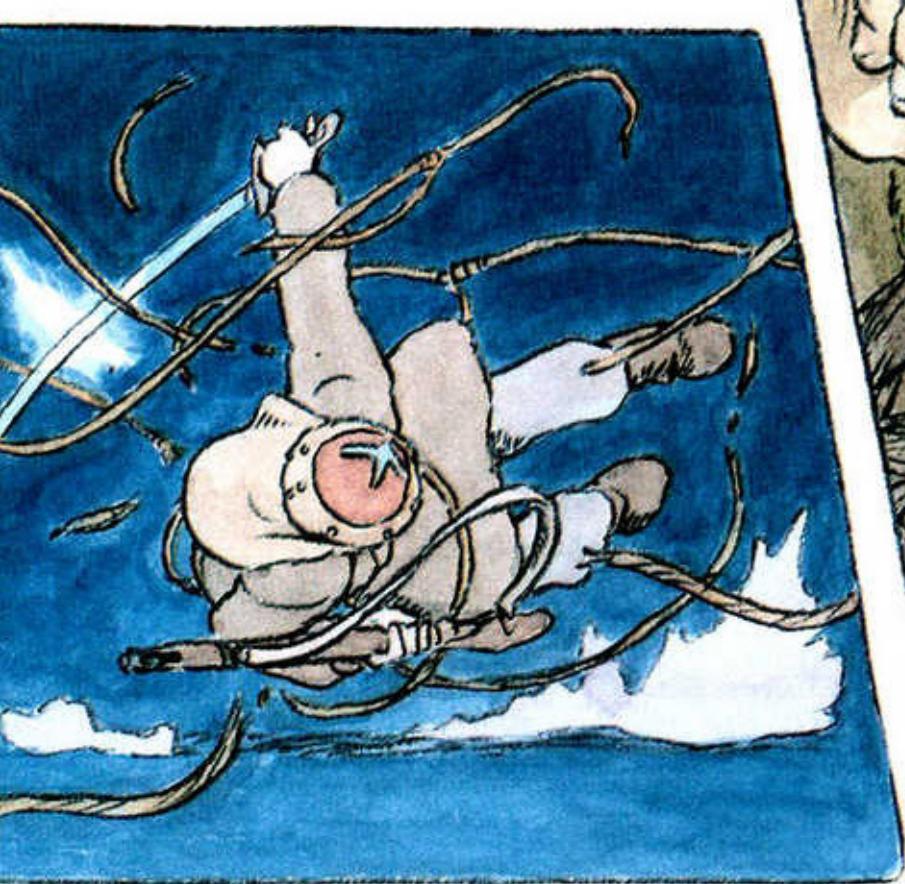
T/L-Note: Goor = ăn thịt người

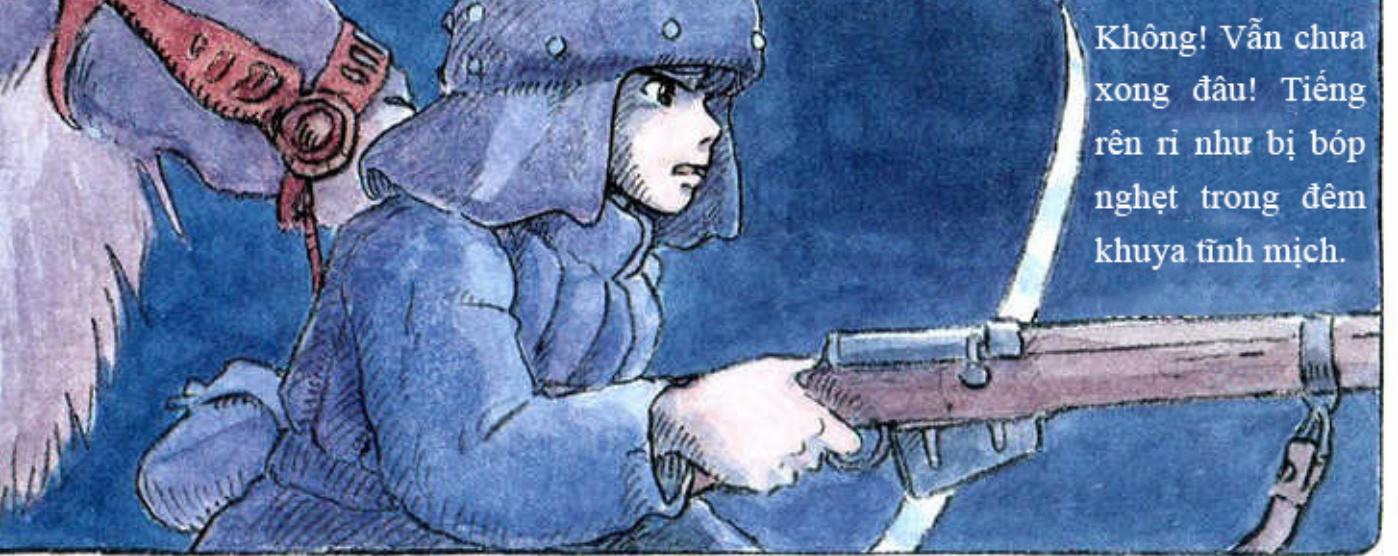

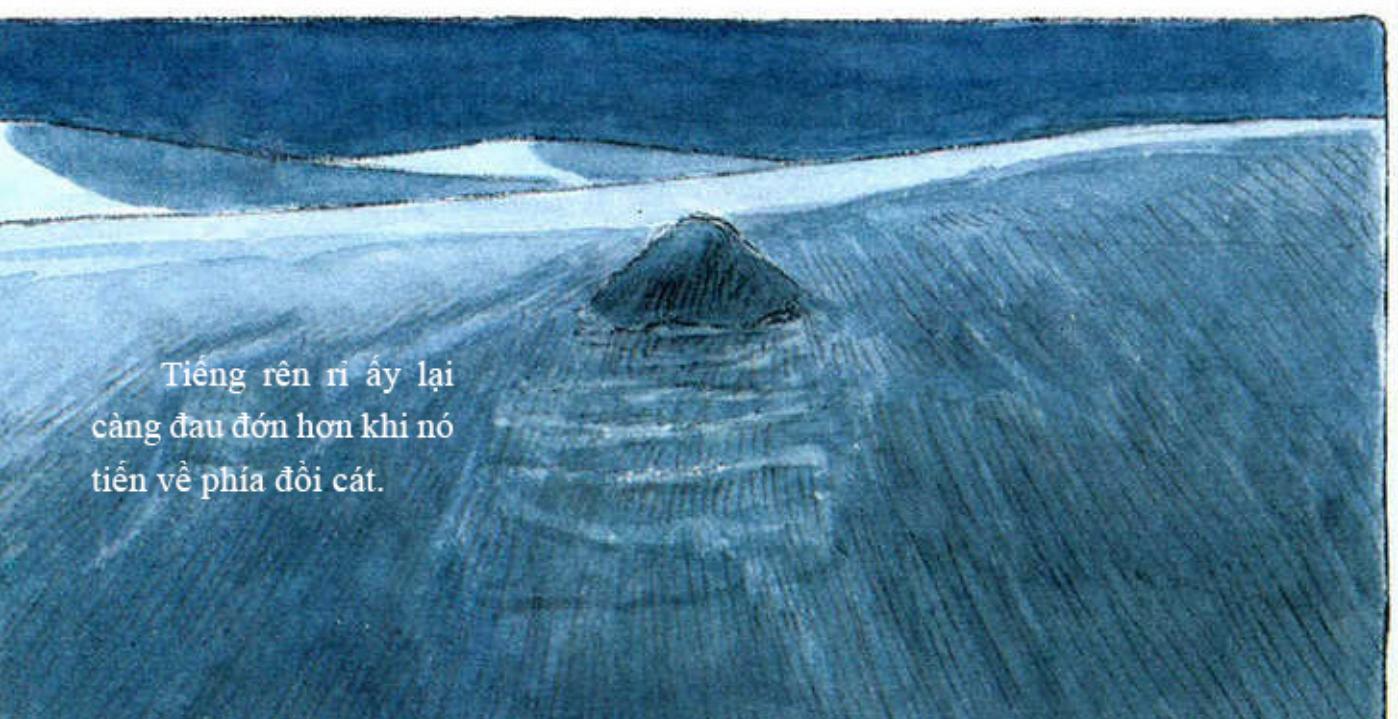

Cuộc tấn công chấn
dứt đột ngột cũng y như
cái cách mà nó bắt đầu.

Không! Văn chưa
xong đâu! Tiếng
rên rỉ như bị bóp
nghẹt trong đêm
khuya tĩnh mịch.

Tiếng rên rỉ ấy lại
càng đau đớn hơn khi nó
tiến về phía đồi cát.

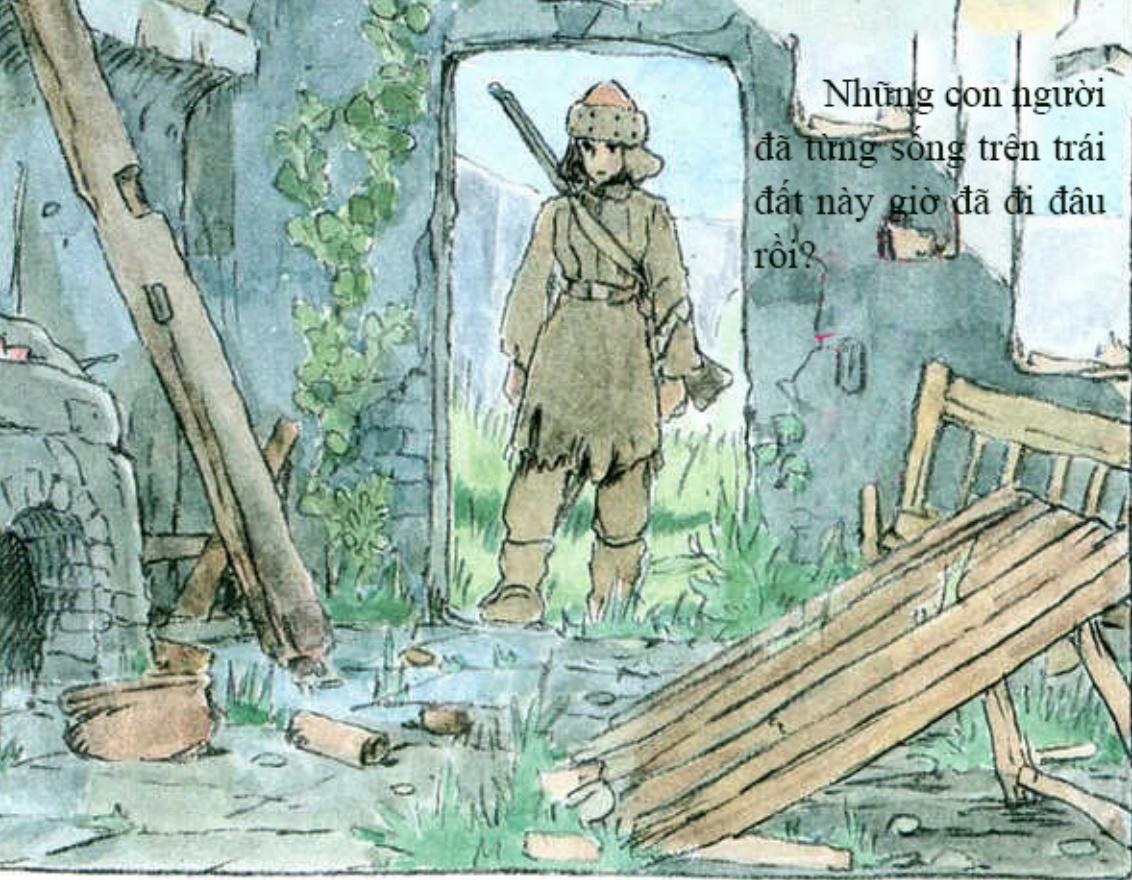

Nguồn thực phẩm ít ỏi
mang theo từ làng đang dần
cạn kiệt, khiến sức chịu đựng
của Shuna và Yakkul ngày
càng bị cơn đói vắt kiệt.

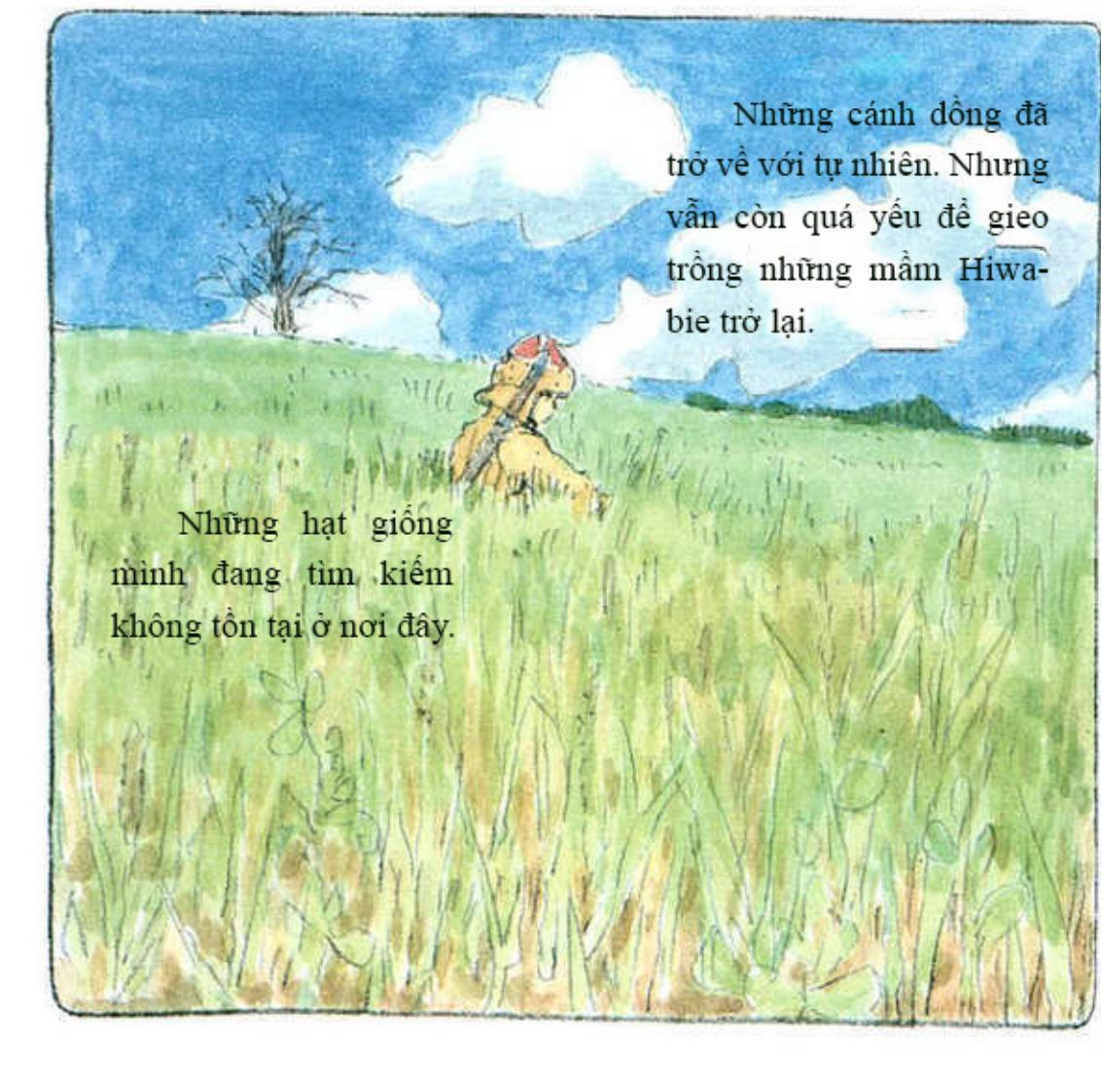

Thời giàn giường
như ngày càng không còn
có ý nghĩa gì. Shuna
thậm chí còn không biết
đã bao lâu kể từ khi cậu
bỏ làng đi.

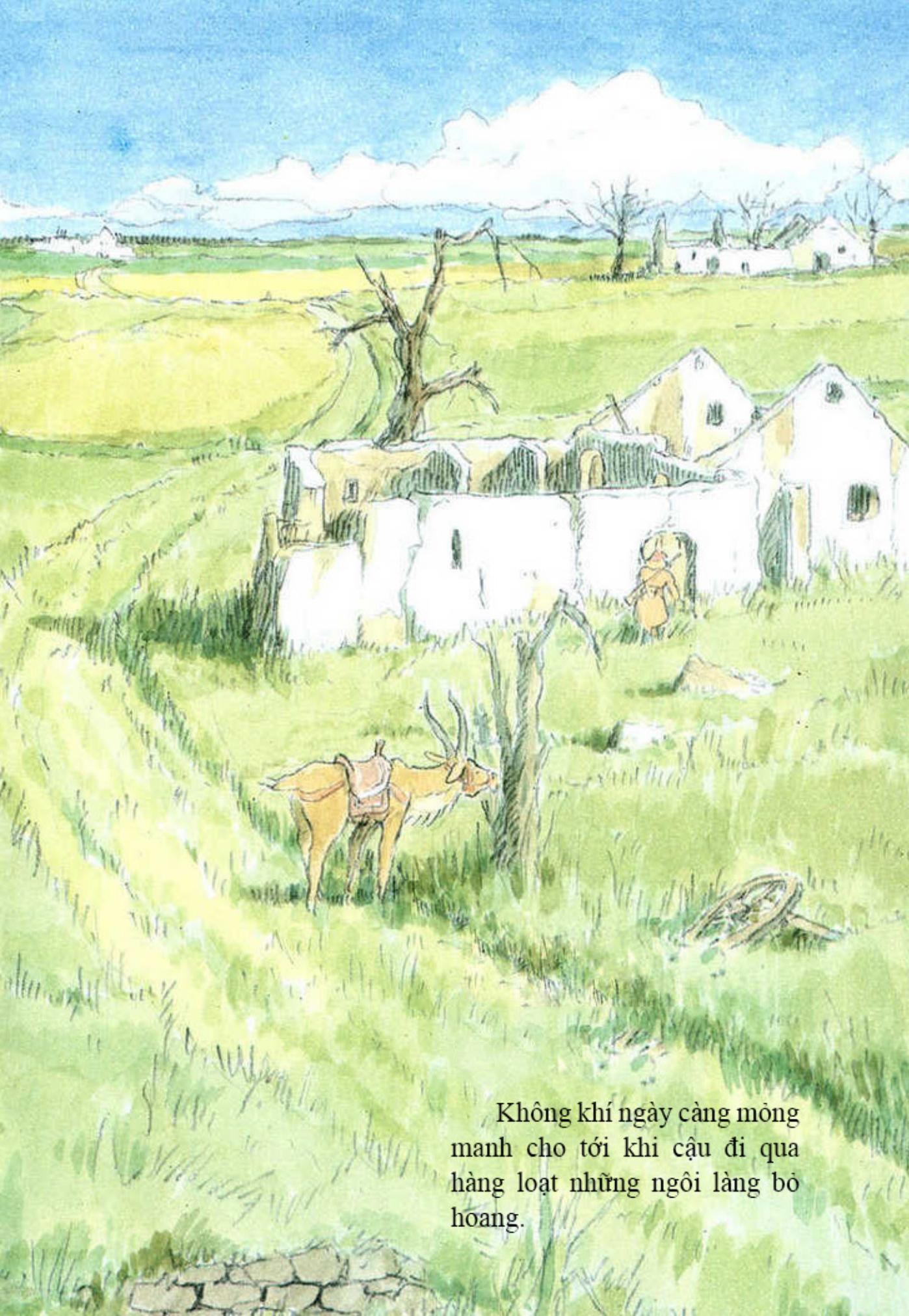

Những con người
đã từng sống trên trái
đất này giờ đã đi đâu
rồi?

Những cánh đồng đã
trở về với tự nhiên. Nhưng
vẫn còn quá yêu đẻ gieo
trồng những mầm Hiwa-
bie trở lại.

Những hạt giống
mình đang tìm kiếm
không tồn tại ở nơi đây.

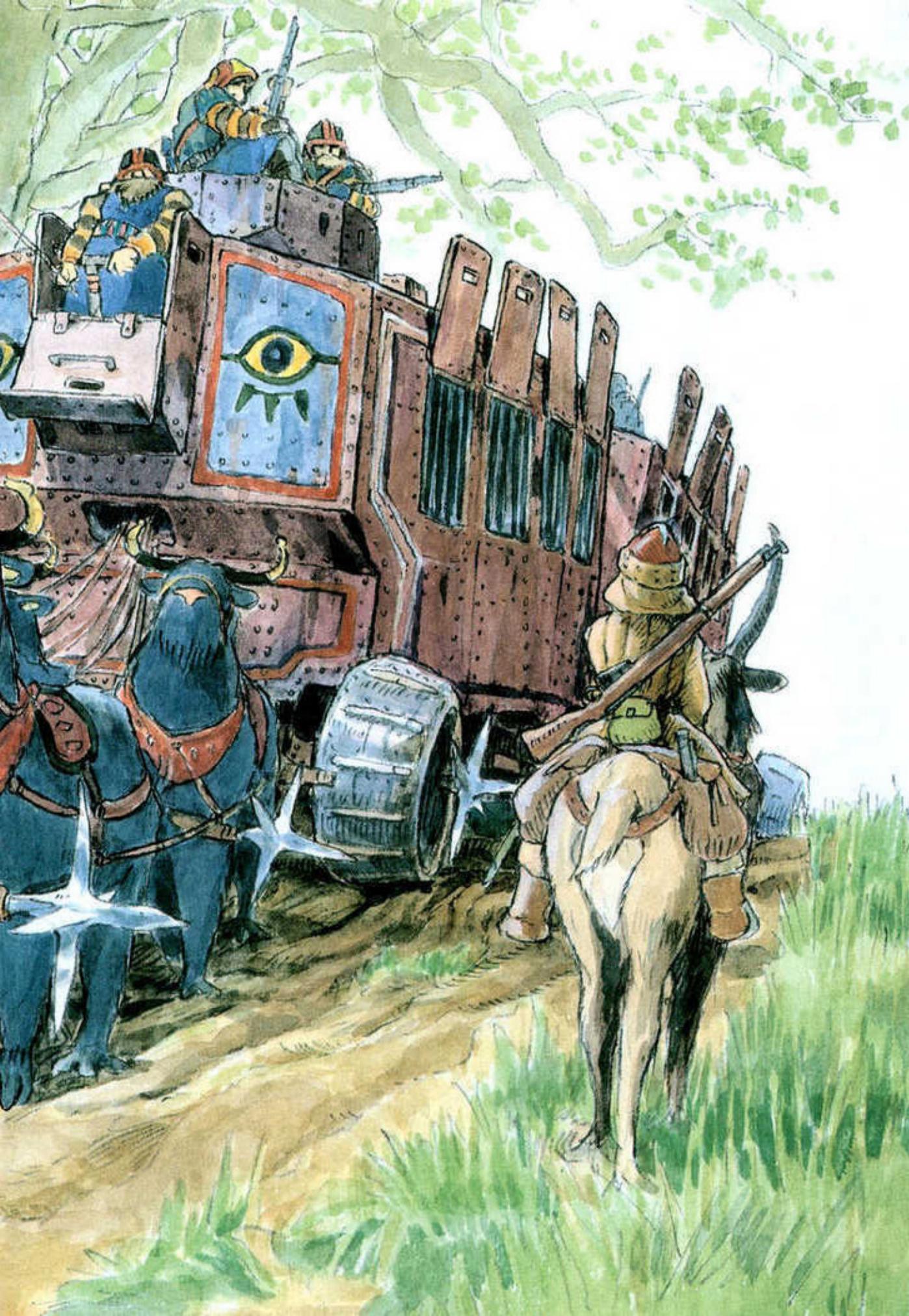

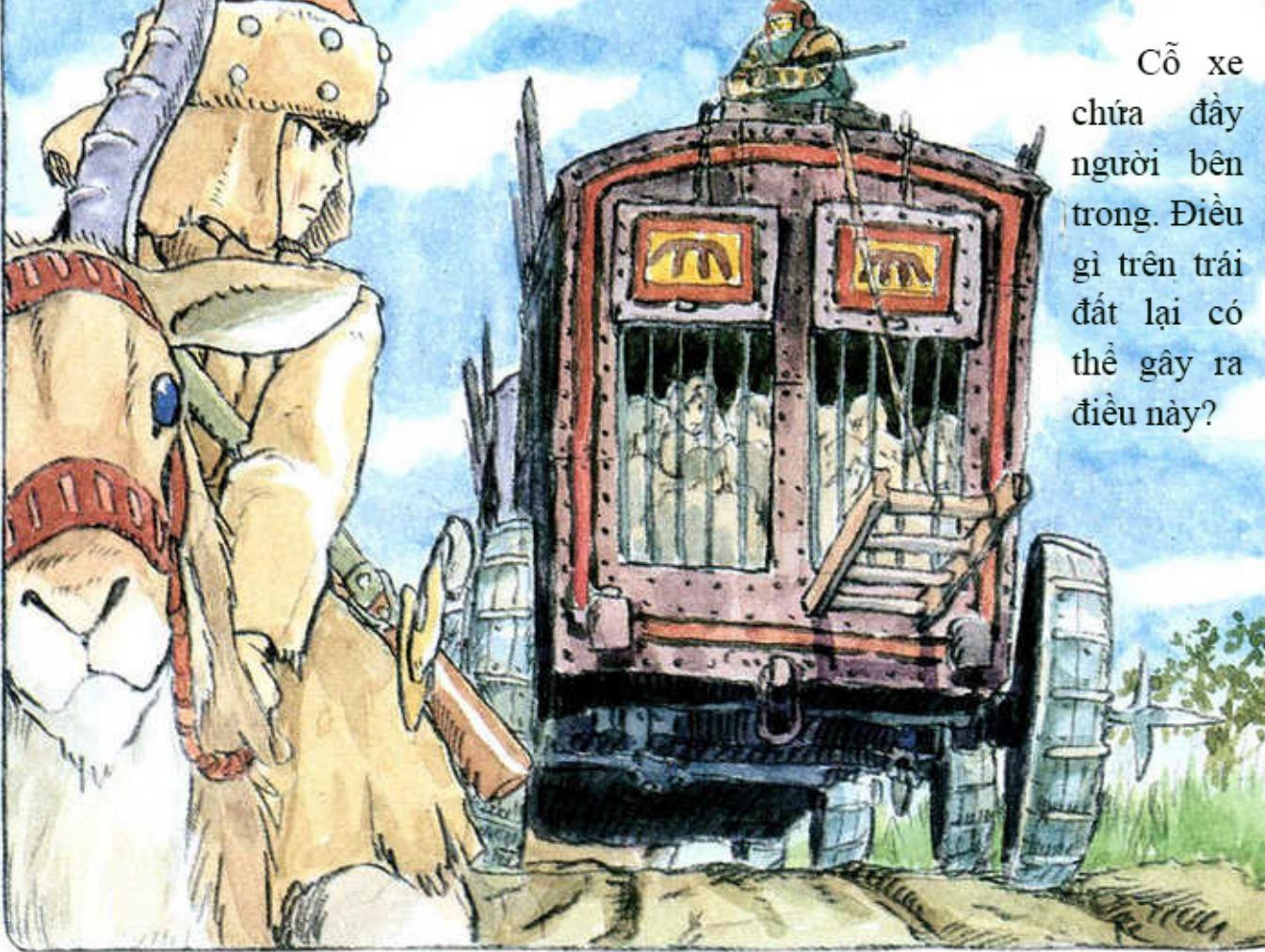
Không khí ngày càng mỏng
mạnh cho tới khi cậu đi qua
hàng loạt những ngôi làng bò
hoang.

Khi tiến xa hơn về phía Tây, họ đi ngang qua một cỗ xe bò kéo lớn. Shuna hỏi những người đàn ông trên cỗ xe đó đường đi. Nhưng họ chỉ cười nhạo khẩu súng trường loại cũ của cậu mà không hề trả lời.

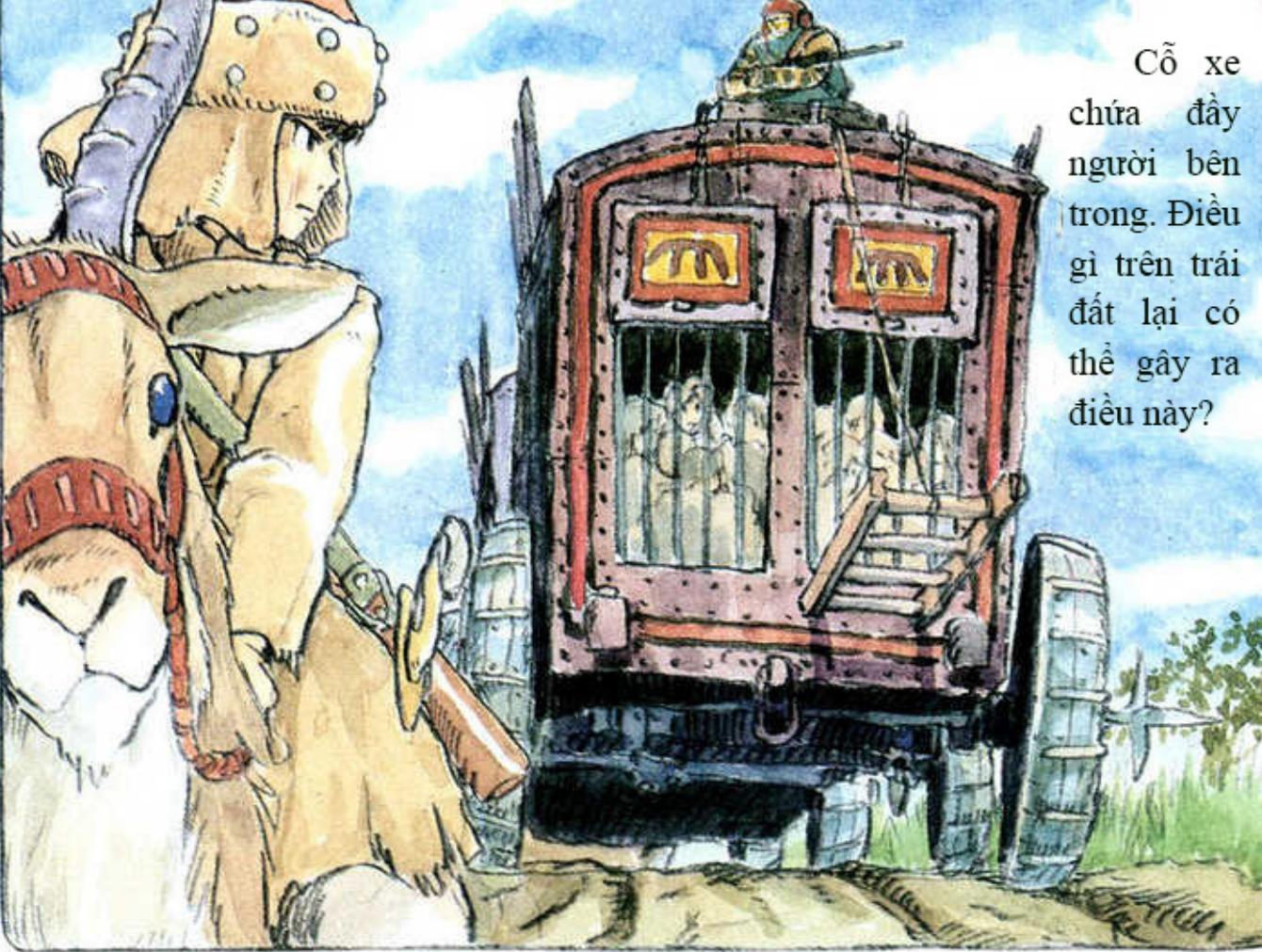
Một mùi hôi thối khó chịu bốc ra từ cỗ xe. Khi nhìn thấy “hàng hóa bên trong”, Shuna không tránh khỏi bất ngờ.

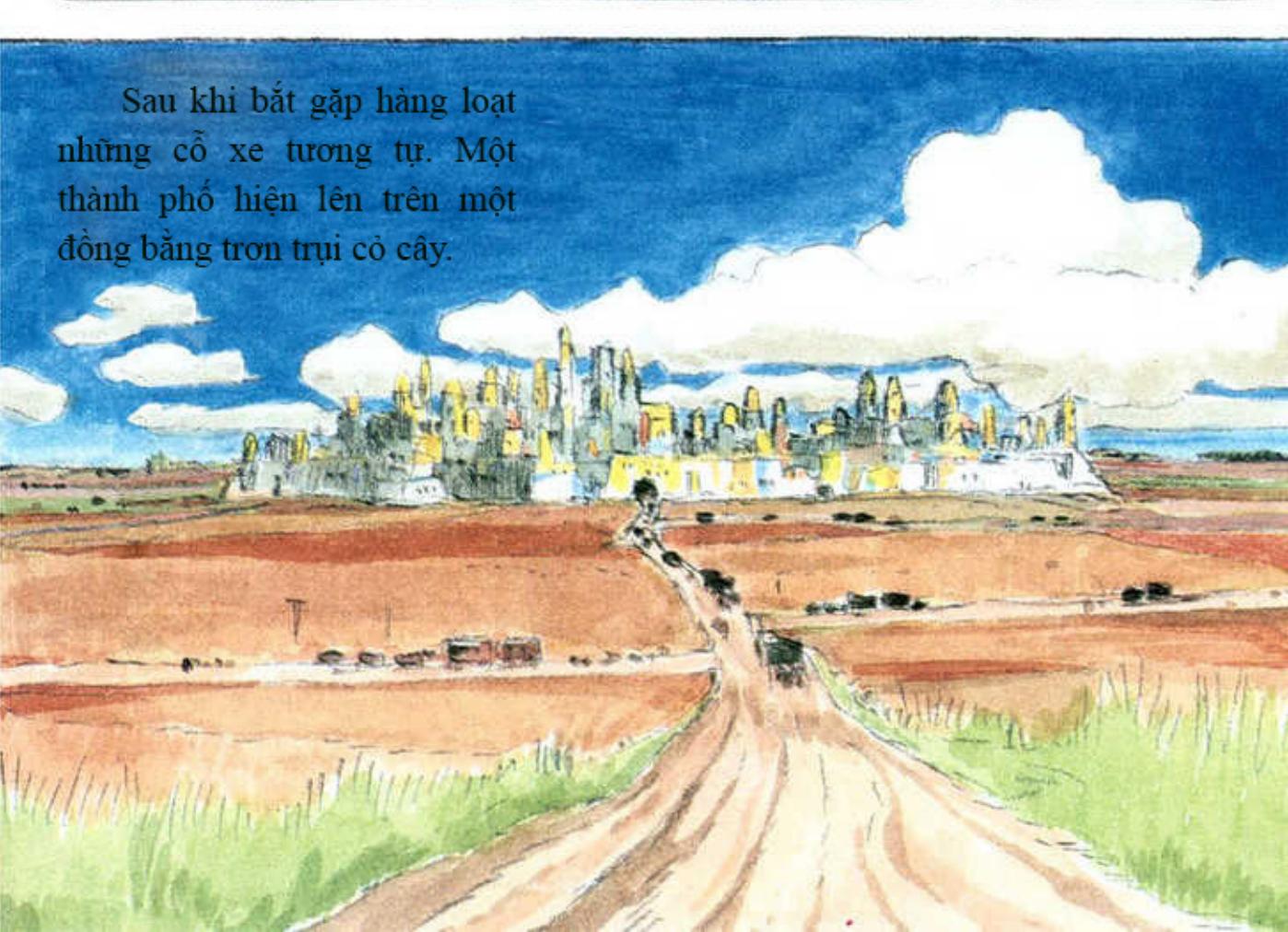

Cỗ xe
chứa đầy
người bên
trong. Điều
gì trên trái
đất lại có
thể gây ra
điều này?

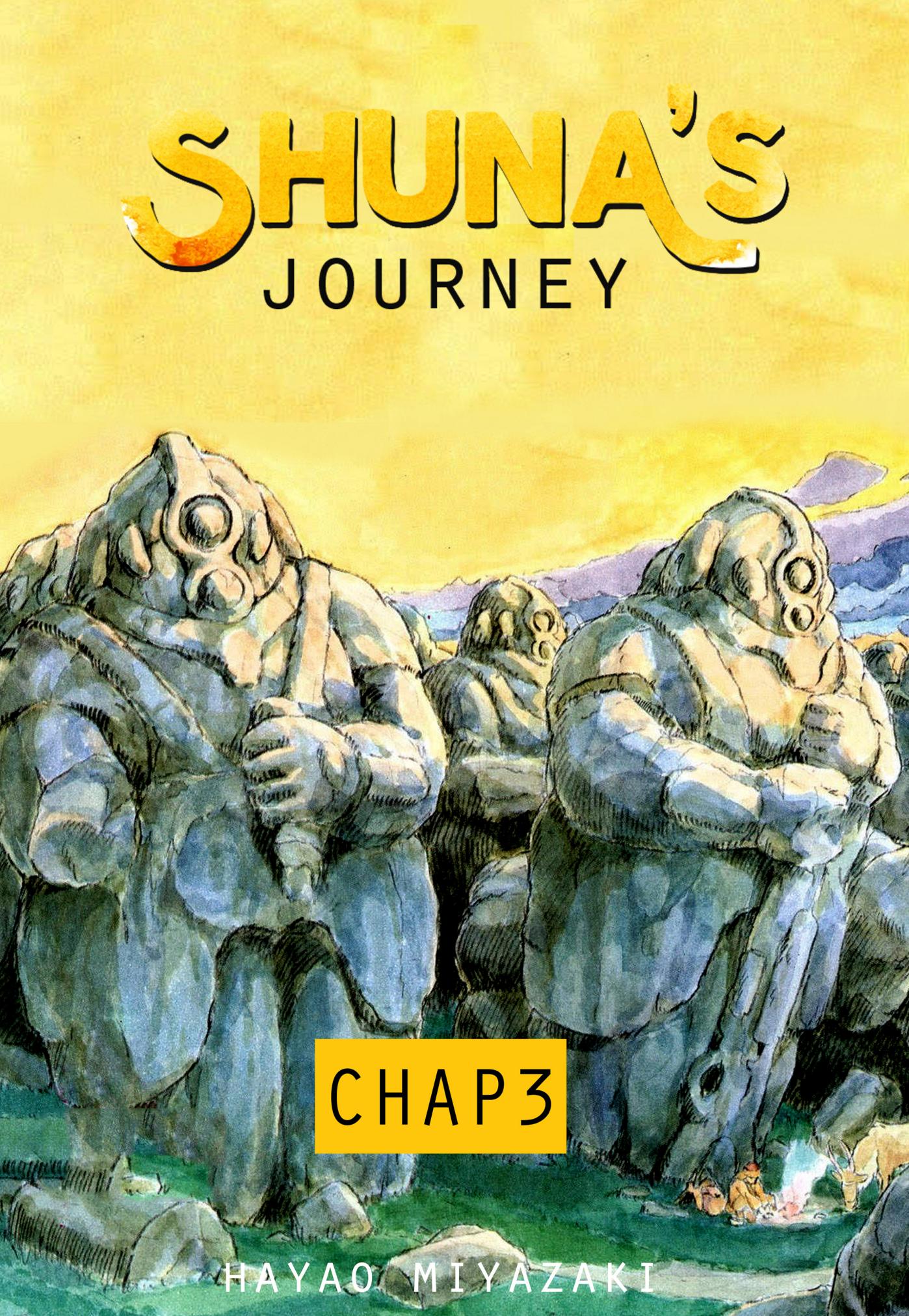

Sau khi bắt gặp hàng loạt
những cỗ xe tương tự. Một
thành phố hiện lên trên một
đồng bằng trùn cỏ cây.

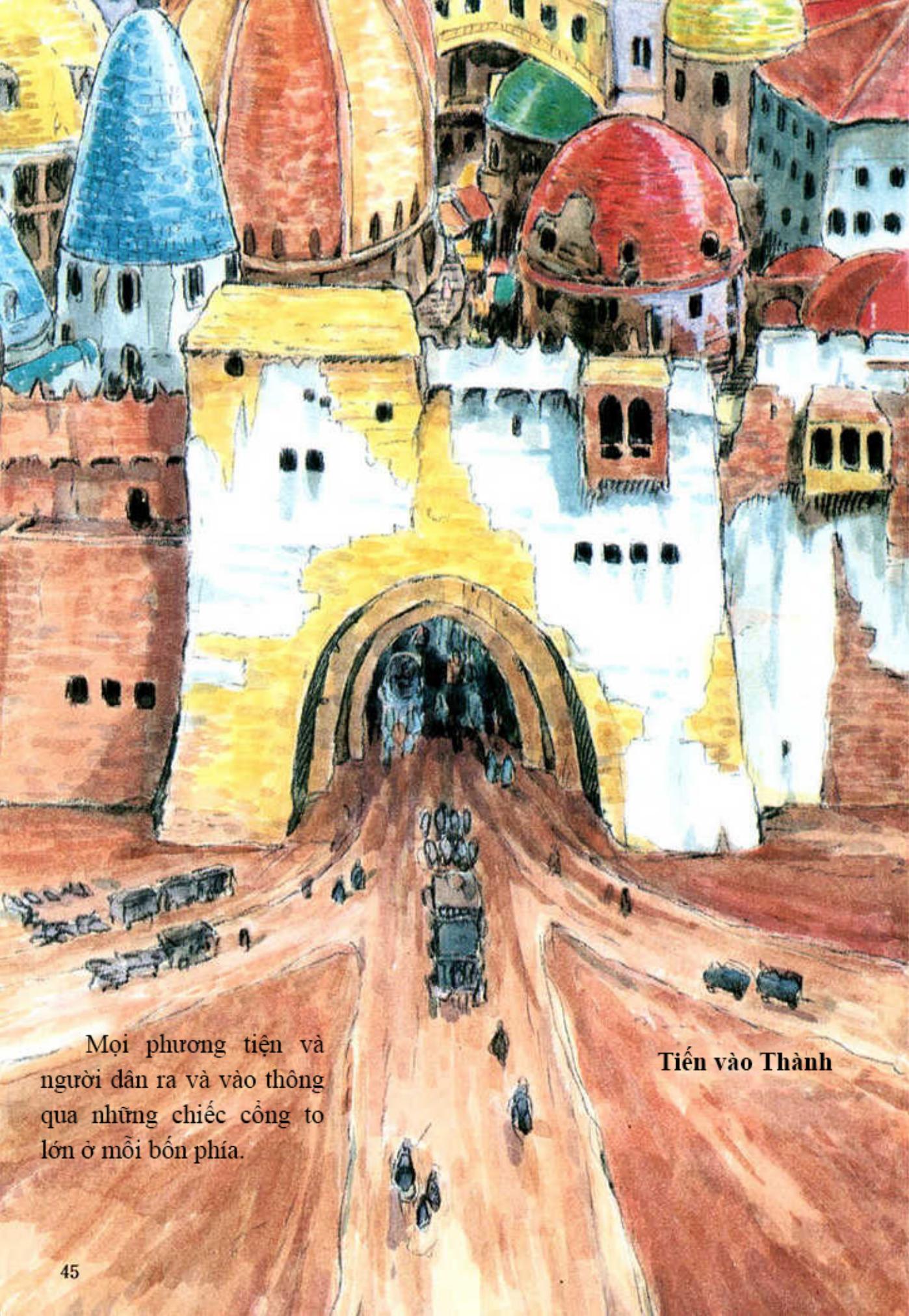

SHUNA'S JOURNEY

CHAP3

HAYAO MIYAZAKI

Mọi phương tiện và
người dân ra và vào thông
qua những chiếc cổng to
lớn ở mỗi bốn phía.

Tiến vào Thành

Sao điều
này lại có
thể xảy ra
cơ chứ?
Hàng hóa
để buôn
bán và trao
đổi trong
thành phố
này là...
nô lệ.

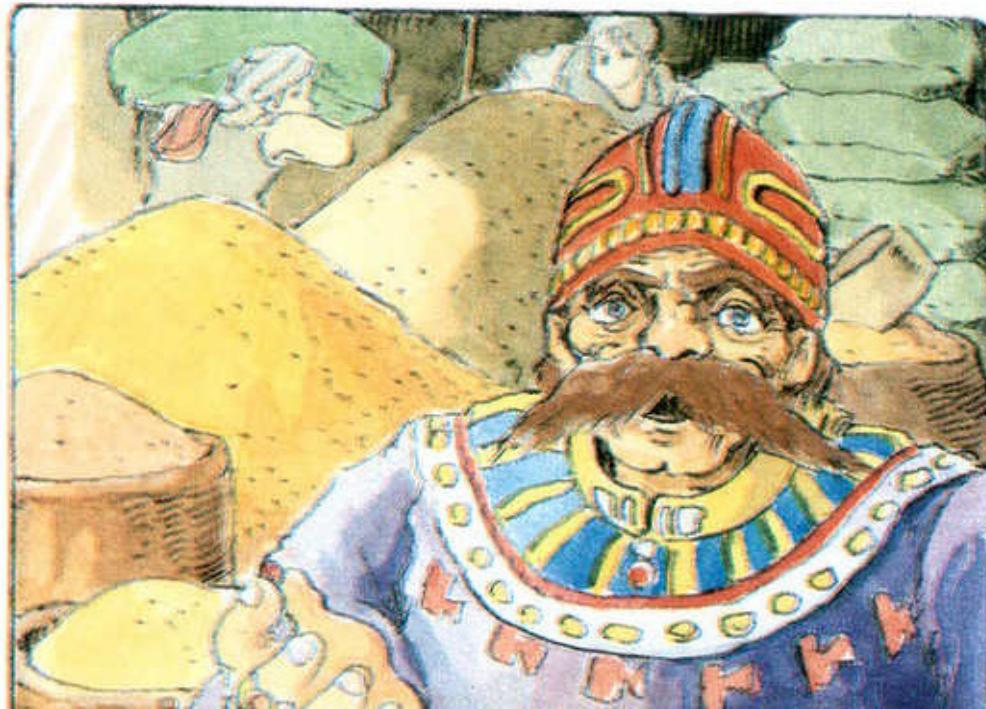
Những tòa tháp
đã bắt đầu bong tróc,
nhưng phần nội thất
bên trong thành lại
phát triển mạnh mẽ
theo cách mà Shuna
chưa từng biết đến.

Những hạt giống mà ta đang
tim kiếm tuyệt đối không thể xuất
hiện ở một nơi như thế này.

Minh phải rời ngay
khỏi nơi này khi mua
xong thực phẩm

Thái độ của một
lão buôn thay đổi
ngay tức khắc khi
Shuna cho ông ta
thấy con dao nạm đá
quý của mình.

Từng núi hạt
giống, đậu và tẩm
chất thành đồng ngay
phía trước cửa hàng.

Shuna nhìn vào đống hạt giống trước mặt. Đó chính là loại hạt giống mà cậu đang tìm kiếm... Nhưng chúng đều đã bị tách vỏ, điều đó có nghĩa là chúng đã chết. Shuna hỏi lão chù buôn xem liệu lão có còn hạt giống vẫn còn sống không.

“Không ai biết cách trồng chúng cả. Tôi có được đống lúa mì này từ một nguồn môi khác.”

“Vậy liệu ông có thể cho tôi biết hạt lúa mì này đến từ đâu không?”

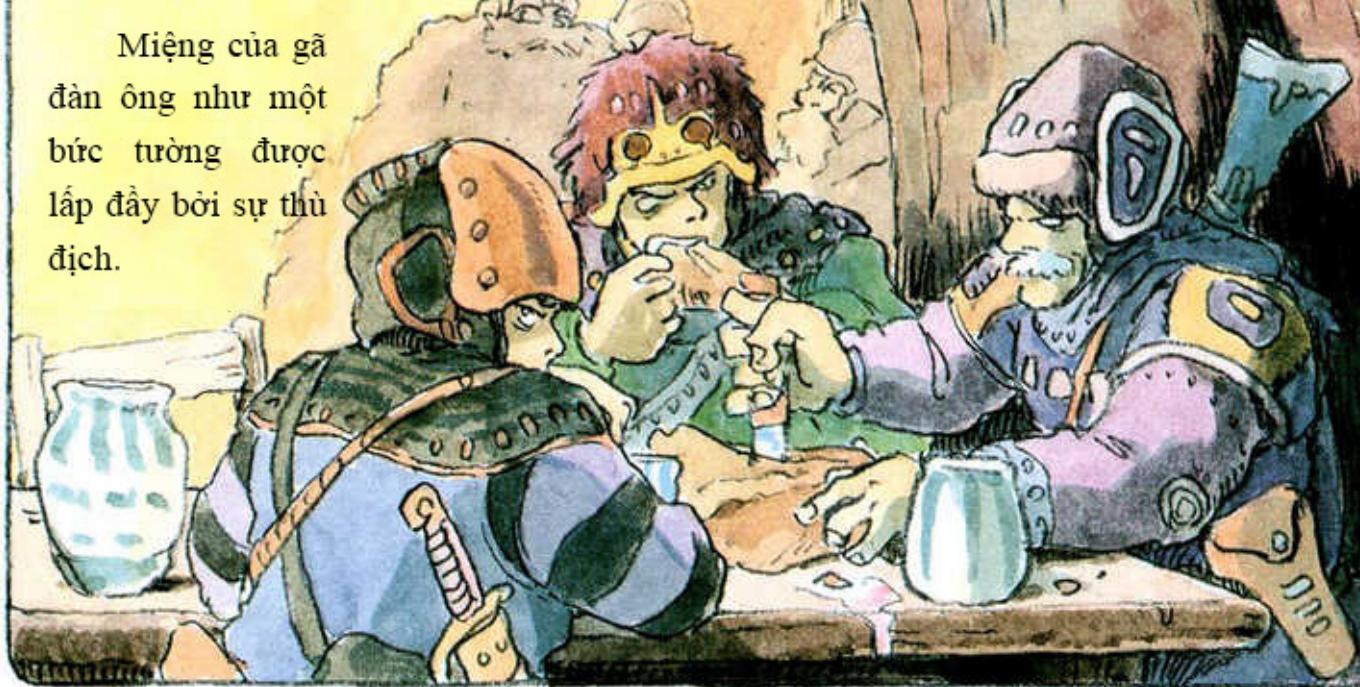
“Bạn chủ nô đồi hàng của chúng để có nó. Cậu có thể hỏi bọn họ.”

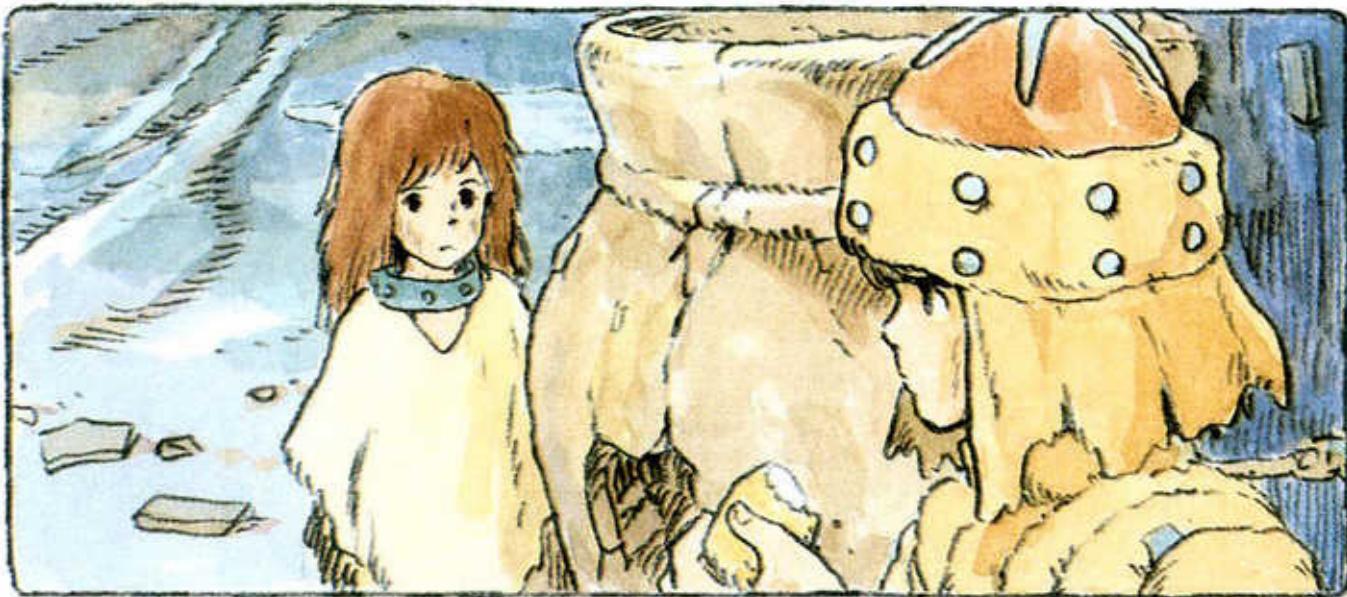
“Bọn tao éo quan
tâm nơi bọn khách
hang có chúng.”

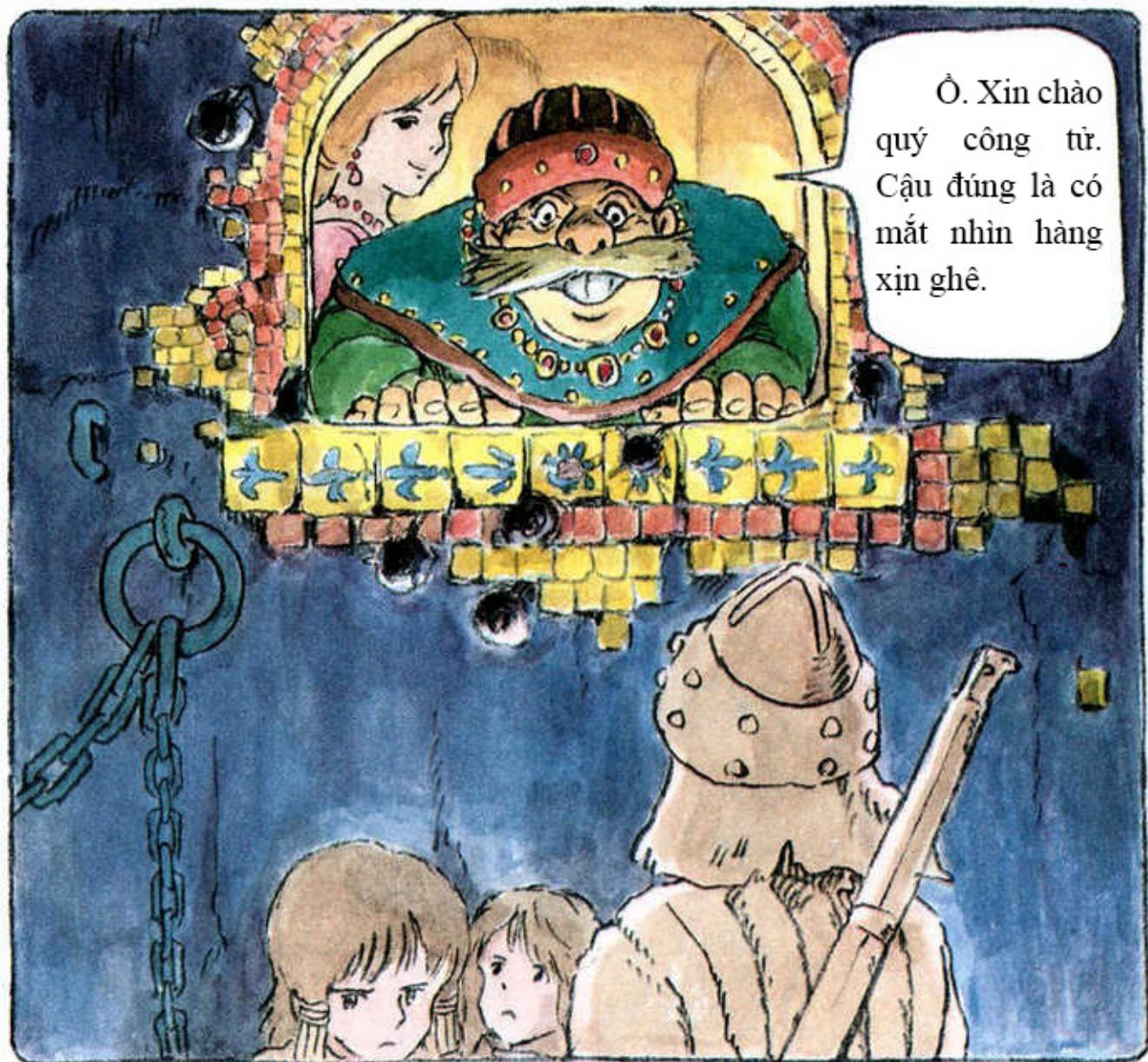
“Chủ nô ư? Bọn
tao là thợ săn nô
lệ.”

Miệng của gã đàn ông như một bức tường được lắp đầy bởi sự thù địch.

Shuna cảm thấy
vô cùng mệt mỏi.

Ô. Xin chào
quý công tử.
Cậu đúng là có
mắt nhìn hàng
xịn ghê.

Cậu có thể cưới chúng làm vợ, hoặc không thì để làm hầu gái. Cậu cứ xem xét, rồi tôi sẽ đề cho cậu giá thật rẻ

Hai chị em chúng là hậu duệ của dòng dõi hoàng tộc đấy.

"Mình có thể trao cho họ sự tự do." Shuna tự dày vò bàn thân mình.

Nhưng nếu cậu đói Yakkul đi thi chuyến hành trình của cậu sẽ phải chấm dứt. Mà đá quý thì đã dùng hết mất rồi.

Thế còn khâu súng trường này thì sao? Có vẻ cậu có sự gắn kết sâu sắc với nó. Tôi sẵn lòng đổi chúng để lấy nó nếu cậu muốn.

"Chà, tôi có thể đổi chúng lấy con vật của cậu."

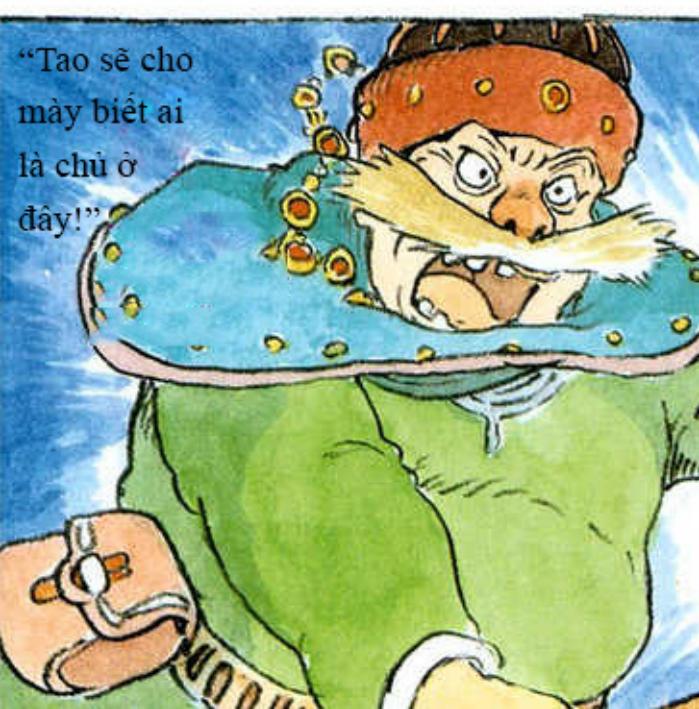

“Cậu không
được làm vây.”
Cô chị bỗng
đứng bất động
và cắt lời.

Chúng tôi
không xuất thân
từ hoàng tộc. Bên
cạnh đó, chúng
tôi không muốn
bị mua bởi bất cứ
ai, kể cả cậu.

Nếu đói khâu
súng đi thì ngay
cả cậu cũng bị
săn ngay lập tức.

“Tao sẽ cho
mày biết ai
là chủ ở
đây!”

“Im miệng!”

Đột nhiên, cậu thấy
dòng nước mắt âm nóng
lăn dài trên khuôn mặt.

Và không
cách nào có thể
lau đi được.

MIYA

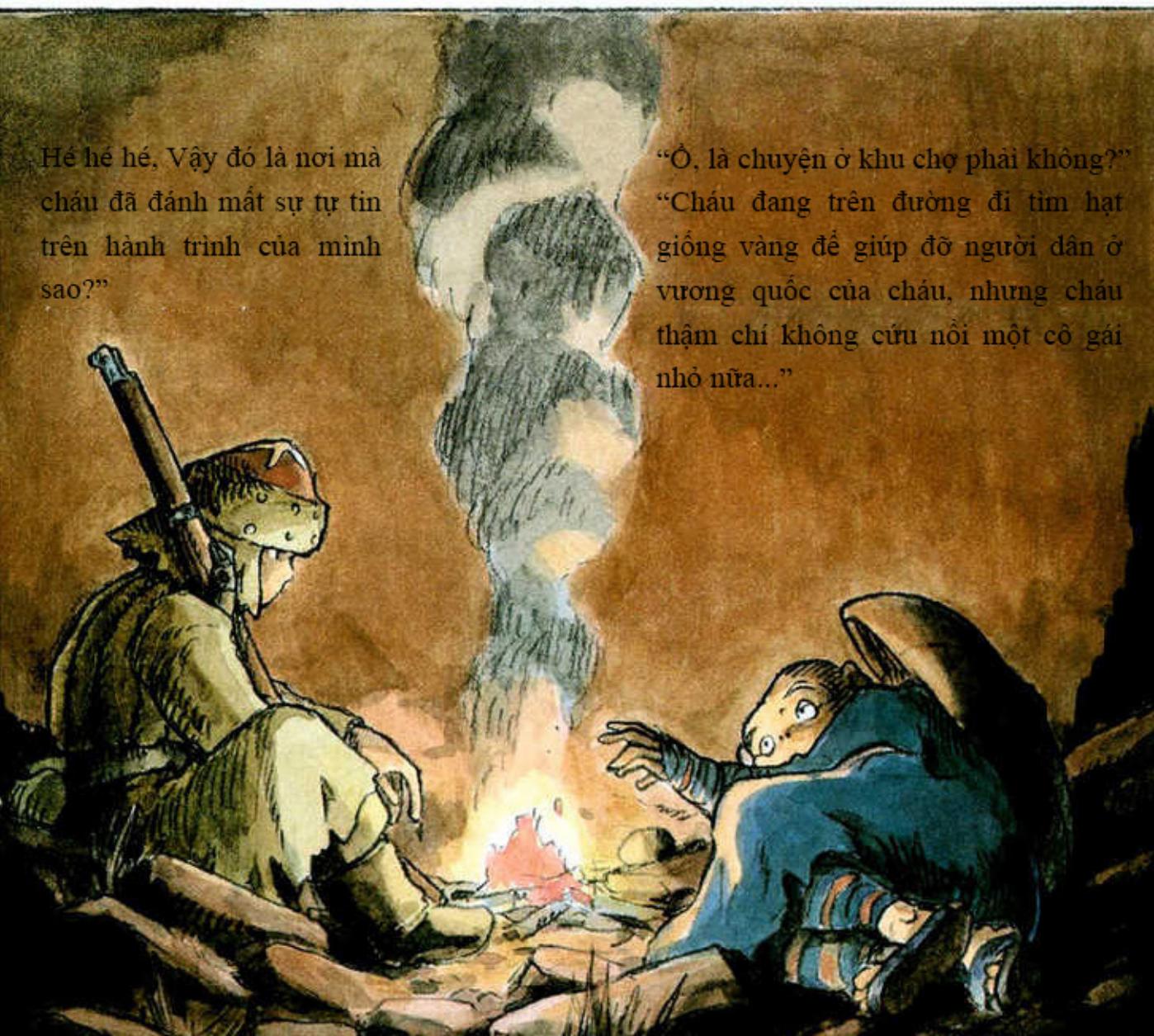
Ôi! Một ngọn lửa.
Cậu có phiền khi cho lão
già đang bị lạnh đến thấu
xương này chút hơi ấm
được không?

May mắn sẽ đến với
bất cứ ai đối xử tử tế với
người già. Mà, cậu đang
gặp rắc rối phải không? Hé
hé hé!!!

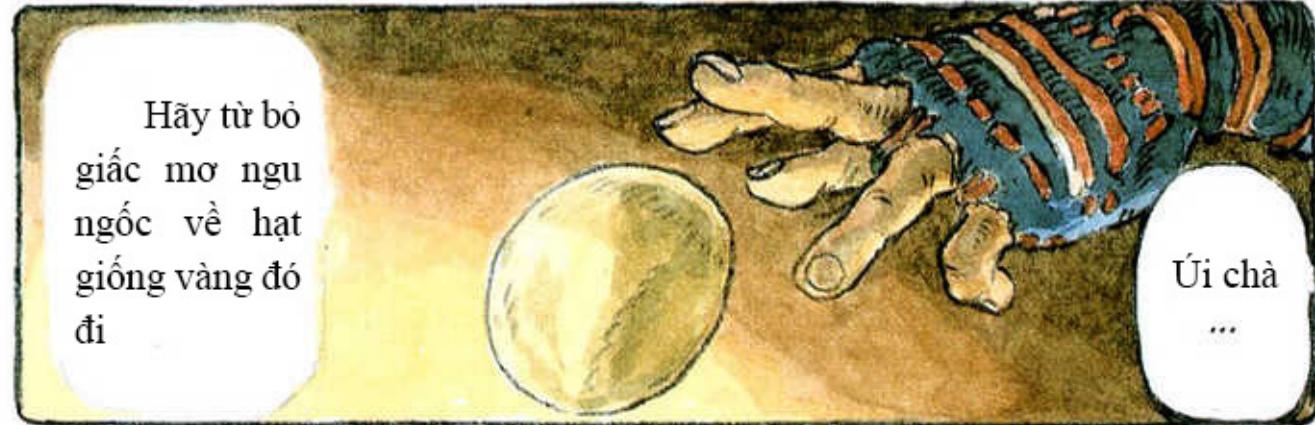
Hé hé hé, Vậy đó là nơi mà
cháu đã đánh mất sự tự tin
trên hành trình của mình
sao?"

"Ô, là chuyện ở khu chợ phải không?"
"Cháu đang trên đường đi tìm hạt
giống vàng để giúp đỡ người dân ở
vương quốc của cháu, nhưng cháu
thật chí không cứu nổi một cô gái
nhỏ nữa..."

Vậy thì tốt nhất là cháu nên quay đầu lại và trở về vương quốc của mình đi, trở về để được chiều chuộng như một vị hoàng tử.

Hãy từ bỏ
giác mơ ngu
ngốc về hạt
giống vàng đó
đi

Úi chà
...

“Vậy làm ơn, xin hãy
nói cho cháu biết nơi đó.”

“Hé hé hé... Những rắc
rối khác đang chờ cháu đó.”

“Vậy liệu ông có biết nơi
nào có hạt giống đó không?”

“Ta biết.”

“Hãy đi xa hơn nữa về phía Tây,
nơi tận cùng của vách đã dựng
đứng. Phía xa nơi ngự trị của vị
Chúa trời, vùng đất trăng mọc và trở
lại để chết đi.”

“Chúa trời ư?”

“Đã có lần, một người đàn ông có được
những hạt giống vàng đó từ Chúa trời. Ông đã
thu hoạch và đem chúng về. Nhưng sau đó, ông
ta đã bán chúng cho những người khác, nên
chúng chỉ còn là những hạt giống chết. Giờ thì
chi có Chúa trời mới có những hạt mầm sống.”

“Nhưng Ngài không muốn có sự hiện diện
của con người trên mảnh đất của mình nữa.
Chính vì thế mà những kẻ đi tìm hạt giống vàng
chưa bao giờ trở về.

“Quyết định đi hay
không là tùy ở cậu.”

Vừa dứt lời,
người đàn ông liền
chìm vào giấc ngủ

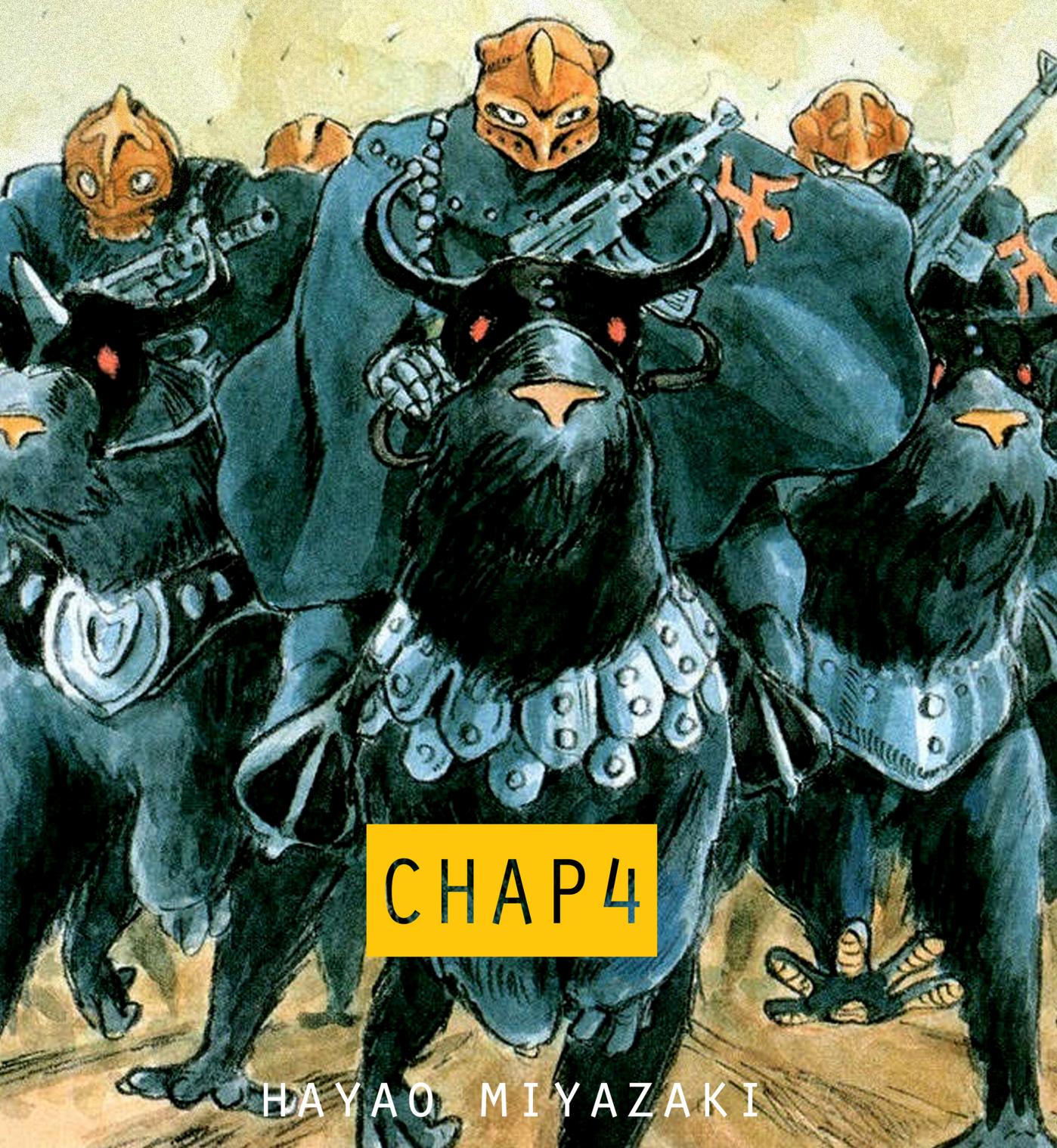
Bình minh vừa ló rạng khi
Shuna thức giấc. Người đàn
ông kì la đã biến mất.

Cậu lại tiếp tục hành trình
của mình đi về phía Tây xa xôi.

SHUNA'S JOURNEY

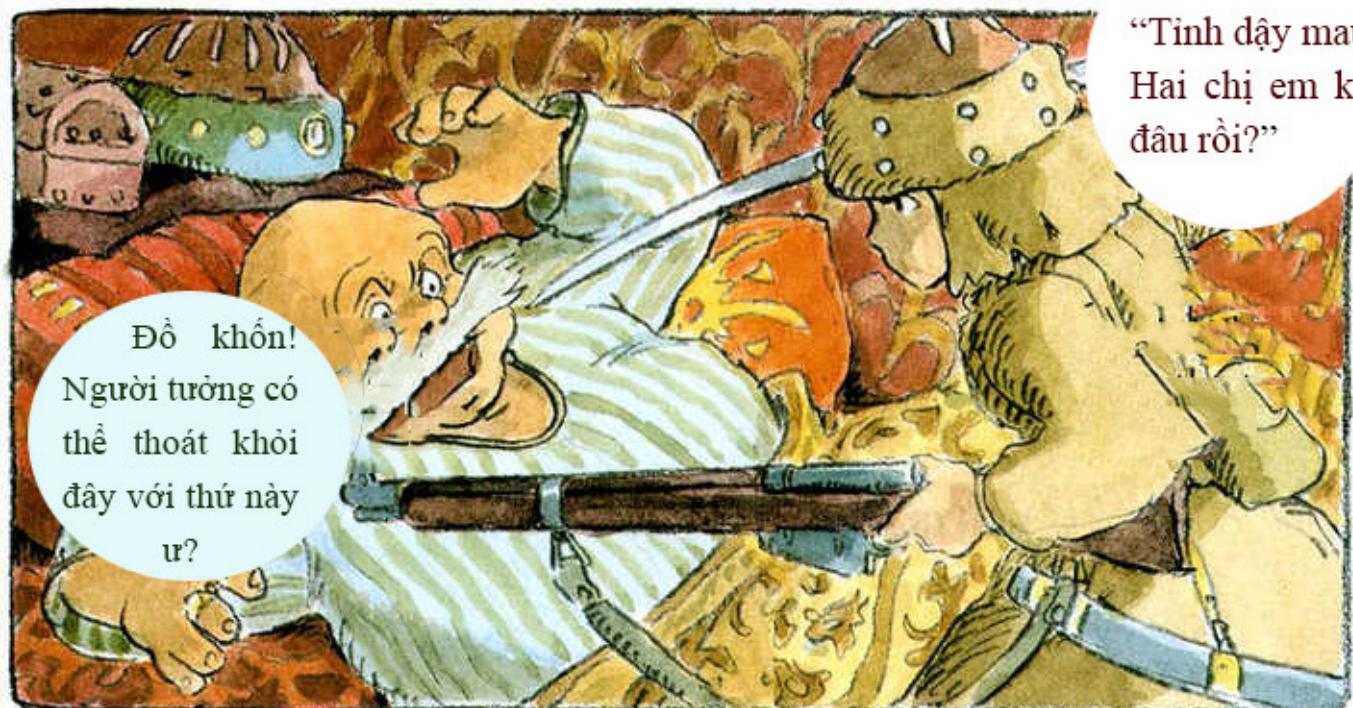

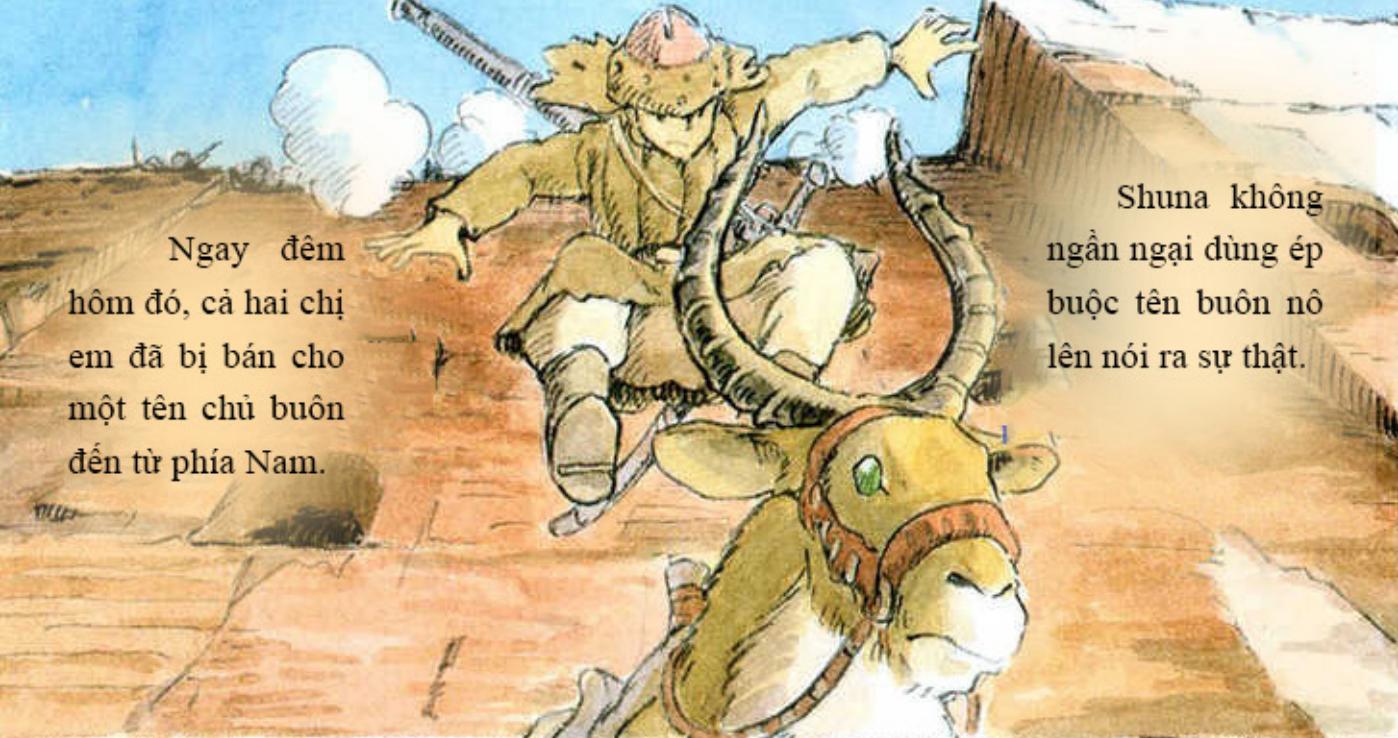
CHAP 4

HAYAO MIYAZAKI

Shuna hồi tưởng lại từng bước đi trong Thành- bên trong cảnh cổng dày bắt đầu vít. Cậu leo qua bức tường và trở về với con đường ngày hôm qua. Nhưng thứ duy nhất mà cậu tìm thấy là đóng xích trống tròn. Hai chị em đó đã biến mất.

Đột kích

Shuna không
ngần ngại dùng ép
buộc tên buôn nô
lên nói ra sự thật.

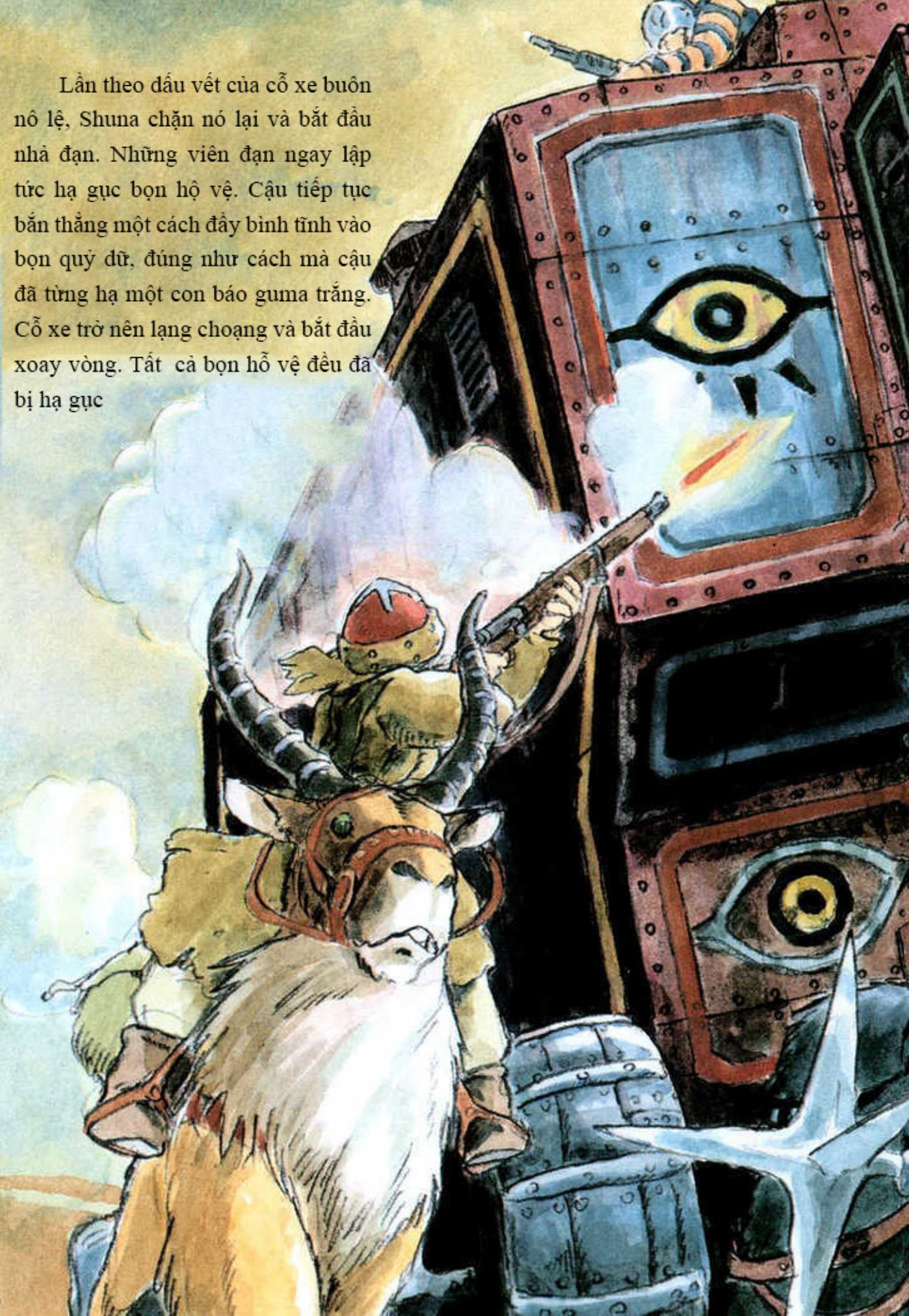
Ngay đêm
hôm đó, cả hai chị
em đã bị bán cho
một tên chủ buôn
đến từ phía Nam.

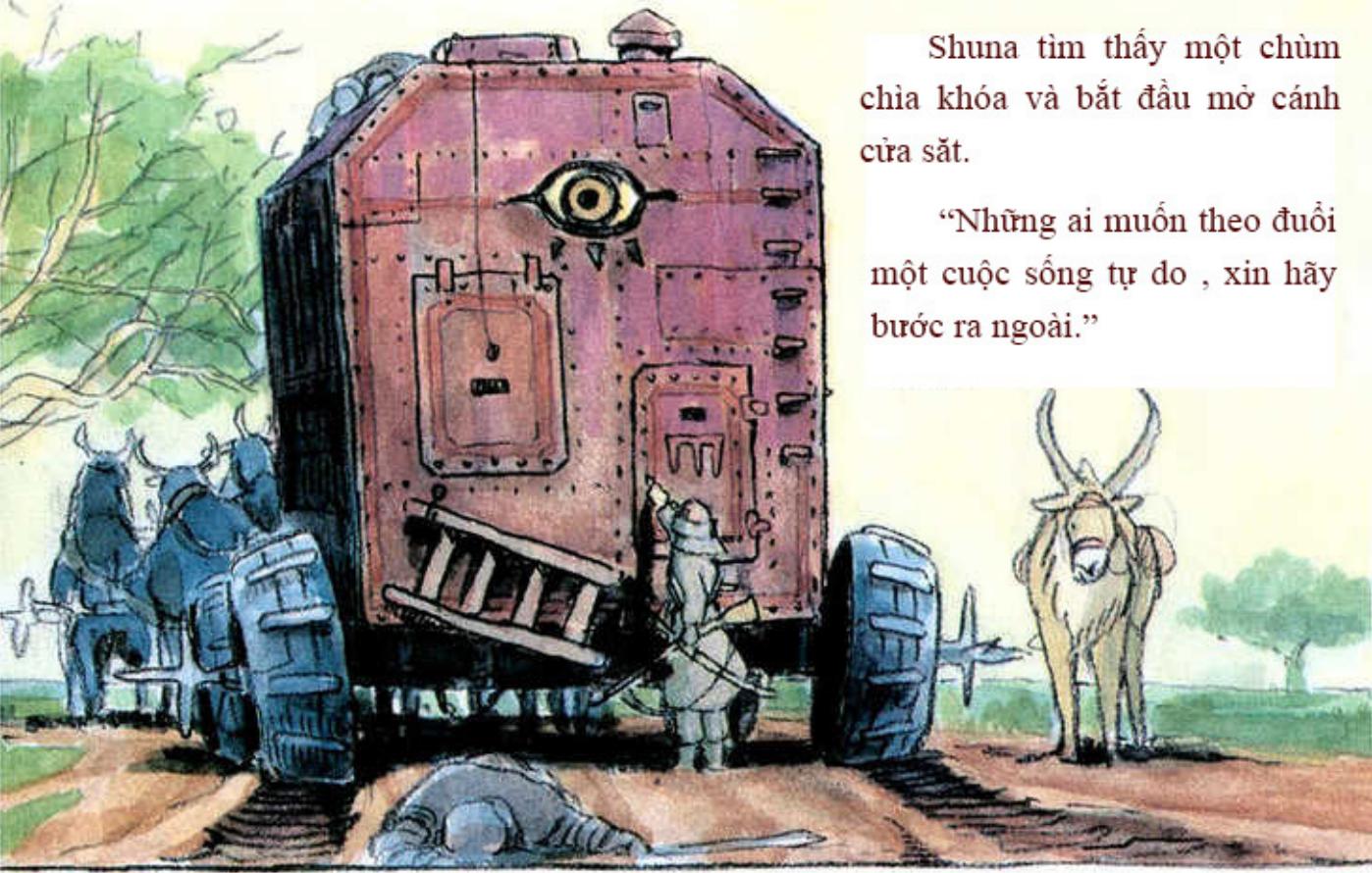
Như một cơn gió, Yakkul phi
hết tốc lực hướng về phía nam.

Một nguồn
năng lượng được
thổi bùng và tuôn
tràn khắp cờ thê
Shuna.

Lần theo dấu vết của cỗ xe buôn nô lệ, Shuna chặn nó lại và bắt đầu nhả đạn. Những viên đạn ngay lập tức hạ gục bọn hộ vệ. Cậu tiếp tục bắn thẳng một cách đầy bình tĩnh vào bọn quỷ dữ, đúng như cách mà cậu đã từng hạ một con báo guma trắng. Cỗ xe trở nên lạng choạng và bắt đầu xoay vòng. Tất cả bọn hộ vệ đều đã bị hạ gục

Shuna tìm thấy một chùm chìa khóa và bắt đầu mờ cánh cửa sắt.

“Những ai muốn theo đuôi một cuộc sống tự do , xin hãy bước ra ngoài.”

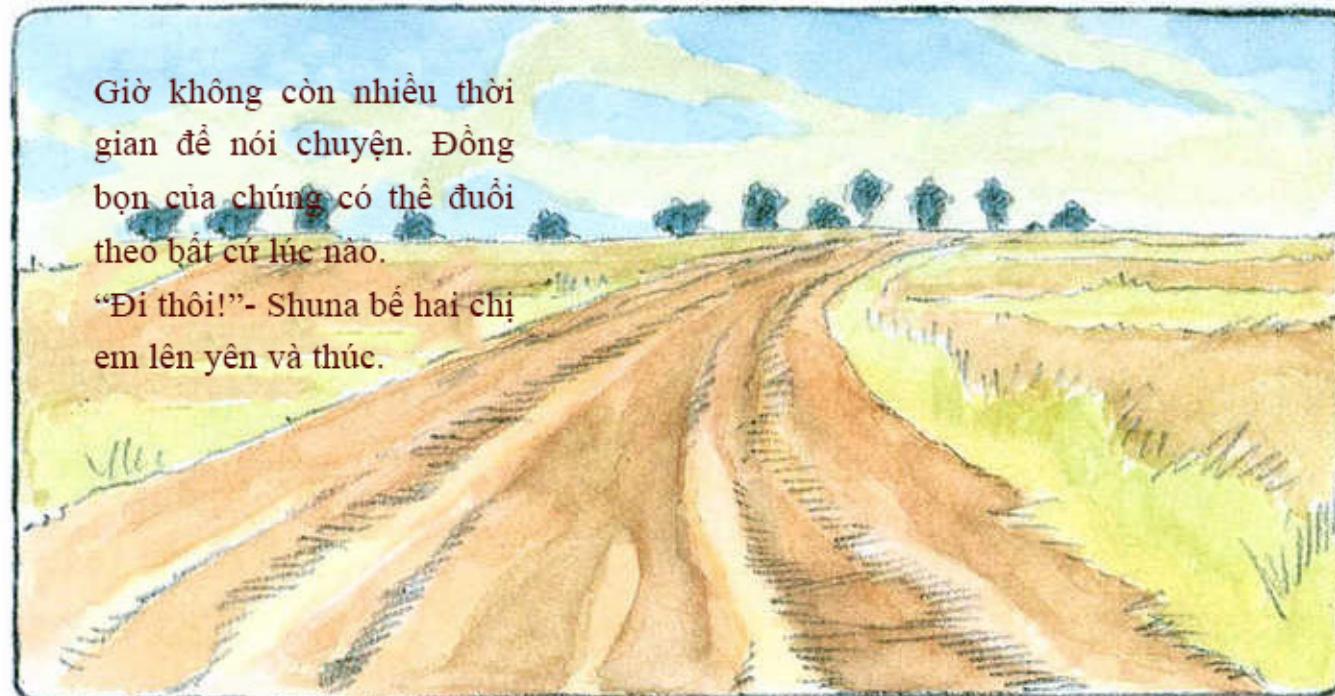

“Cô đã
giành lấy
cho bản
thân sự tự
do. Giờ cô
đã có thể
sống một
cuộc sống
như mình
m o n g
muốn.”

Giờ không còn nhiều thời
gian để nói chuyện. Đồng
bọn của chúng có thể đuổi
theo bất cứ lúc nào.

“Đi thôi!” - Shuna bế hai chị
em lên yên và thúc.

1983.

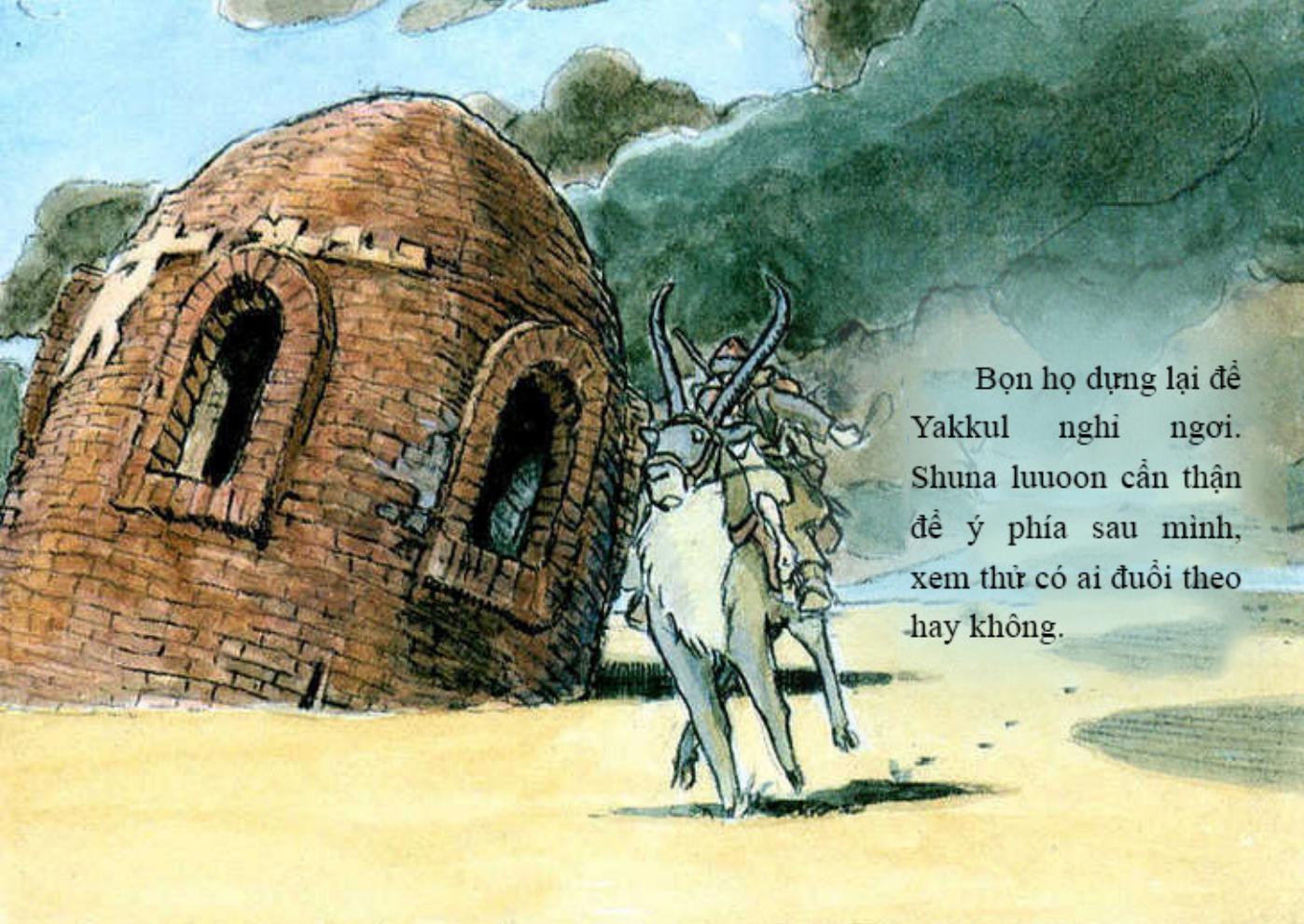
Hướng về phía Tây, Yakkul phi với
một tốc độ đáng kinh ngạc đối với một
loài động vật, đặc biệt là khi trên lưng
chú có tới ba người. Bọn người truy đuổi
thậm chí còn mất hút khỏi tầm nhìn.

Tới ngày thứ hai kể từ khi bò trốn, mặt đất trước mặt họ đột ngột châm dứt. Đây chính là nơi cùng cực của thế gian, như lời của người đàn ông kì lạ đó nói.

Họ ngủ
khi chạy, và
chạy khi ăn.

Bọn họ dựng lại đê
Yakkul nghỉ ngơi.
Shuna luuoon cẩn thận
đê ý phía sau mình,
xem thử có ai đuổi theo
hay không.

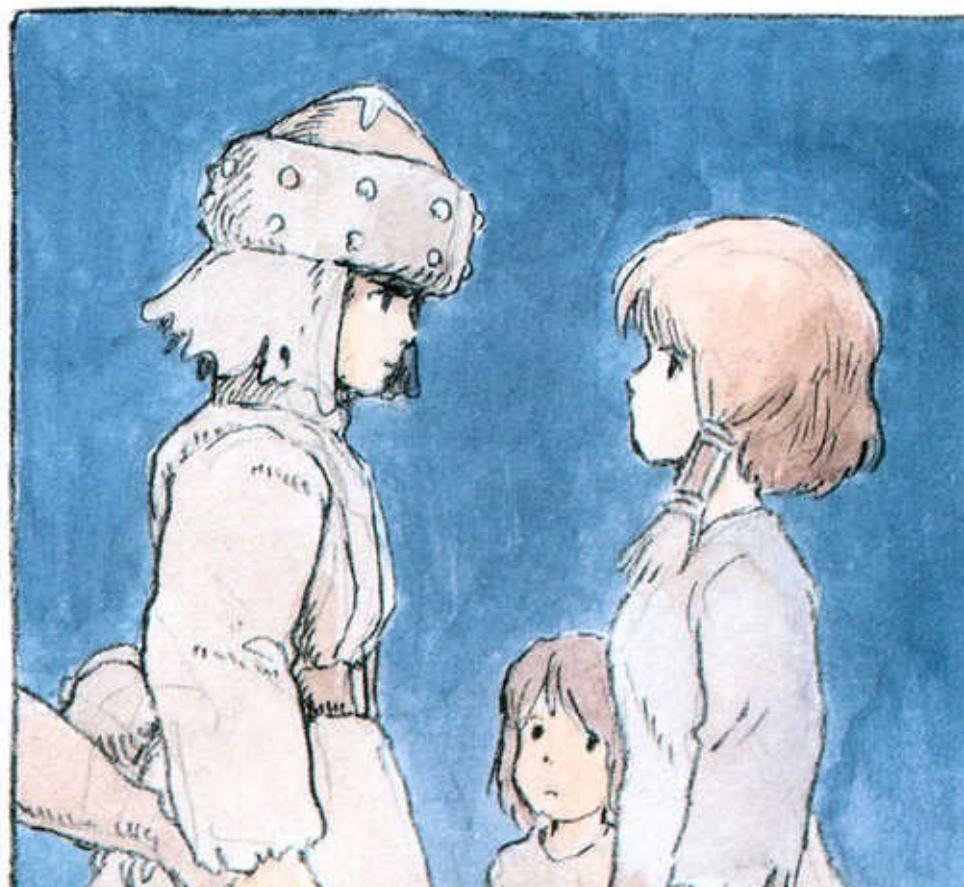

Yakkul nằm bệt xuống mặt đất, miệng sùi bọt. Nó đã chạy liên tiếp ba ngày nay rồi. Nếu còn gắng tiếp nữa, e rằng nó sẽ chết mất.

"Yakkul vẫn còn có thể đi tiếp, nhưng nó chỉ đủ sức để chờ hai người, tôi sẽ ở lại đây và ngăn bọn chúng lại."

Khi cô gái nói rằng học cũng sẽ ở lại. Shuna khẳng định: "Tôi sẽ lo bọn bạn theo dấu. Tôi sẽ không sao đâu, vì kế hoạch của tôi là đi đến vùng đất của Chúa trời."

Biết được mục đích chuyến đi của Shuna, cô gái trẻ cúi gầm mặt xuống đất. Rồi cuối cùng cô cũng bỏ cái nịnh đăm đăm. “Nếu anh trở về từ nơi ấy, làm ơn hãy đi về phía Bắc, chúng tôi sẽ luôn chờ anh ở nơi đó.”

Cô gái cuối cùng cũng thú nhận tên của mình, Thea. Rồi Shuna chia cho cô một nửa số lương thực và nước uống còn lại.

Cuối cùng họ cũng phải chia tay nhau tại đây. Thea và cô em gái nhỏ dừng lại và vẫy tay chào tạm biệt lần cuối, rồi họ hướng về phía bắc mà không hề quay đầu lại thêm lần nữa.

Và rồi đào thêm
một cái hố để
trốn, và chờ đợi
trong im lặng.

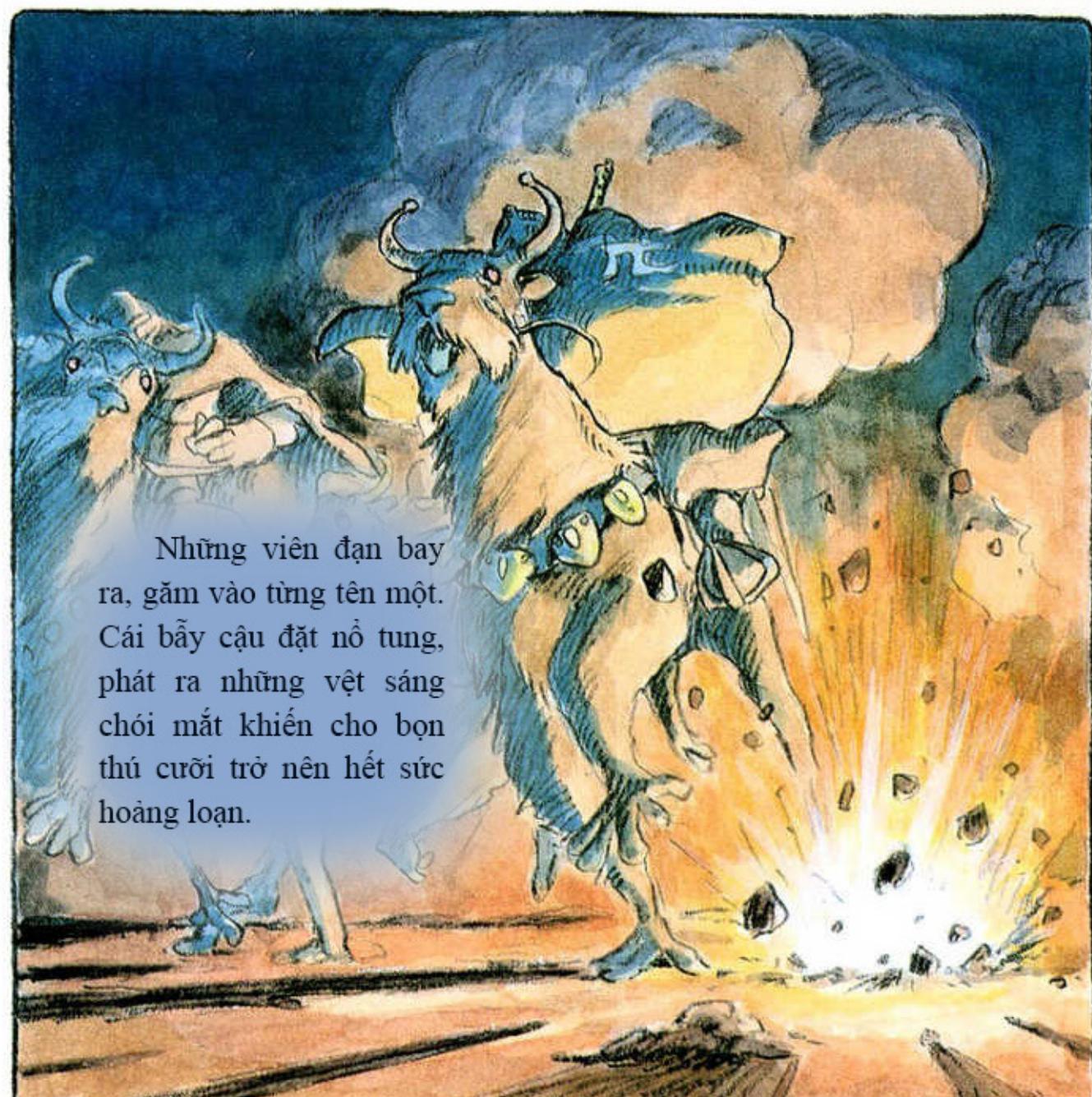

Shuna đặt một cái
bẫy mà cậu đã từng học
khi ở làng. Cậu xây một
đồng nhỏ bằng đá nhặt từ
vách đá dựng đứng, và
dựng thẳng súng.

Và khi bọn chúng sập bẫy, Shuna nhanh chóng vùng dậy.

Những viên đạn bay ra, găm vào từng tên một. Cái bẫy cậu đặt nổ tung, phát ra những vệt sáng chói mắt khiến cho bọn thú cưỡi trò nén hết sức hoảng loạn.

1989.

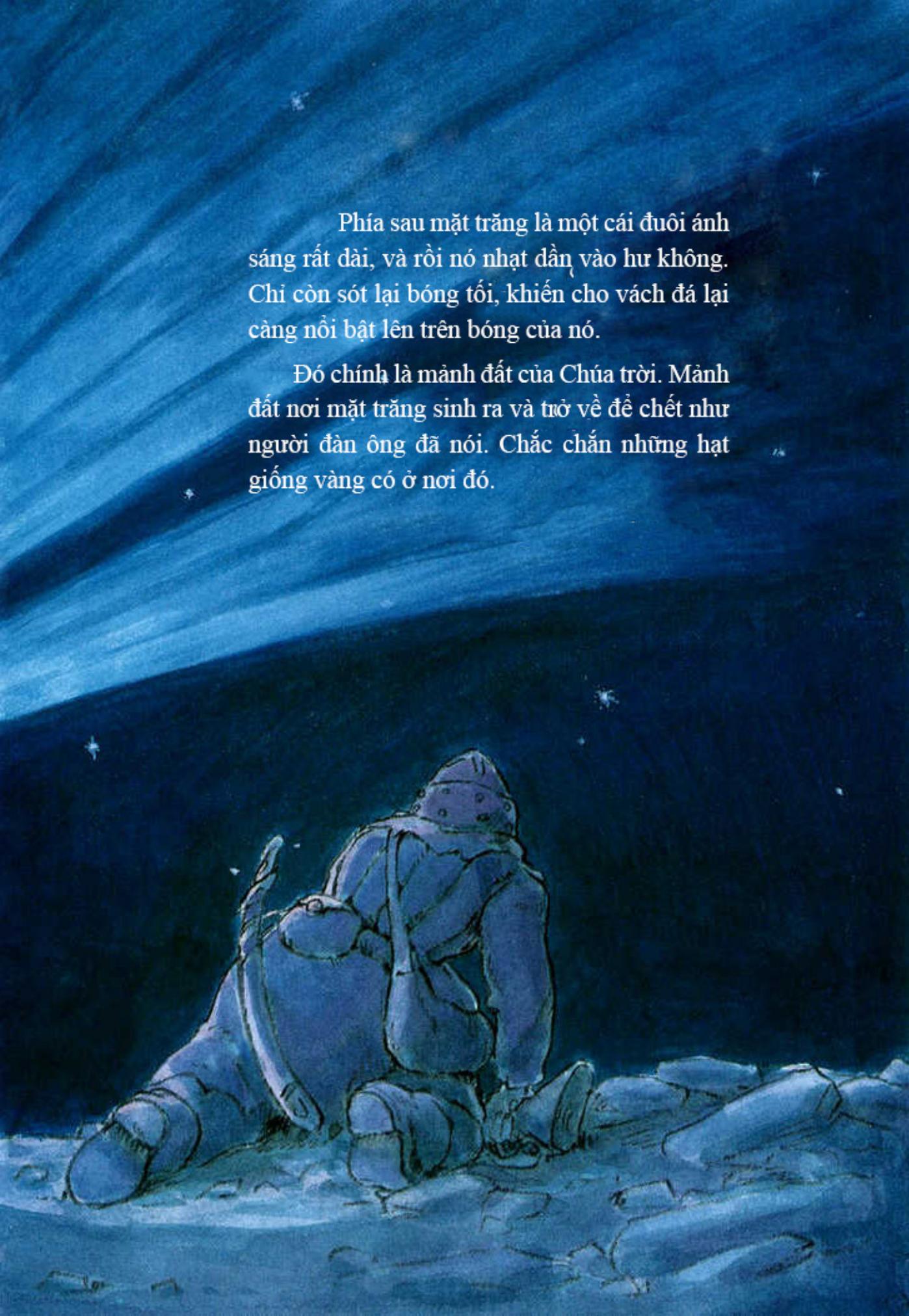
Và khi điều đó xảy
ra, một vệt sáng tựa
hàng trăm mặt trăng bay
bụt qua Shuna.

Đó là mặt trăng
mang hình dáng của một
khuôn mặt khổng lồ, cắt
ngang qua bầu trời với
một tốc độ khủng khiếp

Phía sau mặt trăng là một cái đuôi ánh sáng rất dài, và rồi nó nhạt dần vào hư không. Chỉ còn sót lại bóng tối, khiến cho vách đá lại càng nổi bật lên trên bóng của nó.

Đó chính là mảnh đất của Chúa trời. Mảnh đất nơi mặt trăng sinh ra và trở về để chết như người đàn ông đã nói. Chắc chắn những hạt giống vàng có ở nơi đó.

SHUNA'S JOURNEY

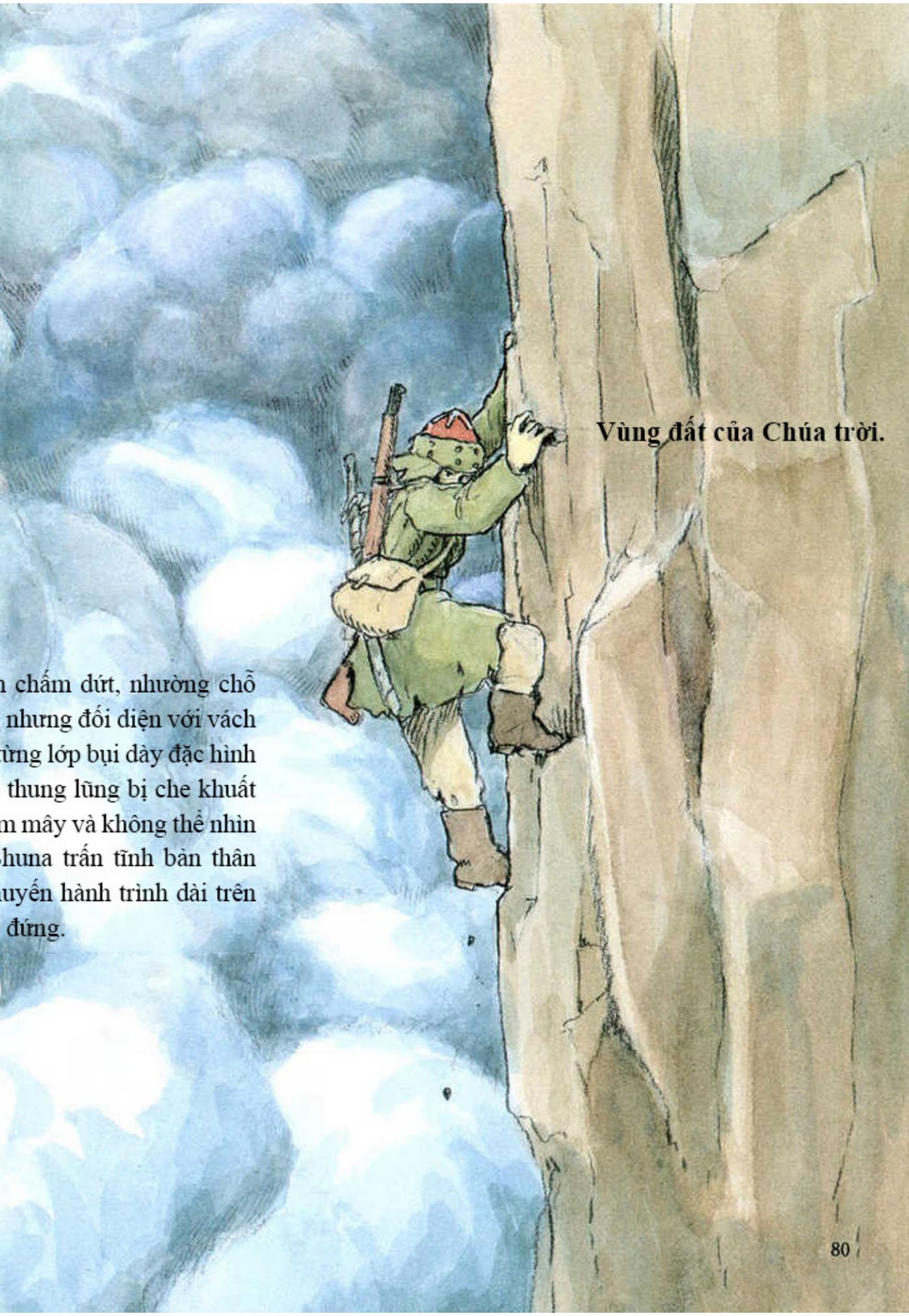
CHAP5

HAYAO MIYAZAKI

Màn đèn
cho ánh sáng,
đá vẫn chi là t
xoắn ốc. Đáy
bởi những đán
xuyên qua. S
và bắt đầu ch
vách đã dựng

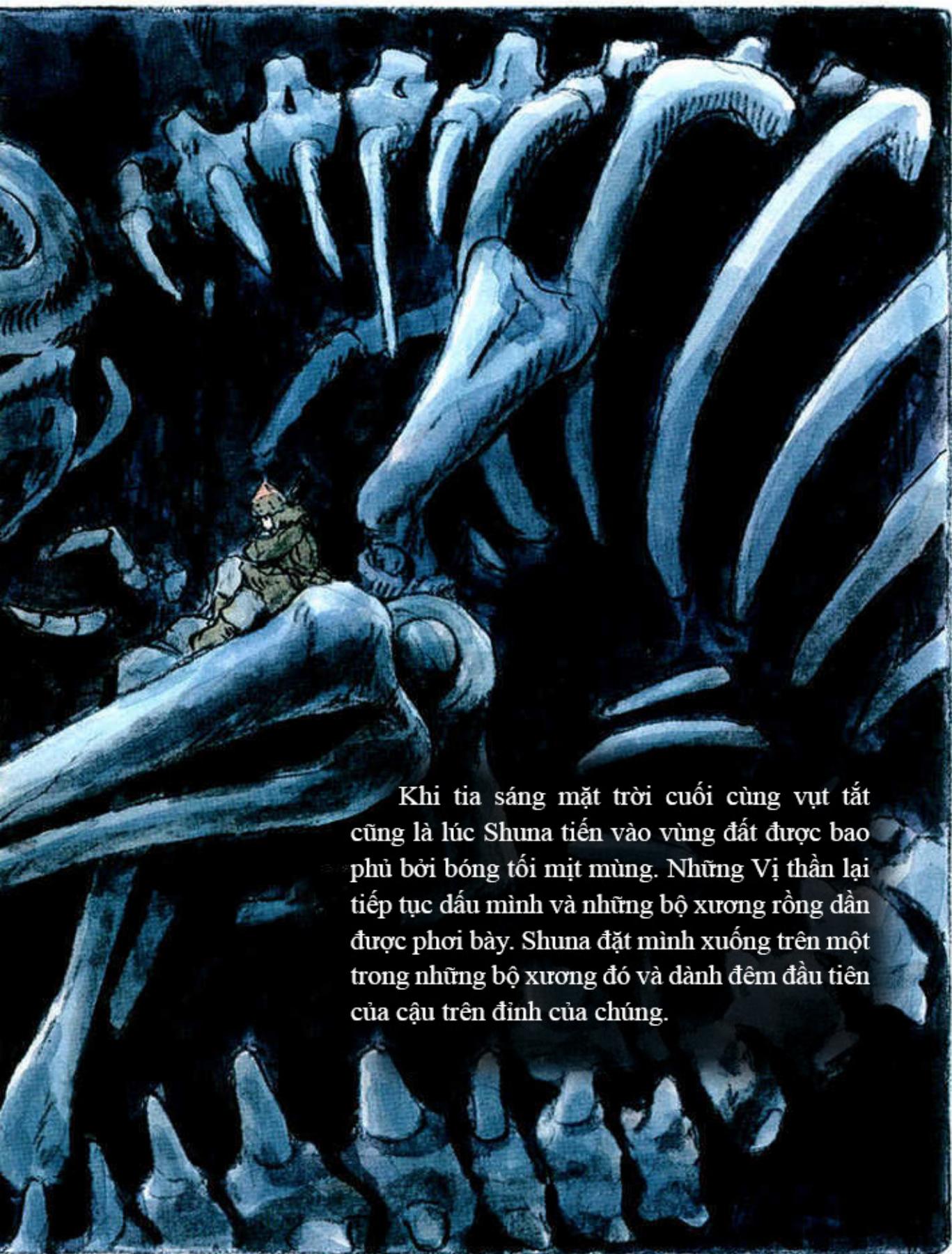
Shuna khám phá ra vô số những bức tượng Phật cổ xưa được khắc trên mặt vách-những điều không thể nhìn thấy từ trên đỉnh. Những vị thần vô danh bị lãng quên giúp cậu có chỗ bám víu để leo xuống dưới.

Vùng đất của Chúa trời.

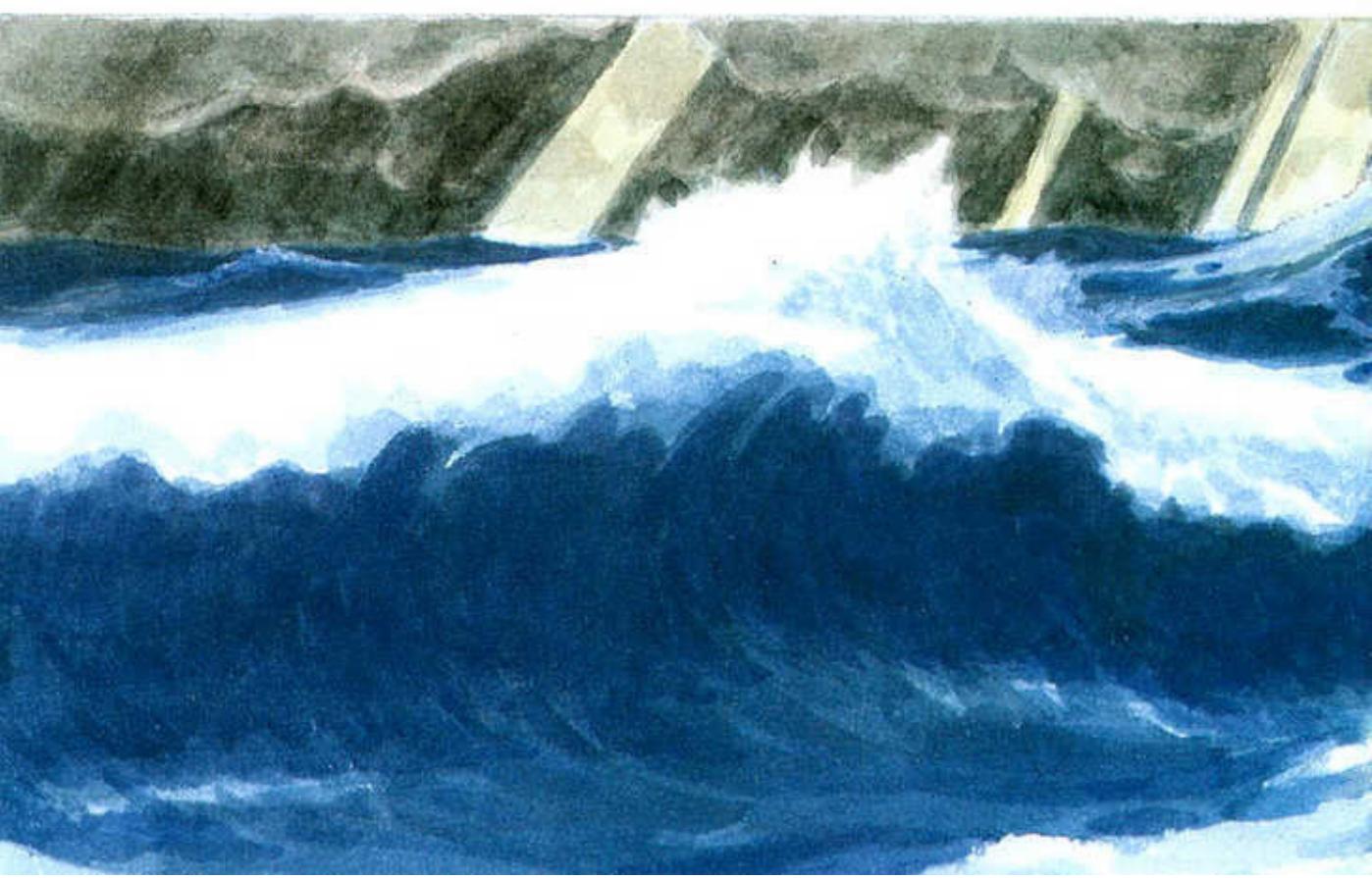
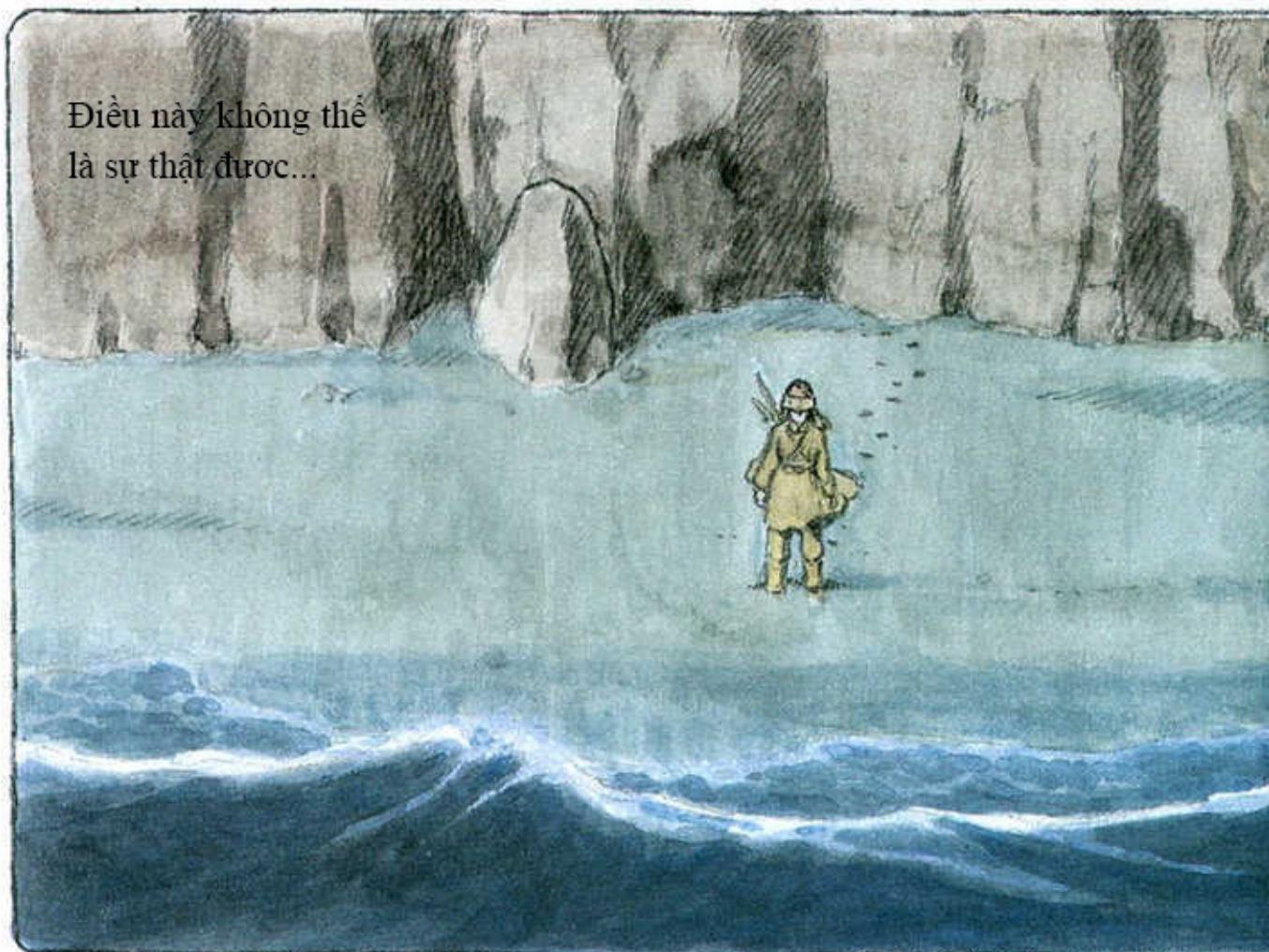
nhám dứt, nhường chỗ
nhưng đối diện với vách
từng lớp bụi dày đặc hình
thung lũng bị che khuất
mây và không thể nhìn
huna trần tĩnh bân thân
uyến hành trình dài trên
đứng.

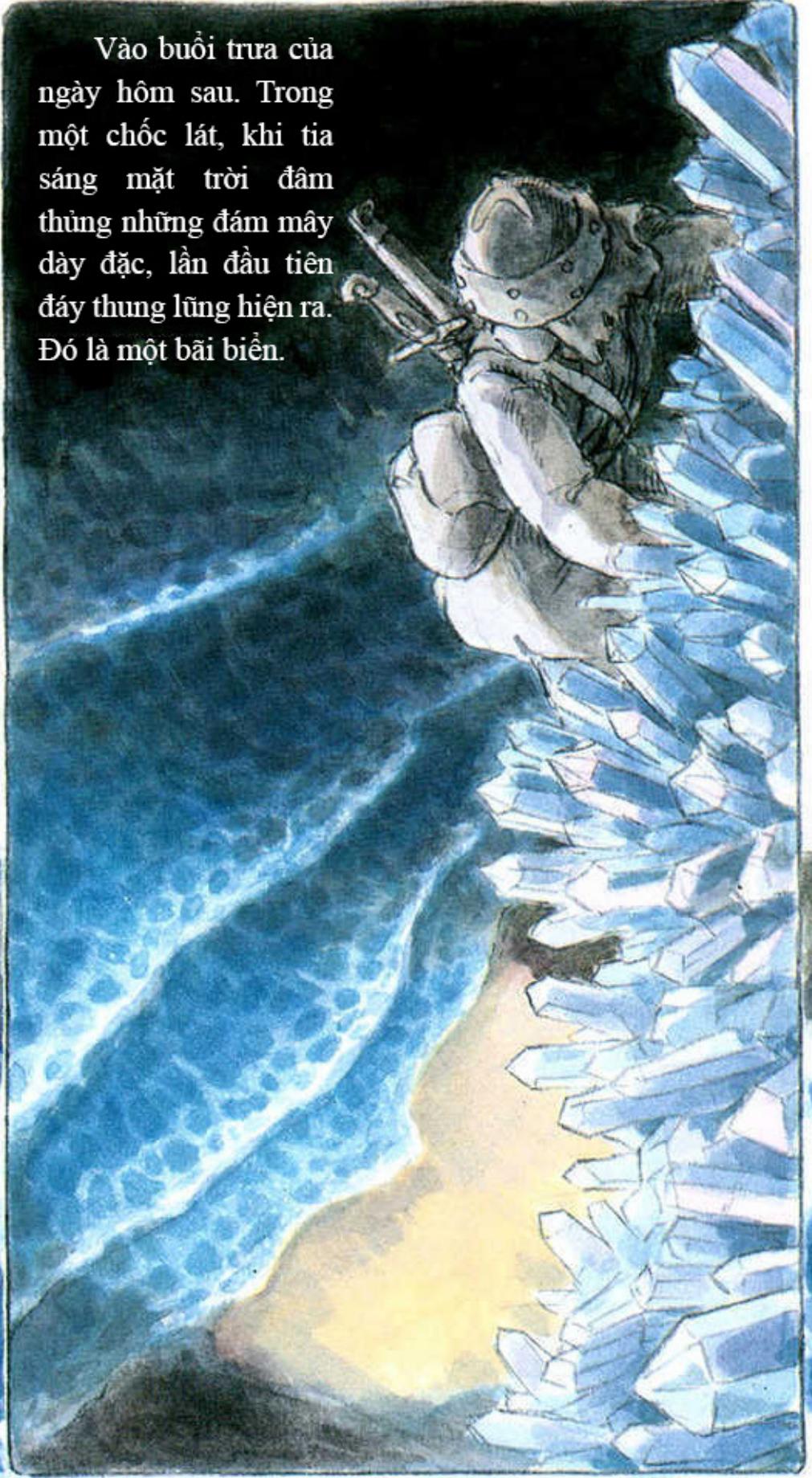
Khi tia sáng mặt trời cuối cùng vụt tắt
cũng là lúc Shuna tiến vào vùng đất được bao
phủ bởi bóng tối mịt mùng. Những Vị thần lai
tiếp tục dấu mình và những bộ xương rồng dần
được phơi bày. Shuna đặt mình xuống trên một
trong những bộ xương đó và dành đêm đầu tiên
của cậu trên đỉnh của chúng.

Điều này không thể
là sự thật được...

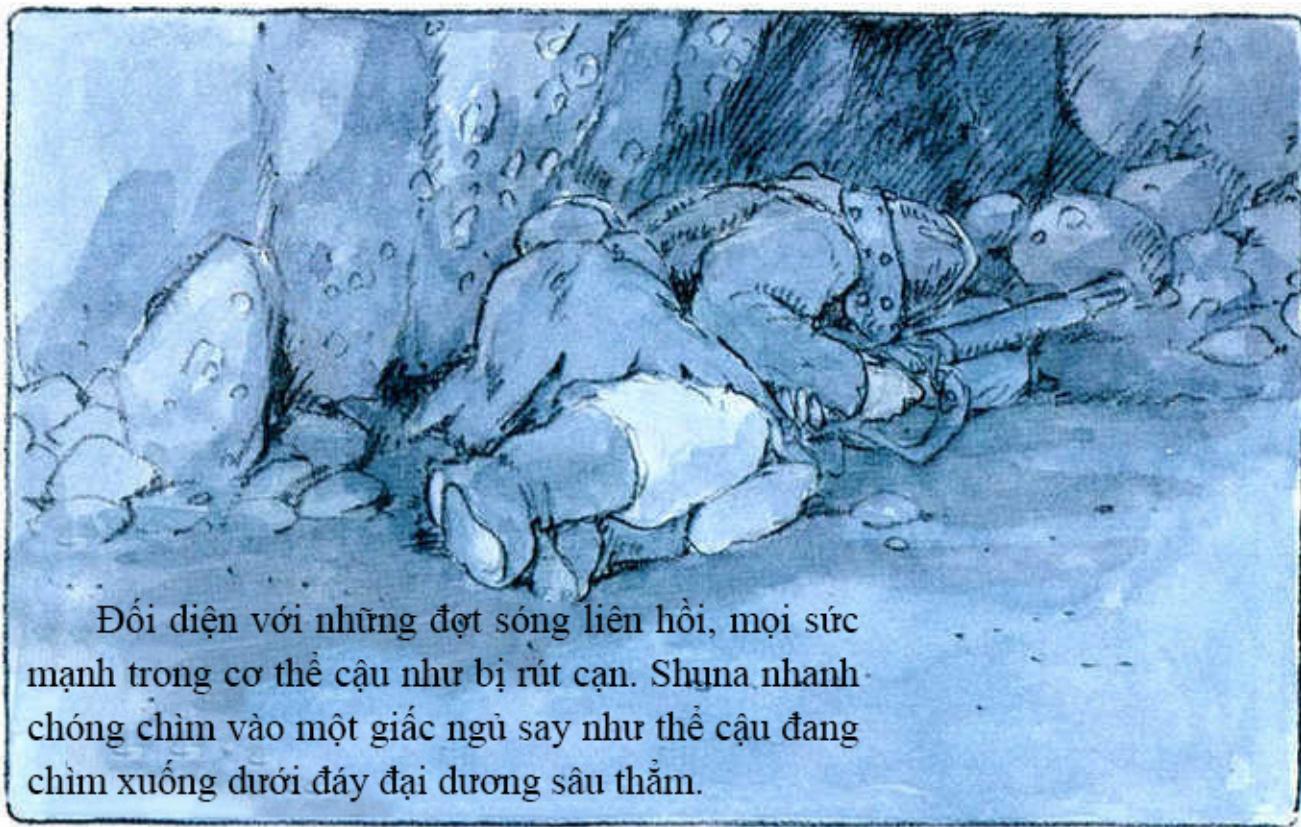

Vào buổi trưa của
ngày hôm sau. Trong
một chốc lát, khi tia
sáng mặt trời đâm
thủng những đám mây
dày đặc, lần đầu tiên
đáy thung lũng hiện ra.
Đó là một bãi biển.

Vùng đất của Chua trời đứng
sừng sững ở phía bên kia, qua những
ngọn sóng hung hăn.

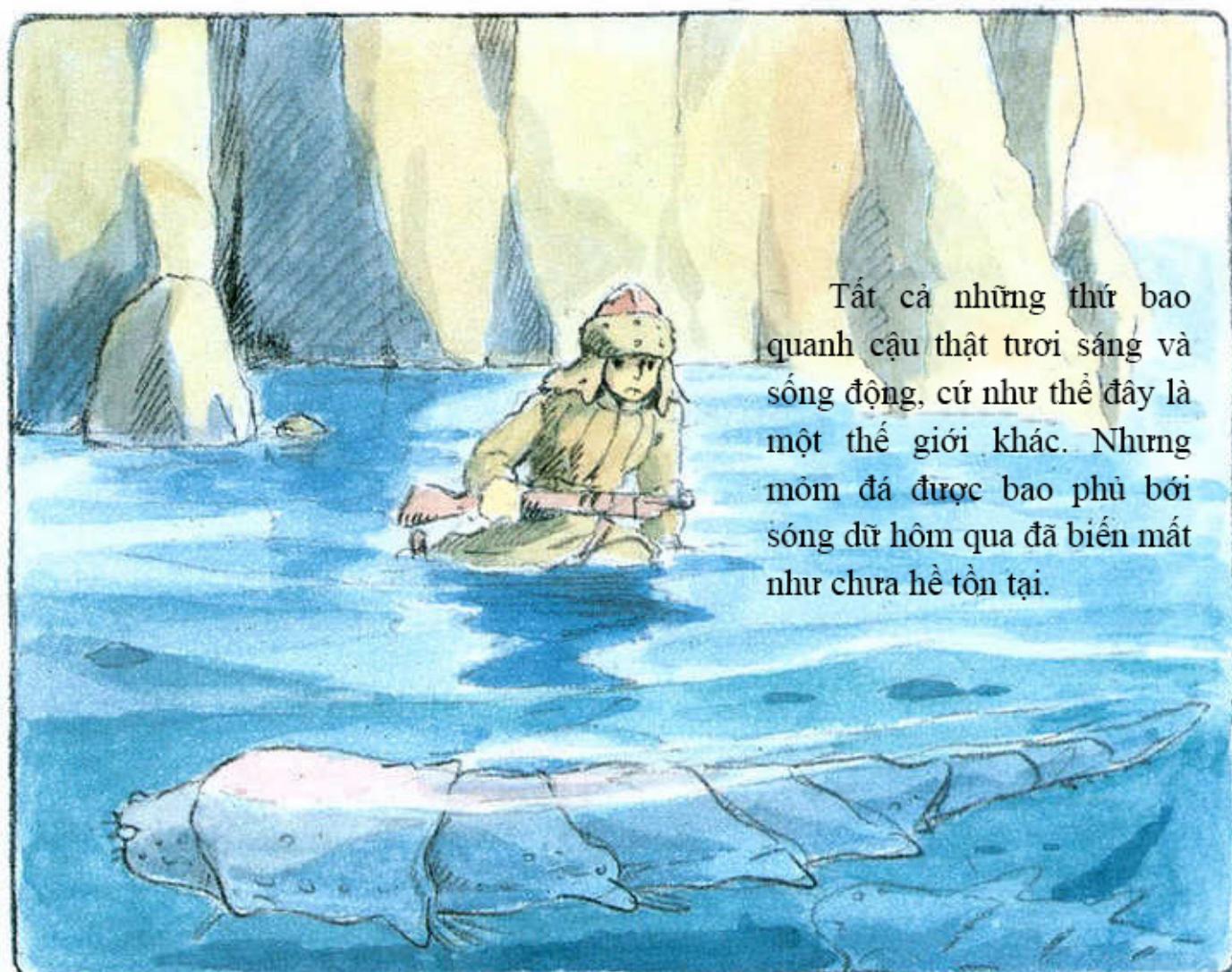

Shuna không chắc chắn
nên làm gì tiếp. Nhưng
tàn khói mỏng manh vây
quanh khi cậu tiến tới để gột
rửa đôi tay và khuôn mặt.
Nước ở đây thật lặng và nó có
vị đắng.

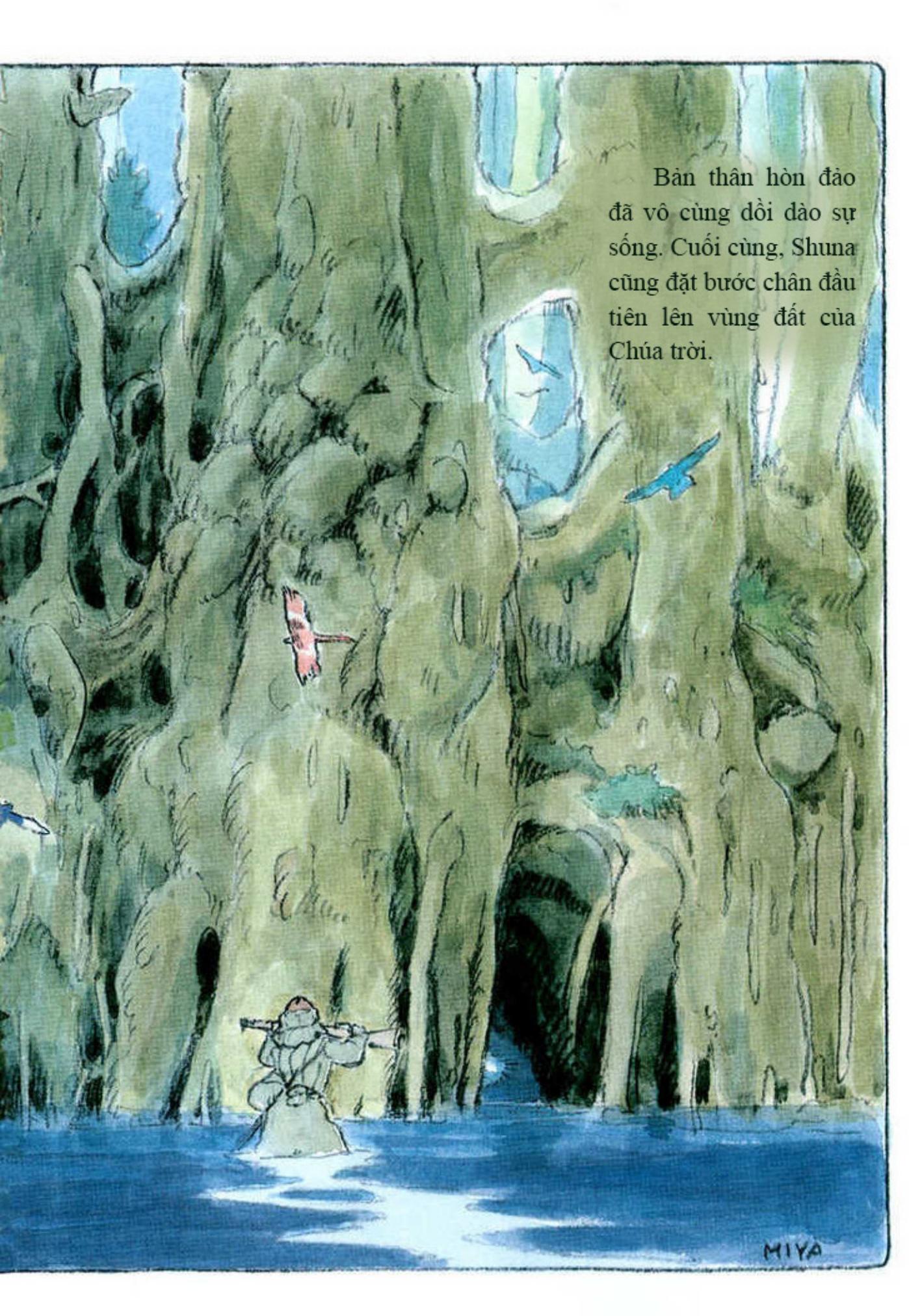
Shuna bị đánh thức bởi
làn nước bao quanh. Không
biết bằng cách nào, nước đã
tràn lên tận bờ.

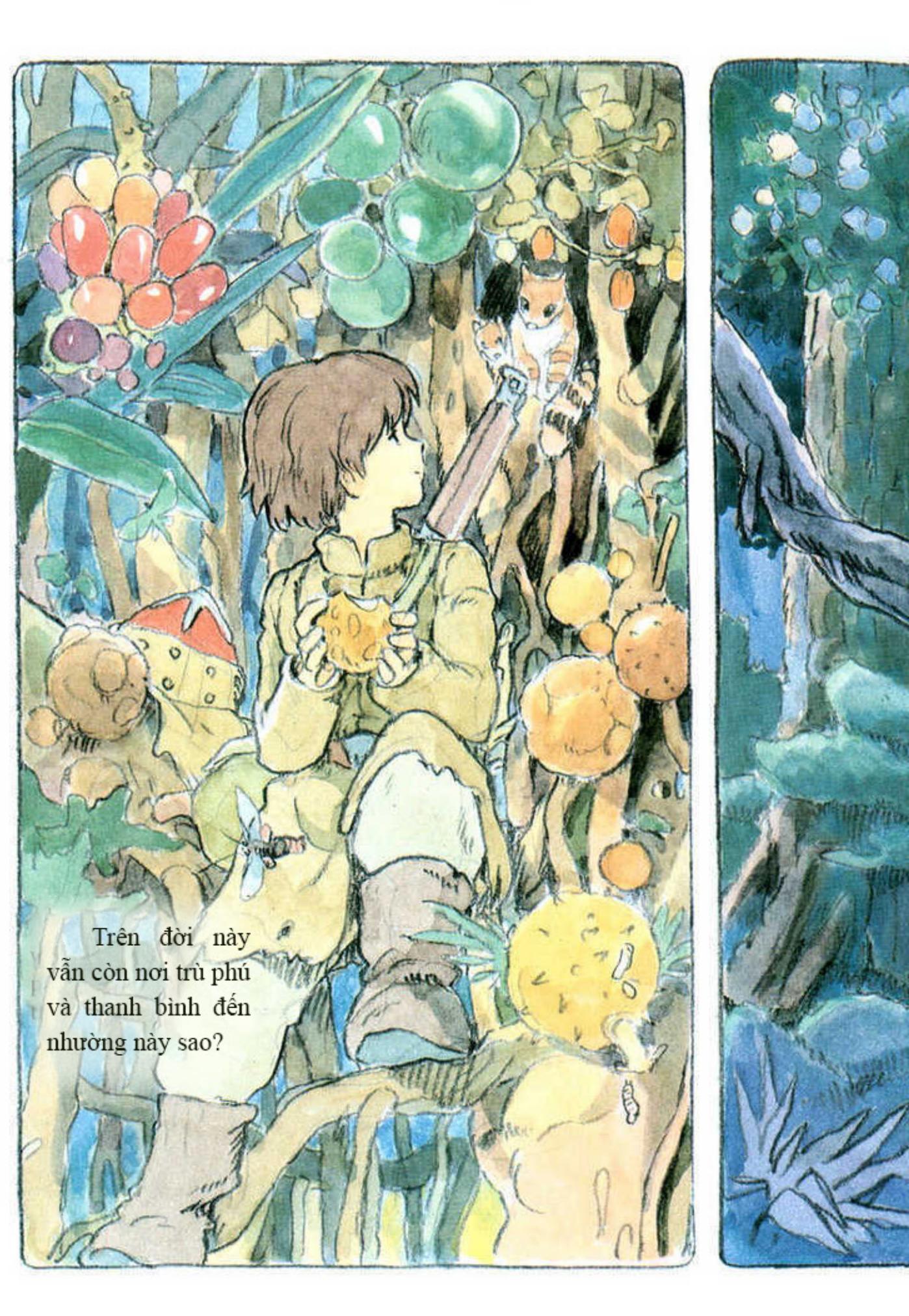

Cậu nhận ra mình đang đi
bộ dọc móm đá khi nước biển
rút. Đại dương chứa đầy những
sinh vật sống- những loài mà
cậu tưởng đã tuyệt chủng từ lâu
đều sinh sống ở đây.

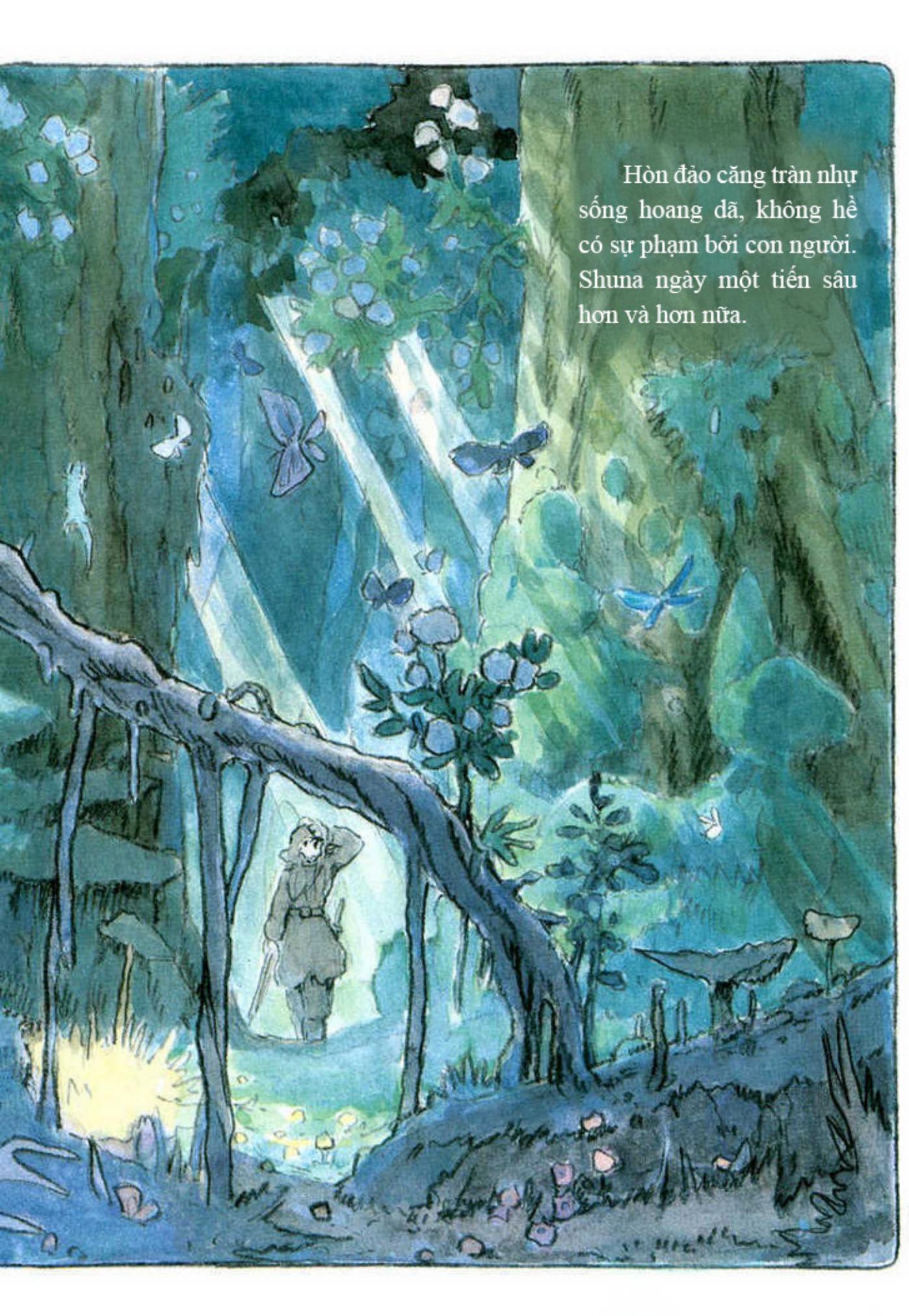

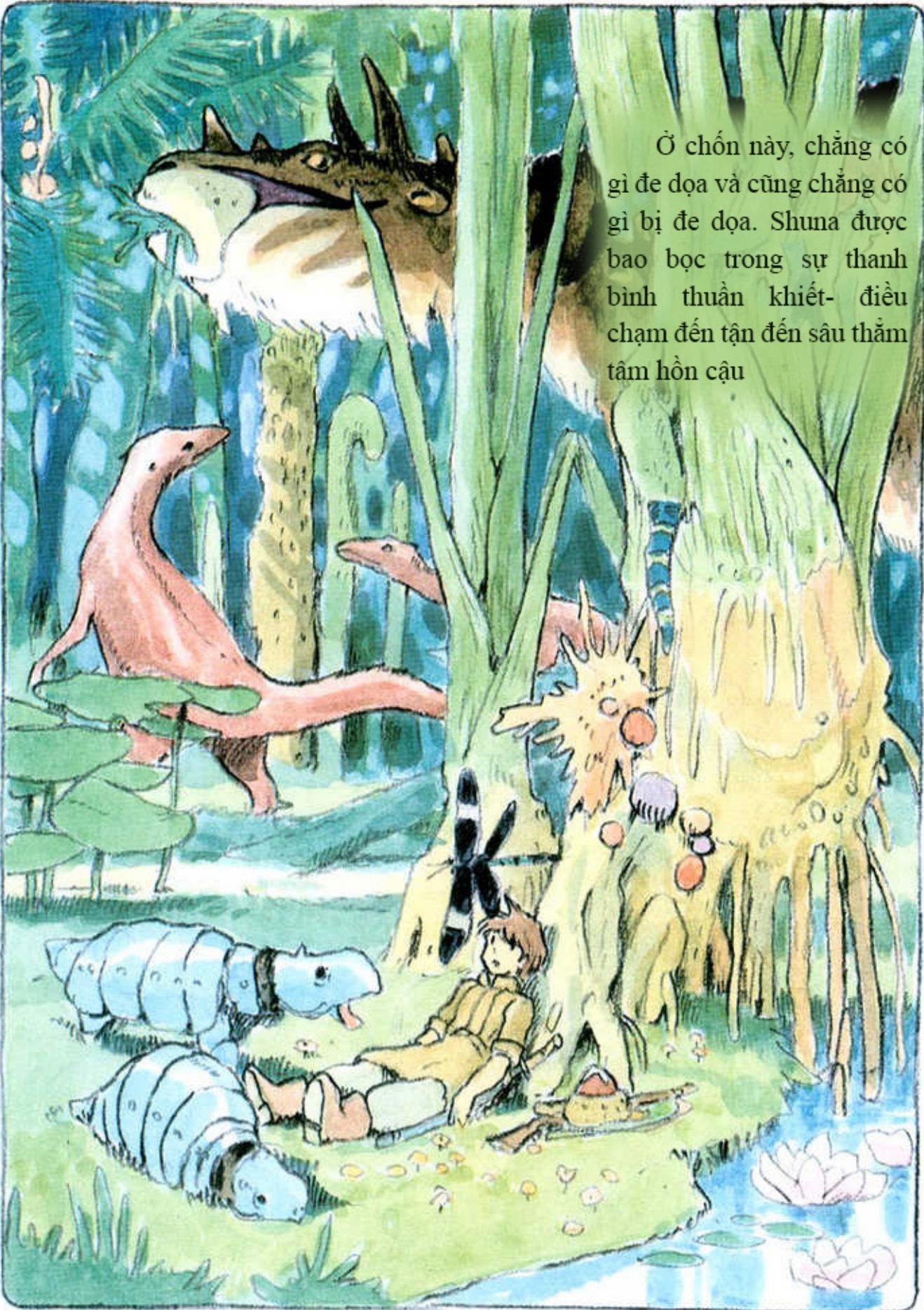
Bản thân hòn đảo
đã vô cùng dõi dào sự
sóng. Cuối cùng, Shuna
cũng đặt bước chân đầu
tiên lên vùng đất của
Chúa trời.

Trên đồi này
vẫn còn nơi trú phú
và thanh bình đến
nhường này sao?

Hòn đảo căng tràn như
sóng hoang dã, không hề
có sự phạm bởi con người.
Shuna ngày một tiến sâu
hơn và hơn nữa.

Ở chốn này, chẳng có
gì đe dọa và cũng chẳng có
gì bị đe dọa. Shuna được
bao bọc trong sự thanh
bình thuần khiết- điều
chạm đến tận đến sâu thăm
tâm hồn cậu

Một người đàn ông!

Đó là Chua trời chăng? Những lời nói của người đàn ông già cố cảnh báo cậu rằng Chúa trời không muốn có dấu chân con người trên vùng đất của Ngài cứ vây chặt lấy tâm trí của cậu.

Đó là một người khổng lồ xanh, bước đi lững thững từ từ trong im lặng. Đằng sau là một hàng dài những loài động vật và côn trùng.

Khi vừa bước tới
cánh đồng ở giữa khu
rừng. Người khổng lồ
đứng lại.

Và từ từ ngã
xuống.

Khi bọn chúng bò đi, trên
mặt đất thậm chí không còn
một mẩu xương nào sót lại.

Shuna không thể
tiếp tục nhìn được nữa.
Từng đám động vật và
côn trùng đang ăn người
không lồ.

Khi người khổng lồ vừa đi, Shuna ngay lập tức đối mặt với một người khác. Người khổng lồ này không hề có bất cứ phản ứng nào khi thấy cậu. Chỉ nhẹ nhàng lướt qua với sự tột cùng thanh bình trên khuôn mặt. Điều đó làm cậu thắc mắc.

“Ông ấy đi đến đây để chết ư?” Shuna thì thầm trong một con rùng mình.

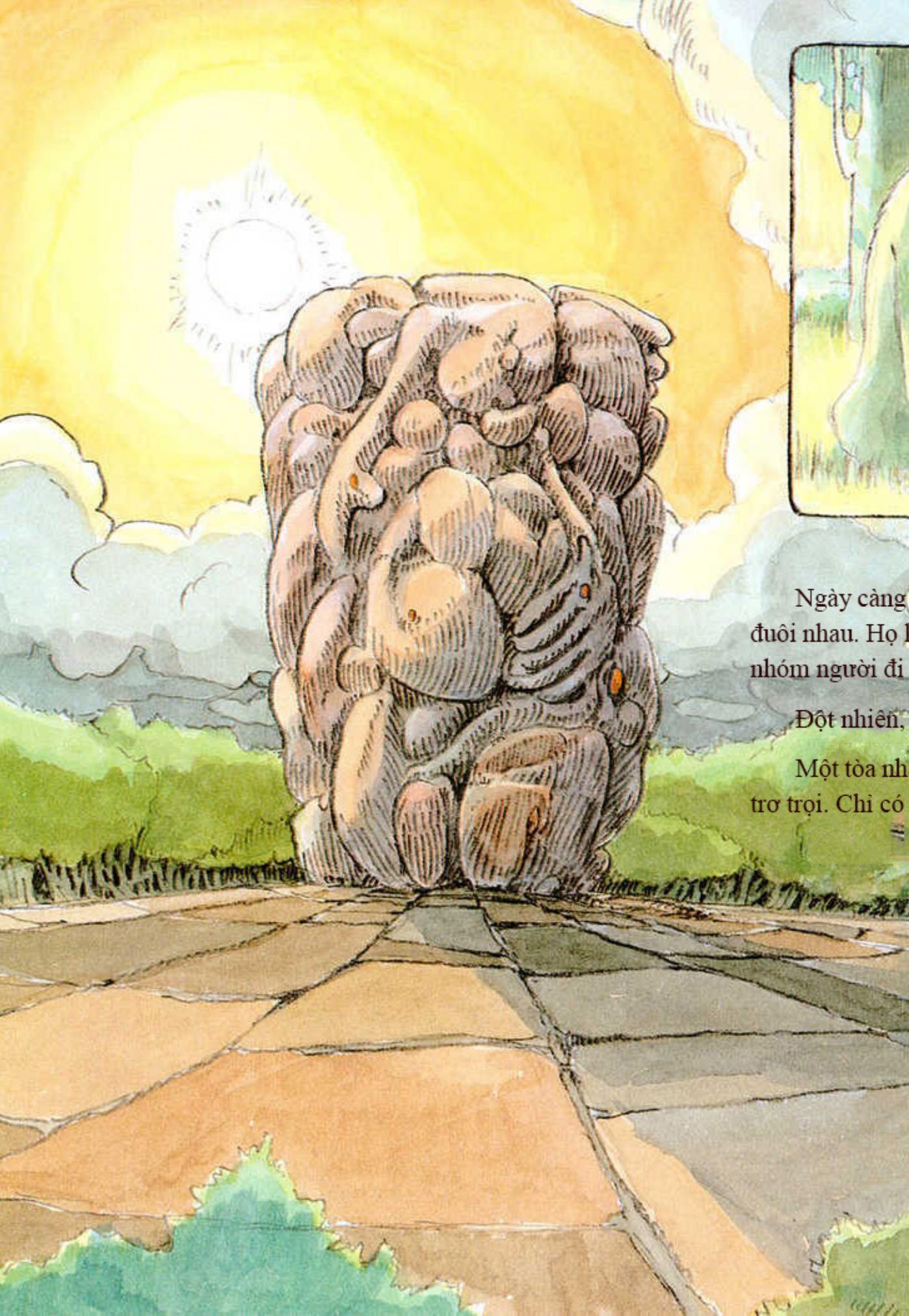

Ngày càng
đuôi nhau. Họ l
nhóm người đi

Đột nhiên,

Một tòa nh
trở trội. Chỉ có

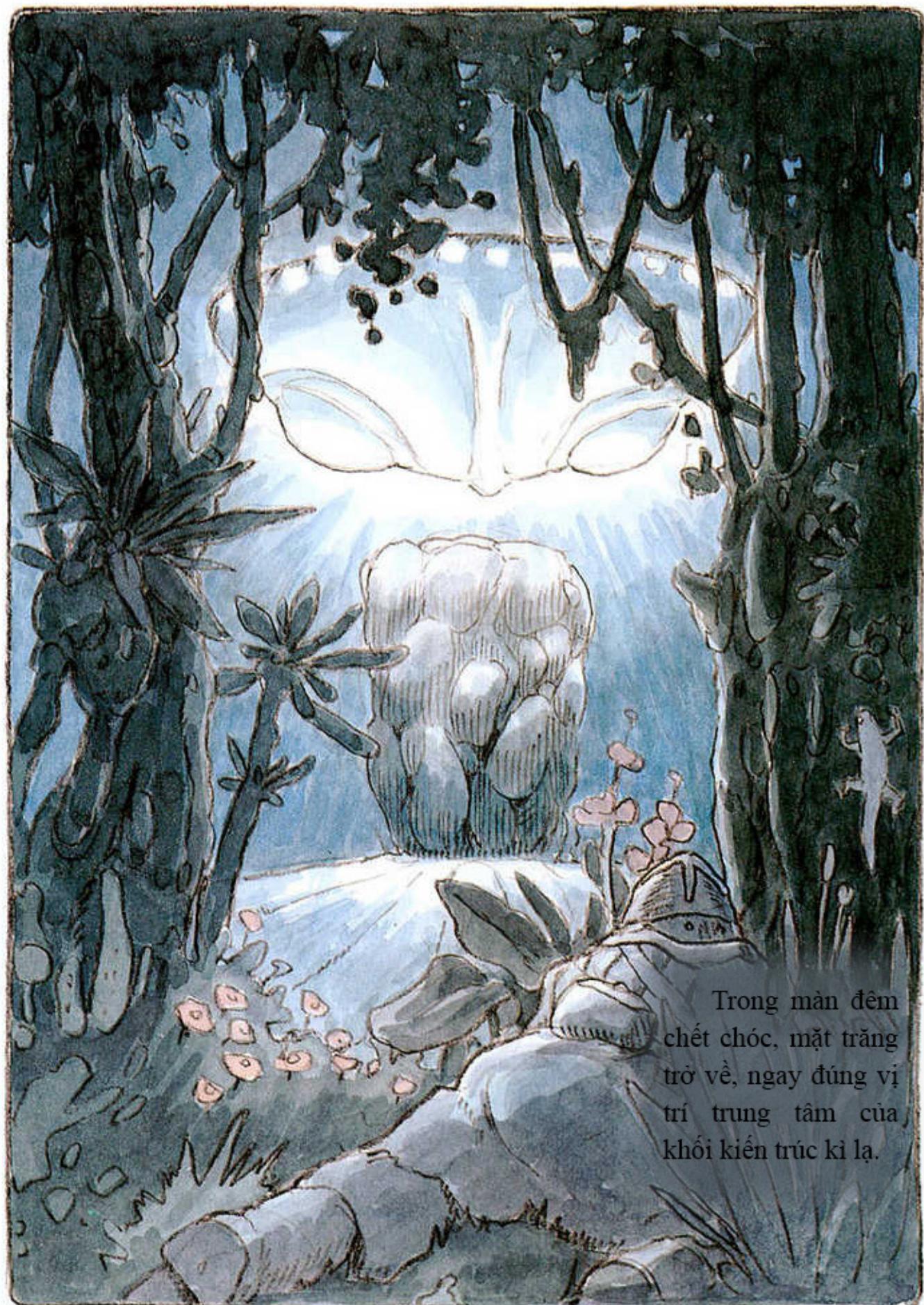

nhiều những người khổng lồ xanh xuất hiện, nối
từng thừng bước đi băng qua cánh rừng như một
hội.

Shuna hiểu chuyện gì đang diễn ra.

À kì lạ như một đồng hình tháp ở giữa cánh đồng
những con kênh dẫn nước chạy ngang dọc.

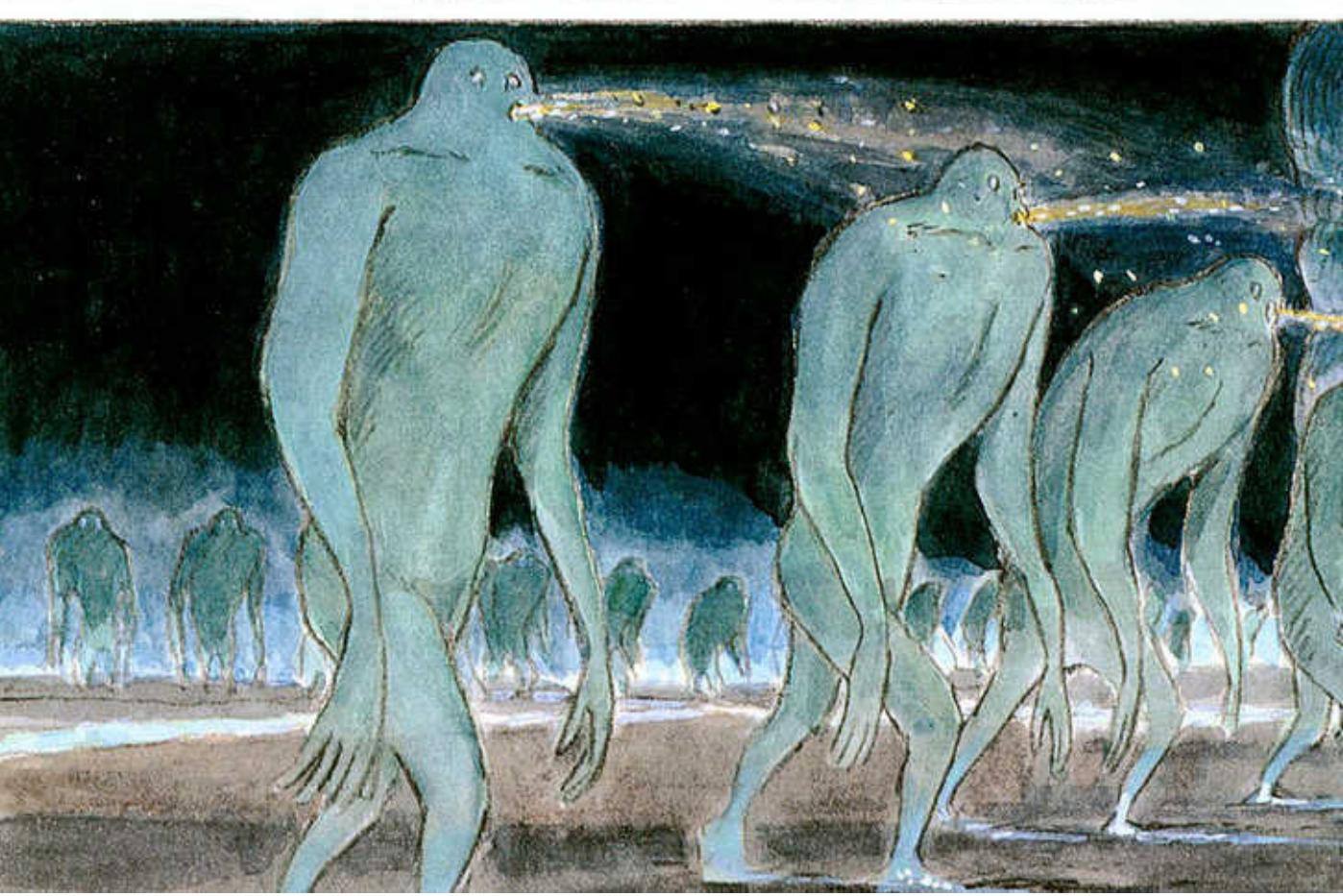
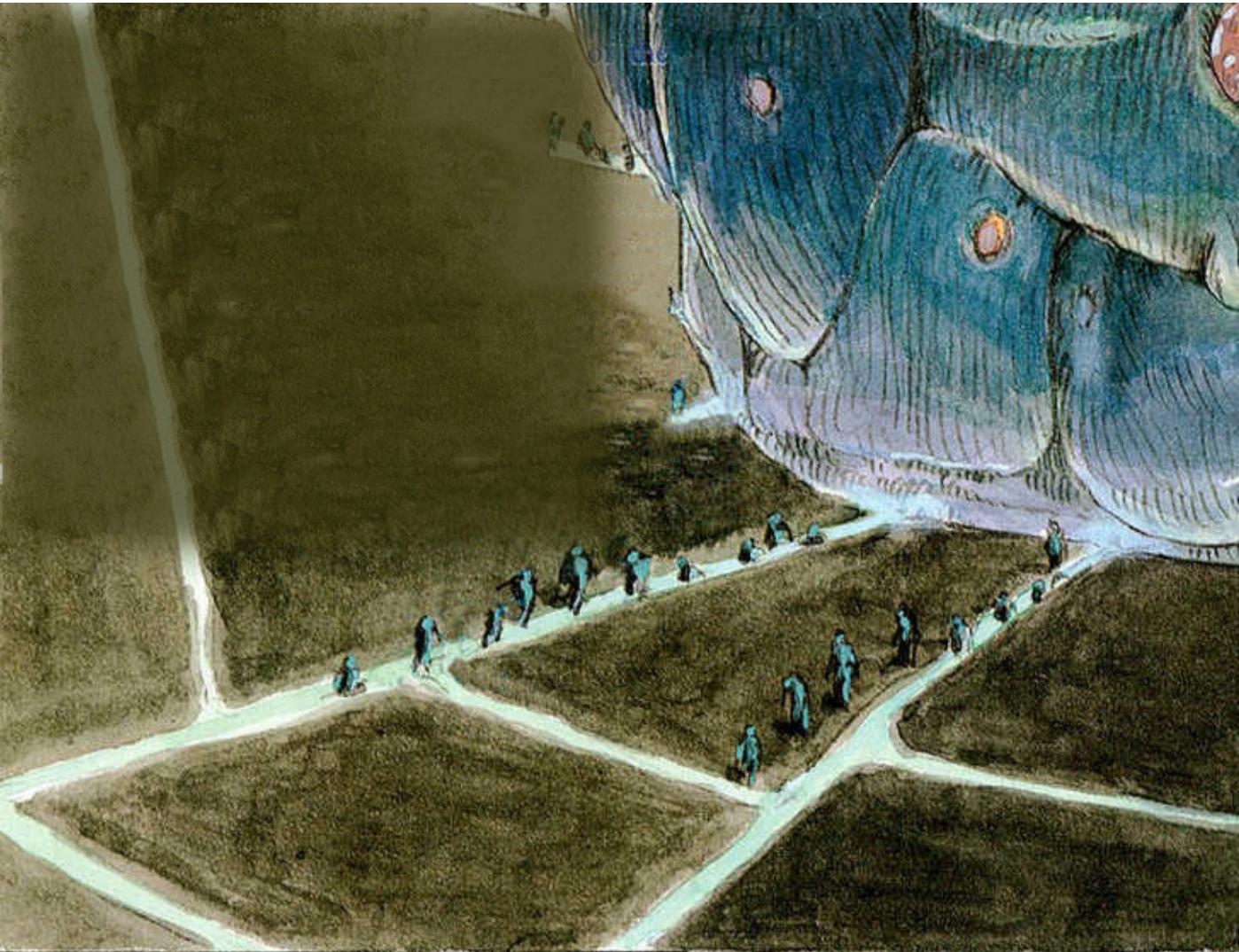
Trong màn đêm
chết chóc, mặt trăng
trở về, ngay đúng vị
trí trung tâm của
khối kiến trúc kì lạ.

Có thứ gì đó từ từ
rơi xuống nơi vị trí
miệng của mặt trăng-
Đó là con người .

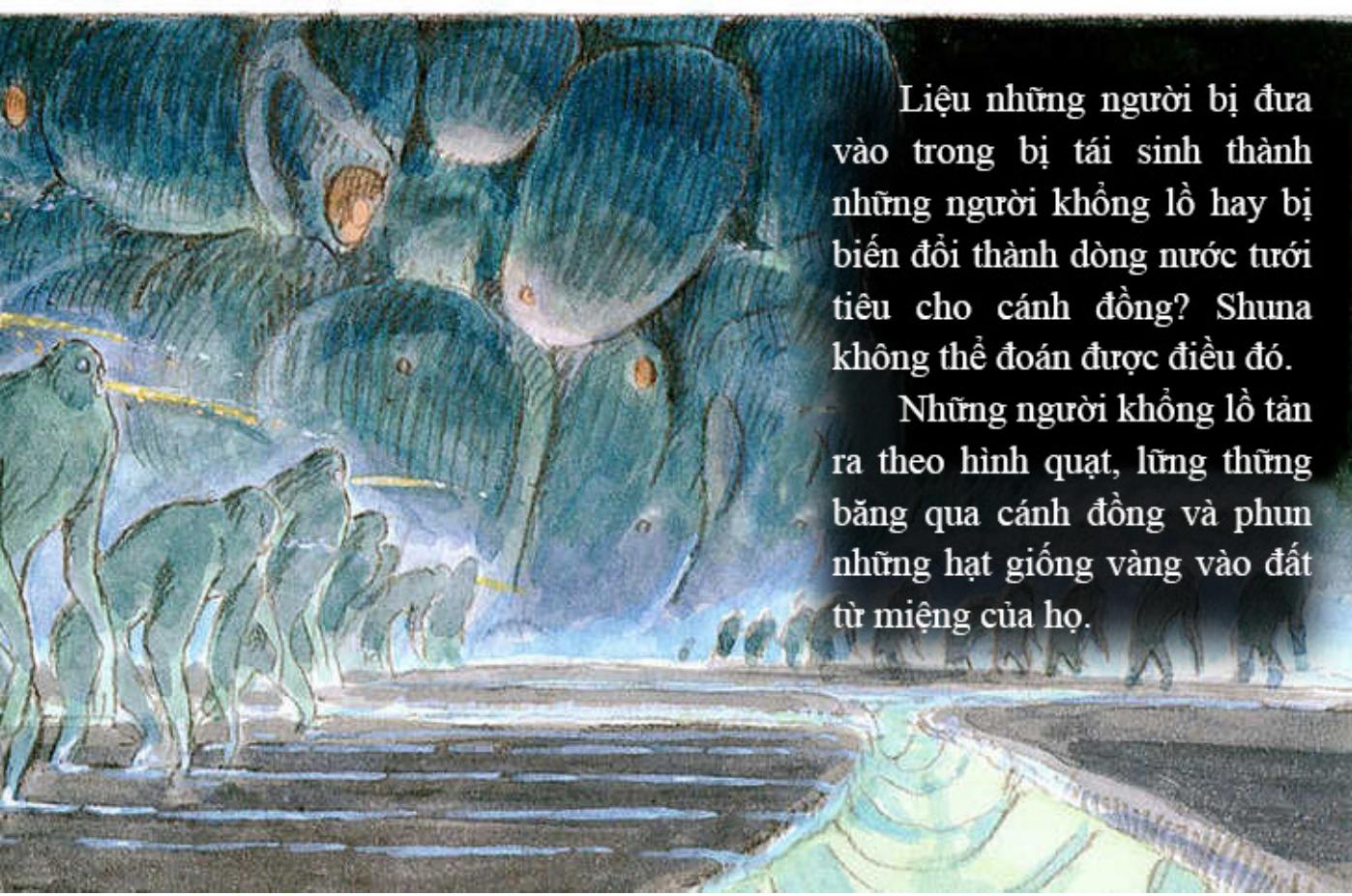
Những gì người
đàn ông già ấy nói
đều đúng. Đó là
những người nô lệ
mà Chúa trời thu về
từ những tay lái buôn.

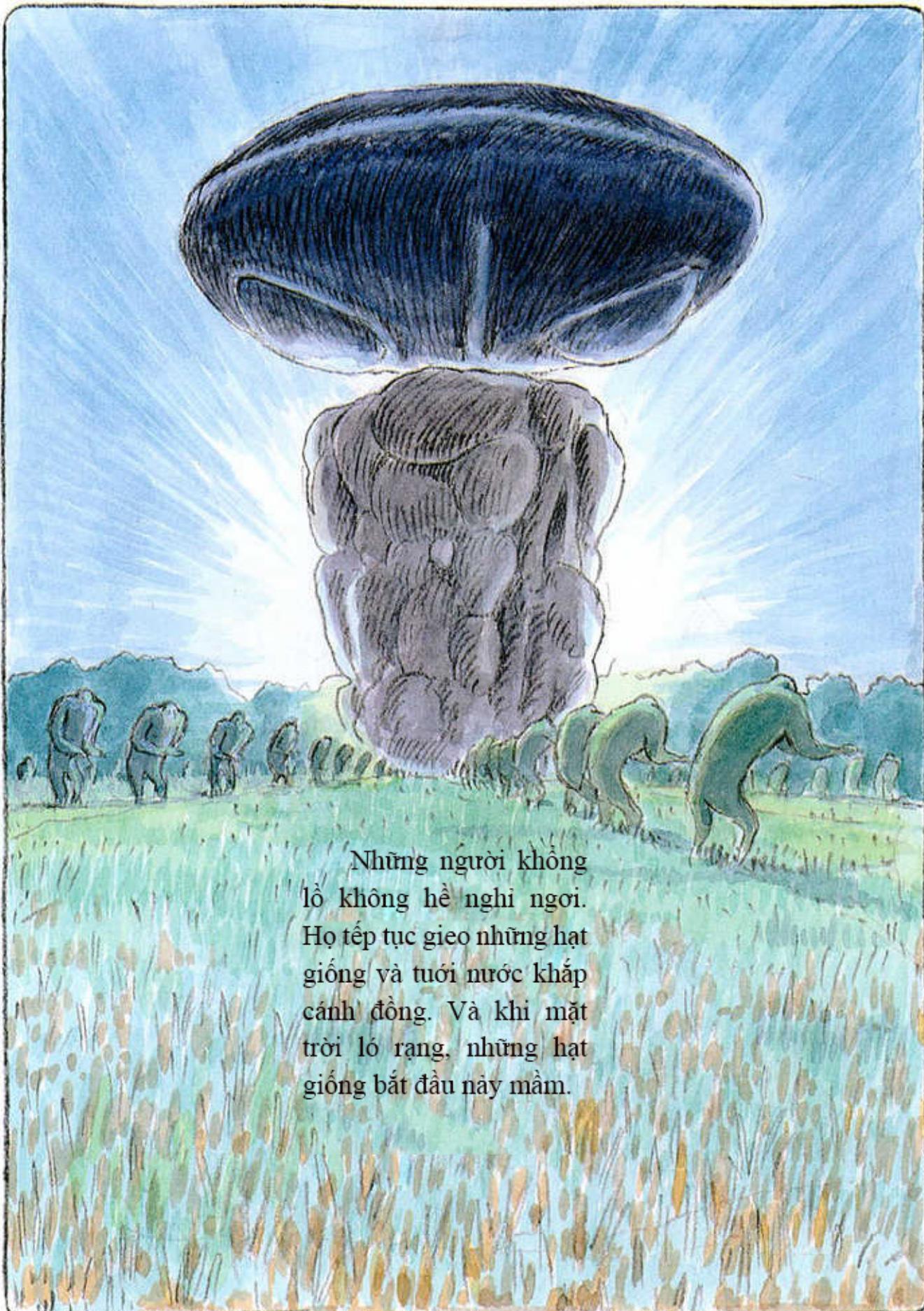

Liệu những người bị đưa vào trong bị tái sinh thành những người khổng lồ hay bị biến đổi thành dòng nước tưới tiêu cho cánh đồng? Shuna không thể đoán được điều đó.

Những người khổng lồ tản ra theo hình quạt, lững thững băng qua cánh đồng và phun những hạt giống vàng vào đất từ miệng của họ.

Những người không
lồ không hề nghi ngờ.
Họ tiếp tục gieo những hạt
giống và tuối nước khắp
cánh đồng. Và khi mặt
trời ló rạng, những hạt
giống bắt đầu nảy mầm.

Khi Shuna liếc
nhìn khẩu súng đặt
bên cạnh, cậu không
khỏi giật mình...

Khẩu súng
trở nên gì sét vô
dụng chi trong
nửa ngày. Cả con
dao và bộ quần áo
của cậu cũng gấp
phai tình trạng
tương tự.

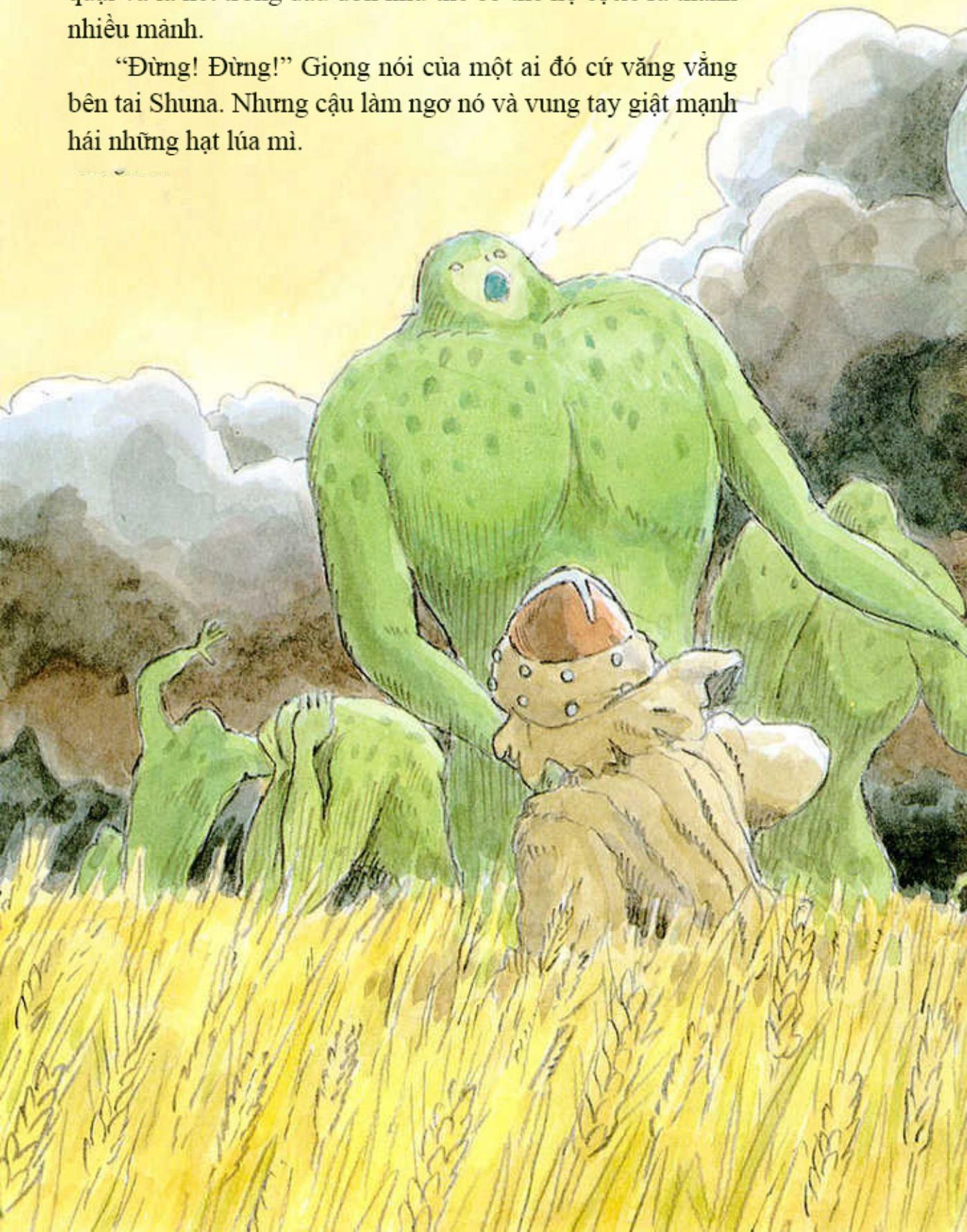
Những hạt
giống giờ đã bắt
đầu ngả sang màu
vàng óng.

Cậu không thể tiếp tục
chè được nữa. Thời
gian ở đây không trôi
qua giống như bên
ngoài.

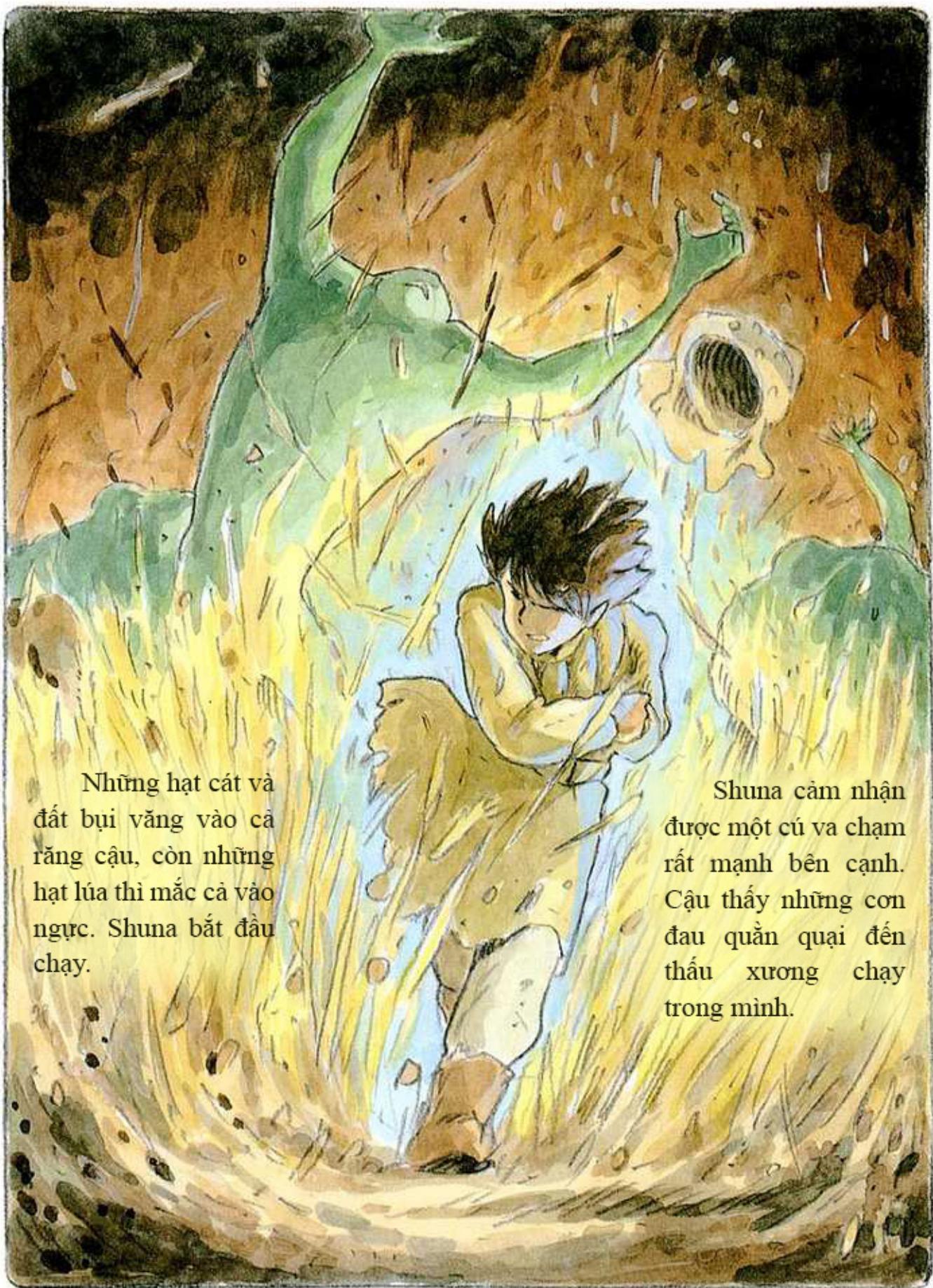

Khi bàn tay của Shuna vừa mới chạm đến những bông lúa mì, thì cũng là lúc những người khổng lồ bắt đầu quắn quại và la hét trong đau đớn như thể cơ thể họ bị xé ra thành nhiều mảnh.

“Đừng! Đừng!” Giọng nói của một ai đó cứ văng vẳng bên tai Shuna. Nhưng cậu làm ngơ nó và vung tay giật mạnh hái những hạt lúa mì.

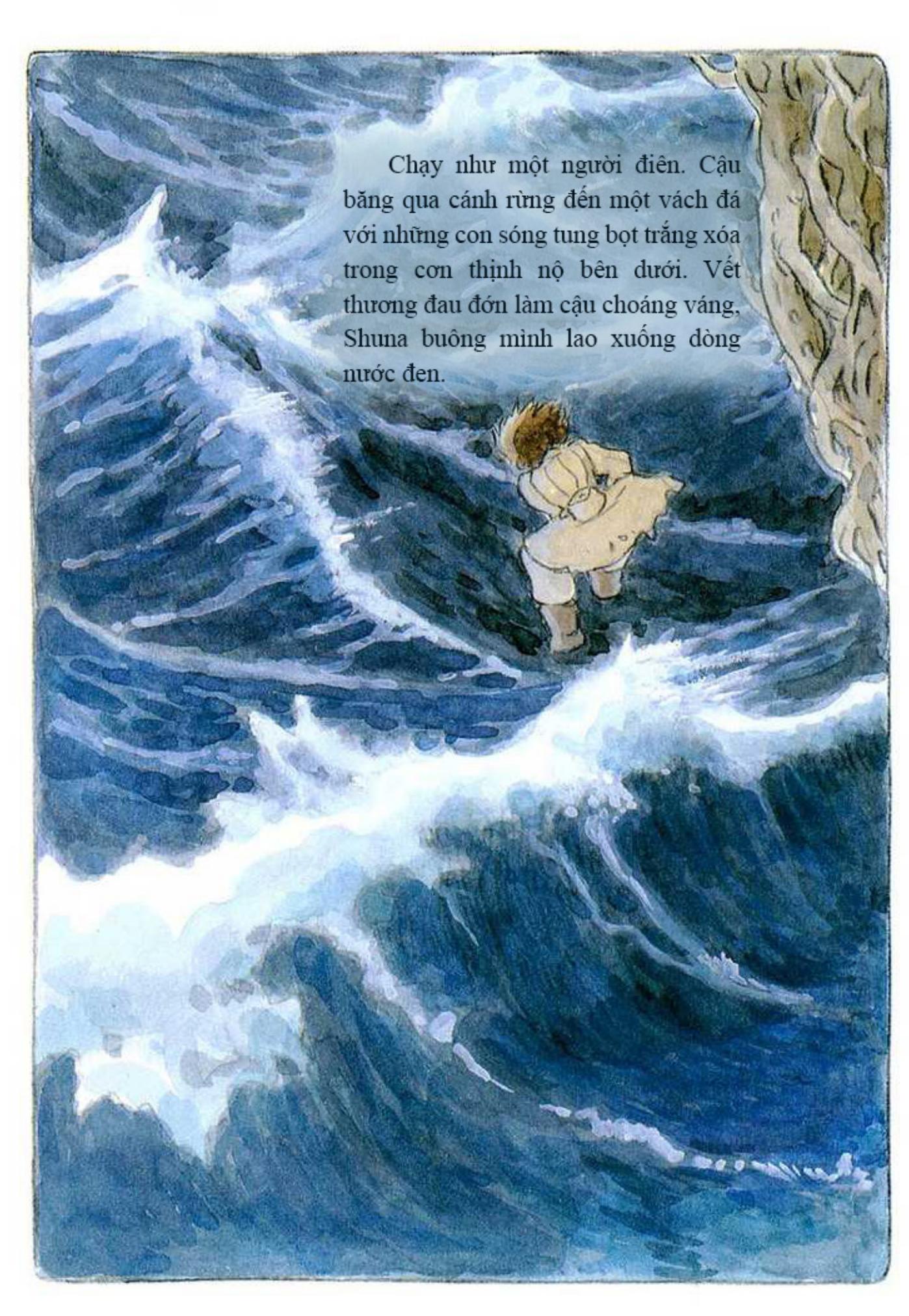

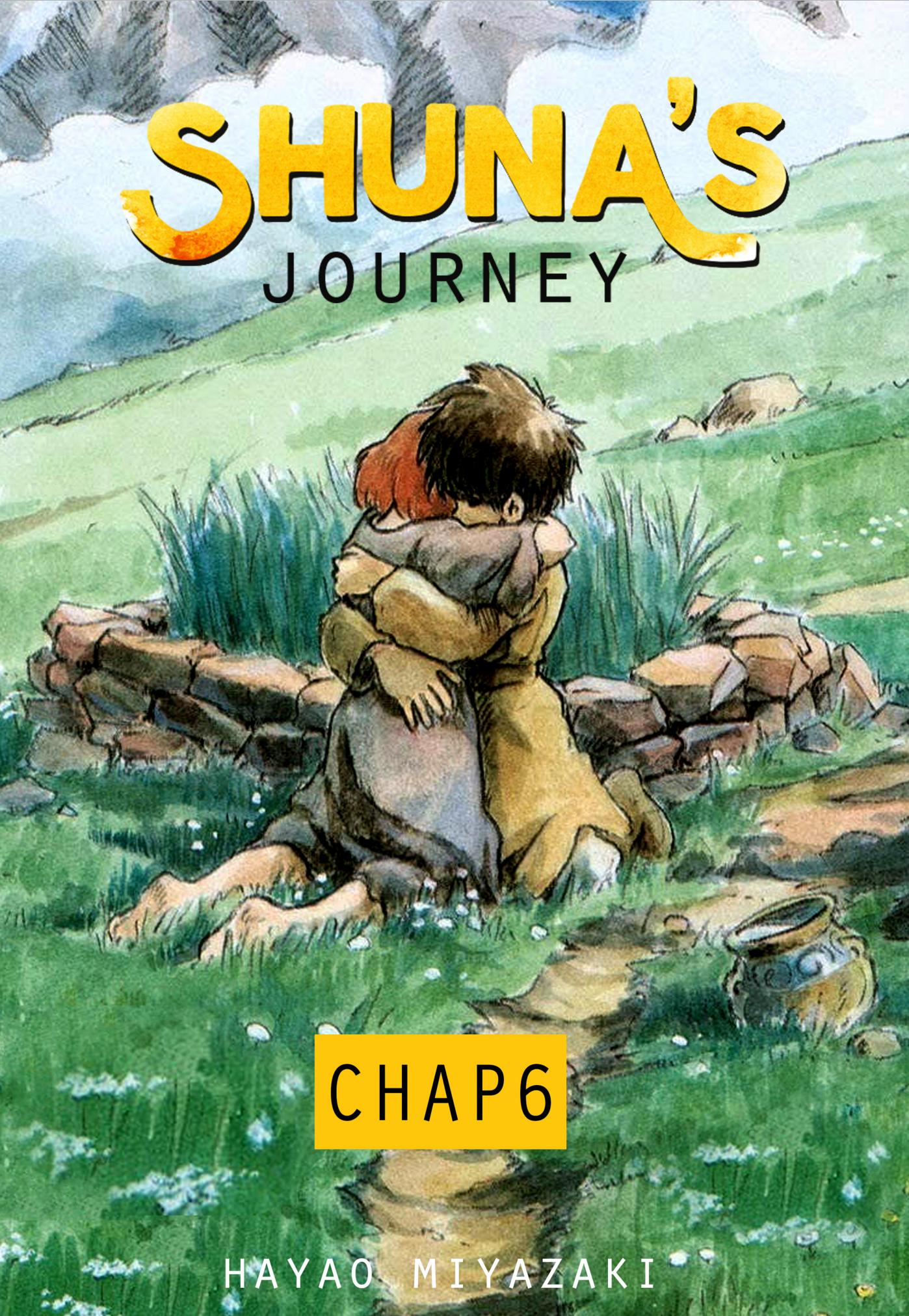
Những hạt cát và
đất bụi văng vào cà
răng cậu, còn những
hạt lúa thì mắc cà vào
ngực. Shuna bắt đầu
chạy.

Shuna cảm nhận
được một cú va chạm
rất mạnh bên cạnh.
Cậu thấy những cơn
đau quắn quại đến
thấu xương chạy
trong mình.

A colorful illustration of a young boy with short brown hair, wearing a light-colored long-sleeved shirt and dark shorts, running away from the viewer through a turbulent, blue-green sea. The water is depicted with many white-capped waves and spray. In the upper right corner, a large, textured tree trunk and branches are visible. The background shows distant land or hills under a clear sky.

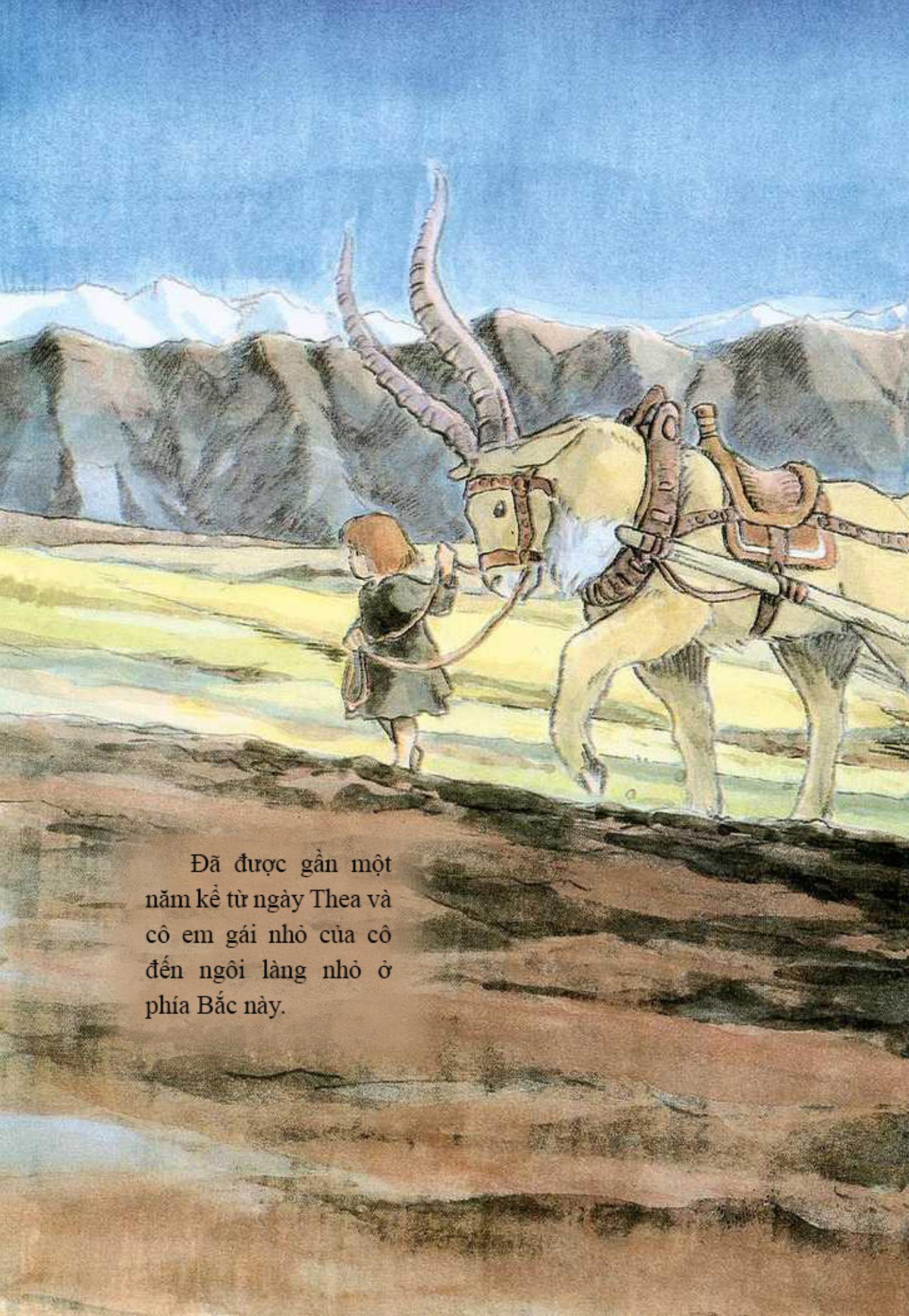
Chạy như một người điên. Cậu băng qua cánh rừng đến một vách đá với những con sóng tung bọt trắng xóa trong con thịnh nộ bên dưới. Vết thương đau đớn làm cậu choáng váng, Shuna buông mình lao xuống dòng nước đen.

SHUNA'S JOURNEY

CHAP 6

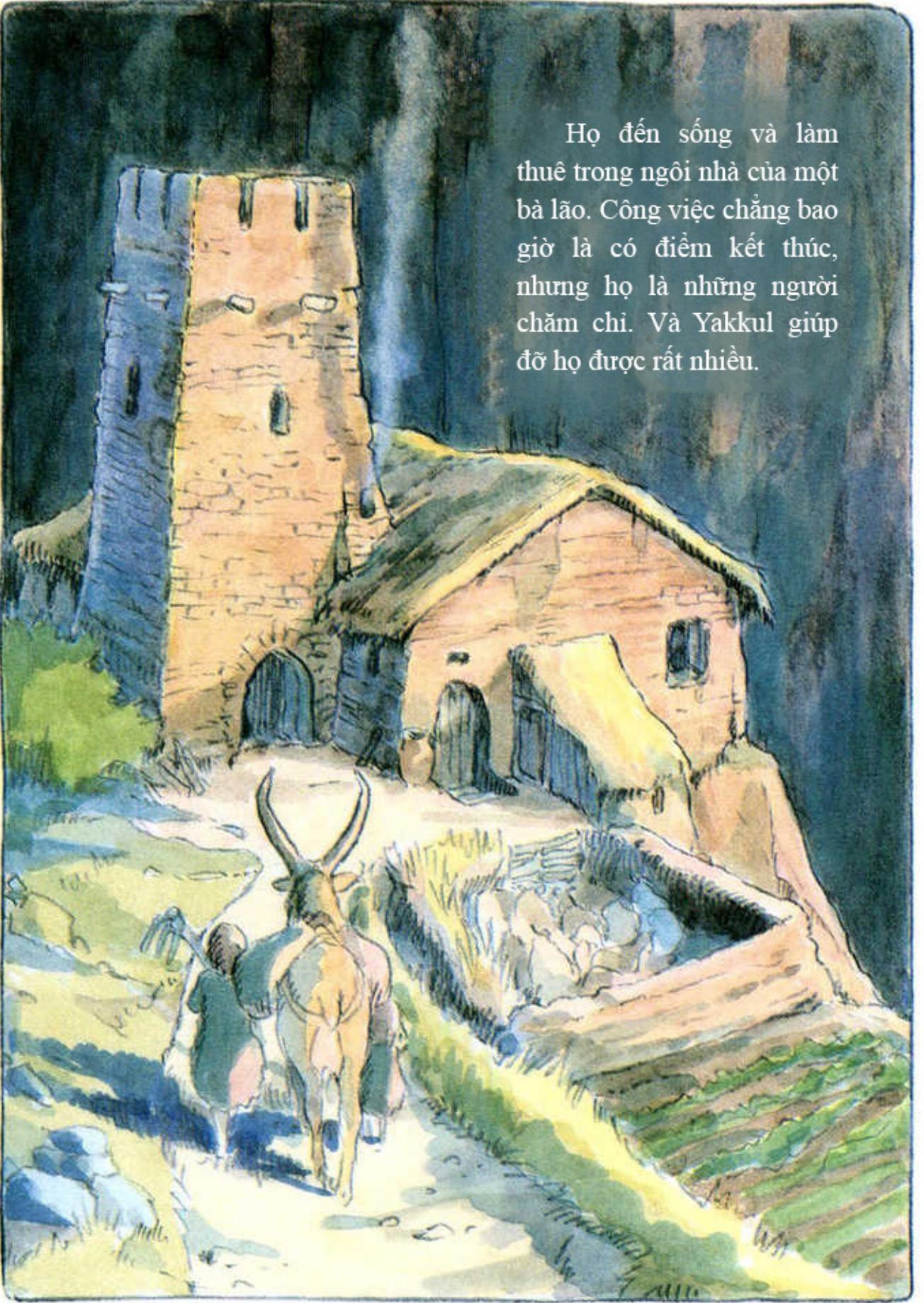
HAYAO MIYAZAKI

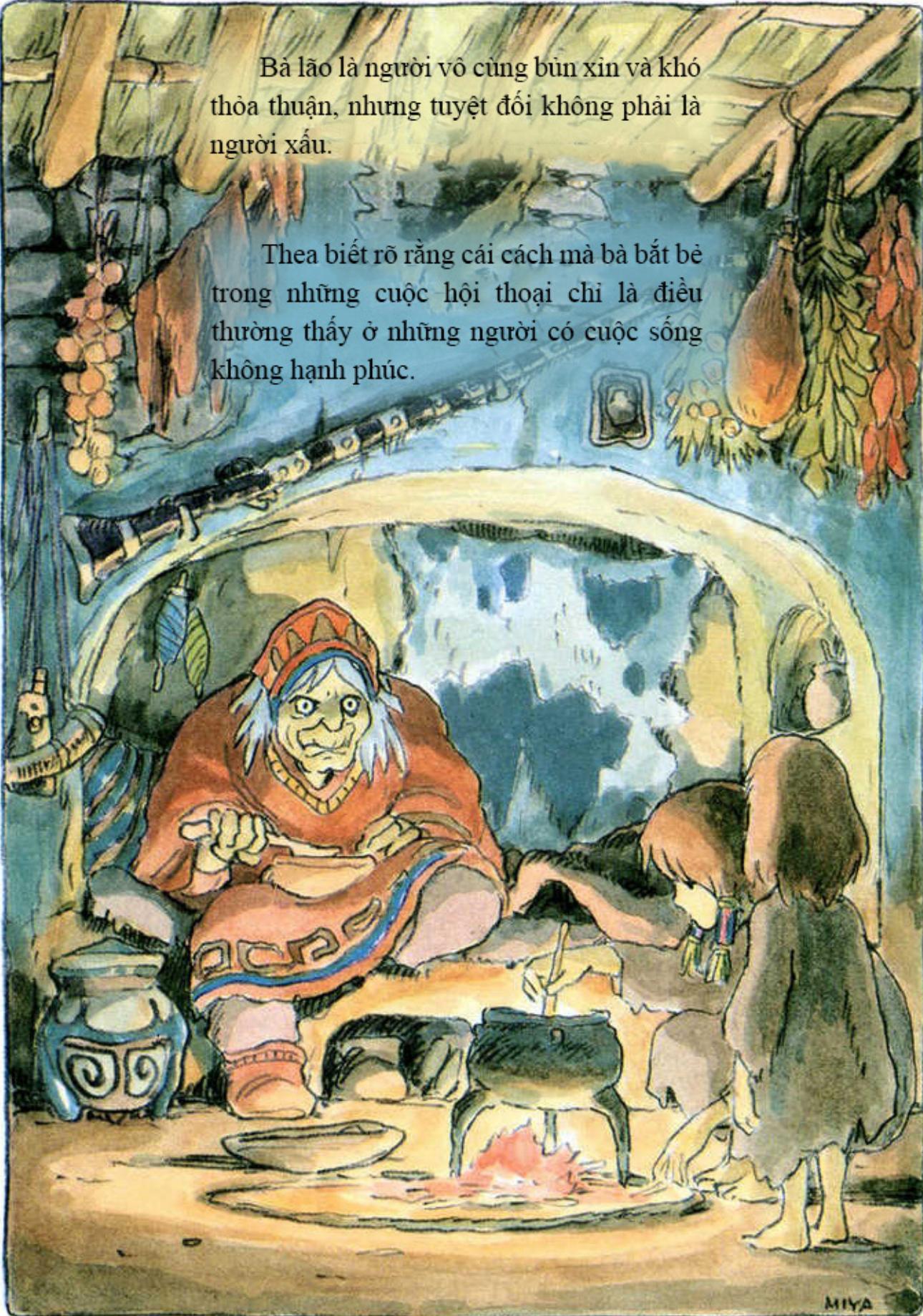
Đã được gần một
năm kể từ ngày Thea và
cô em gái nhỏ của cô
đến ngôi làng nhỏ ở
phía Bắc này.

Thea

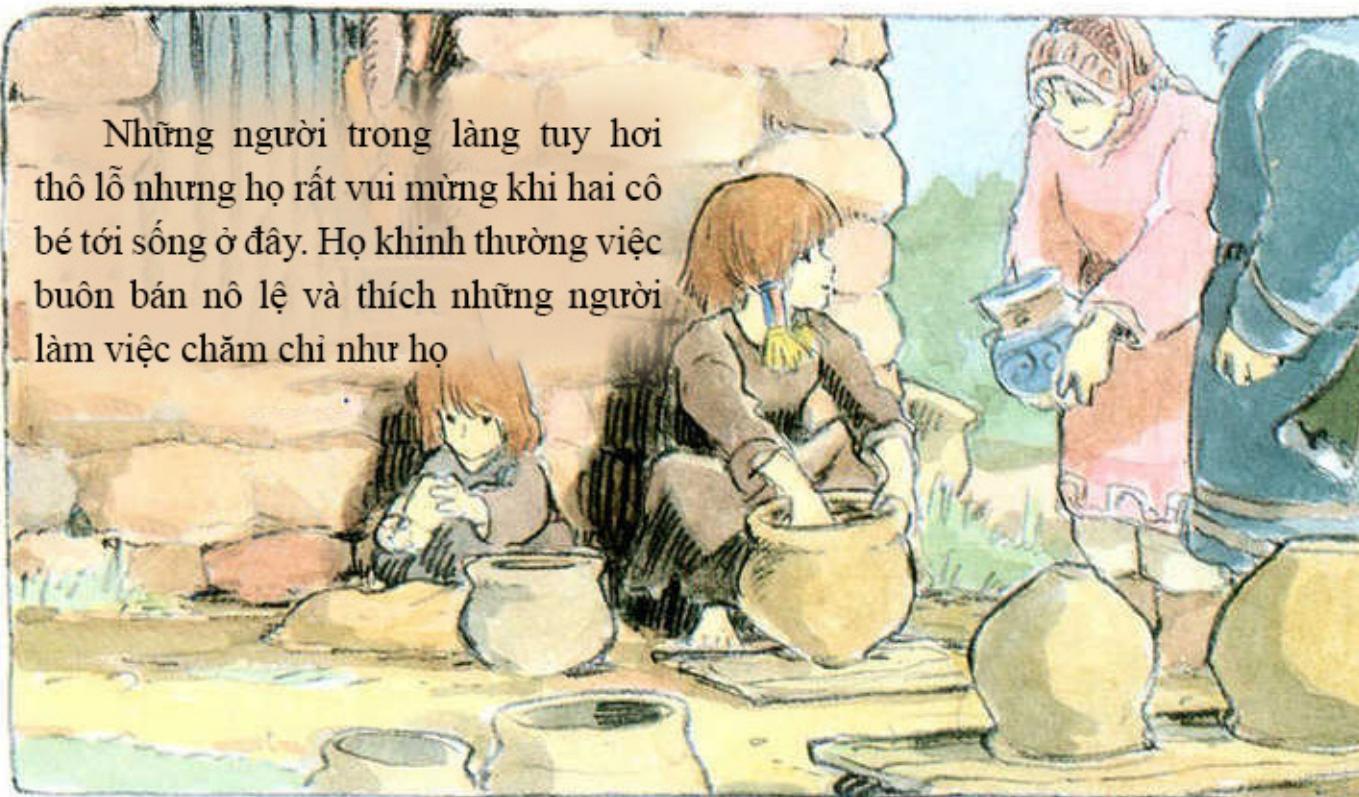
Họ đến sống và làm
thuê trong ngôi nhà của một
bà lão. Công việc chẳng bao
giờ là có điểm kết thúc,
nhưng họ là những người
chăm chỉ. Và Yakkul giúp
đỡ họ được rất nhiều.

Bà lão là người vô cùng bùn xin và khó
thỏa thuận, nhưng tuyệt đối không phải là
người xấu.

Thea biết rõ rằng cái cách mà bà bắt bè
trong những cuộc hội thoại chỉ là điều
thường thấy ở những người có cuộc sống
không hạnh phúc.

Những người trong làng tuy hơi thô lỗ nhưng họ rất vui mừng khi hai cô bé tới sống ở đây. Họ khinh thường việc buôn bán nô lệ và thích những người làm việc chăm chỉ như họ

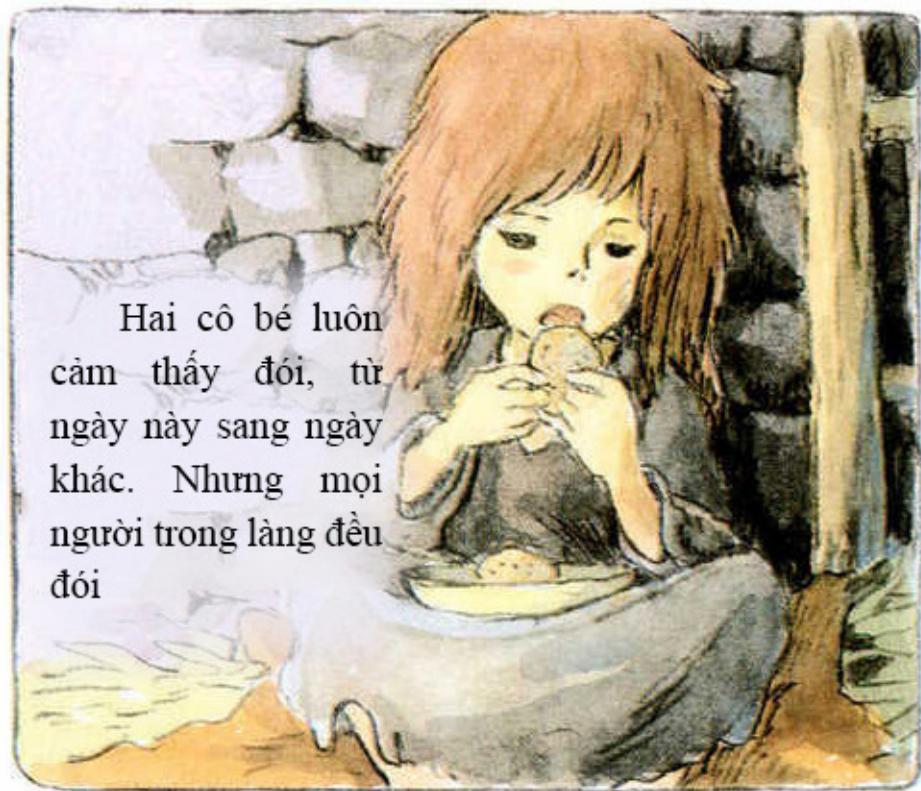
Bỗng nhiên,
Thea có thể nghe
thấy giọng nói
của Shuna, thều
thào kêu cíu.

Vào buổi tối
hôm đó, Thea bỗng
dưng cảm thấy bồn
chồn một cách kì
lạ. Thậm chí
Yakkul cũng có
cảm giác tương tự,
nó cứ héch héch
cái mũi như thể
cảm nhận được
một mùi hương
quen thuộc trong
không khí.

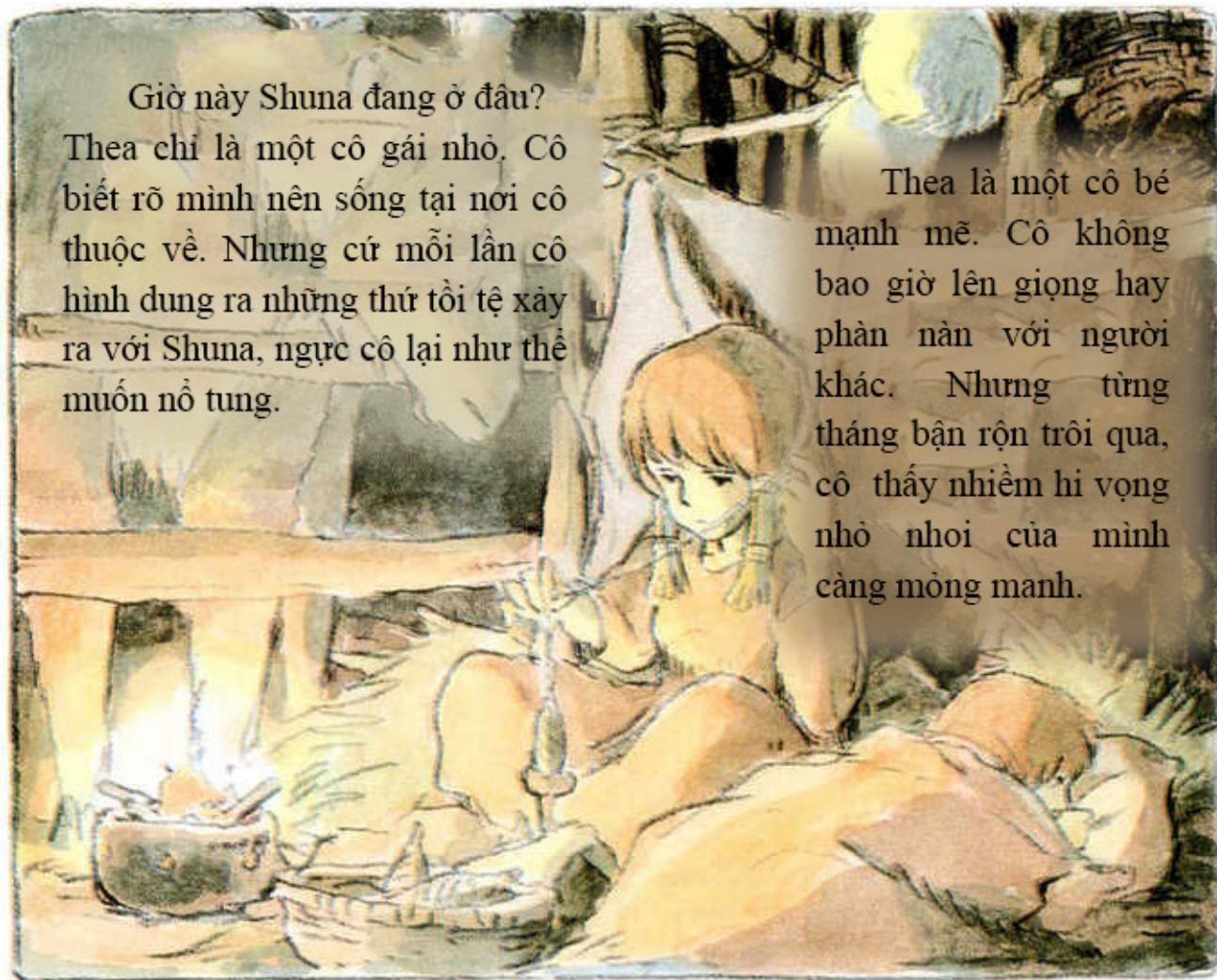
Hai cô bé luôn cảm thấy đói, từ ngày này sang ngày khác. Nhưng mọi người trong làng đều đói

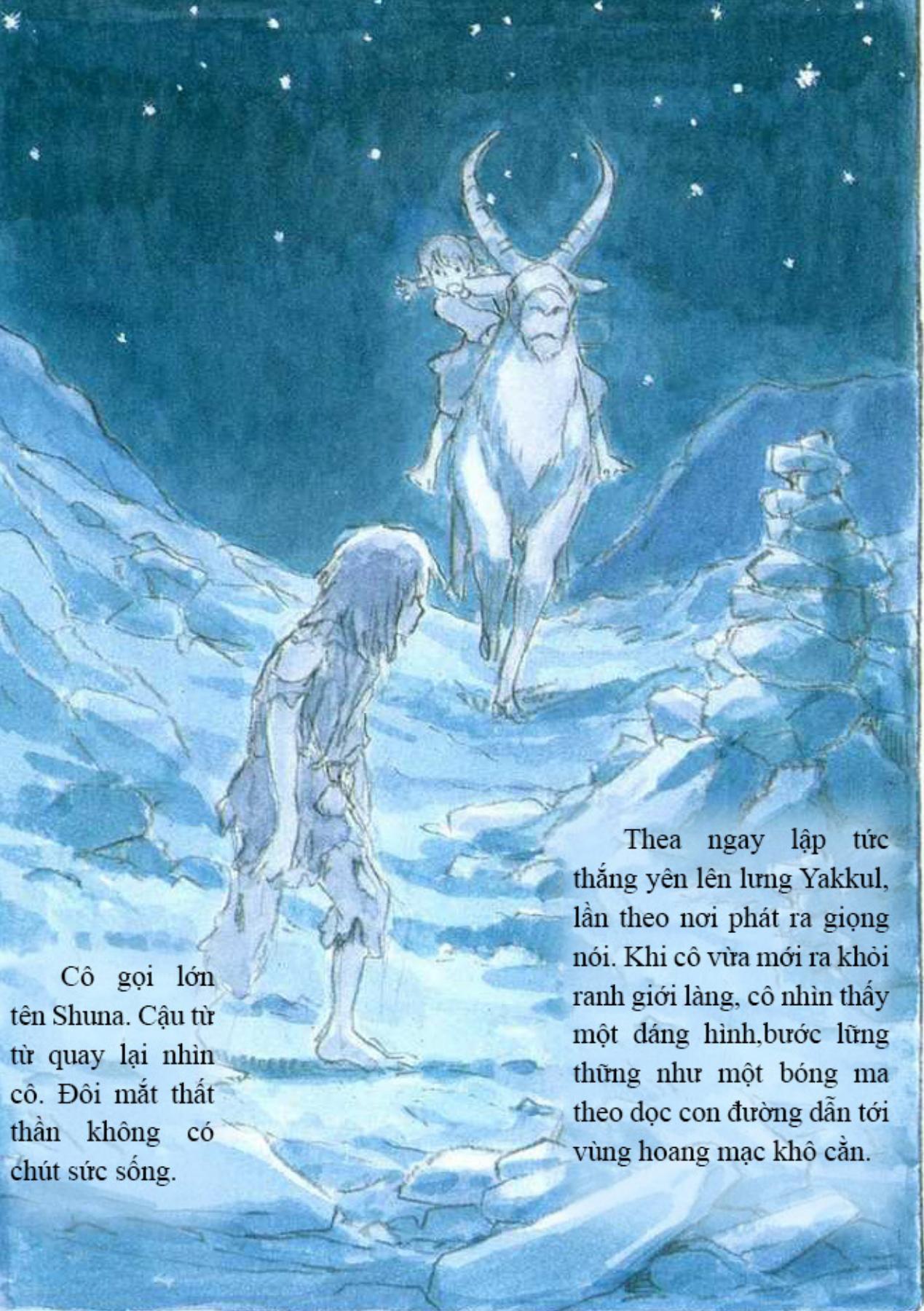

Giờ này Shuna đang ở đâu?

Thea chỉ là một cô gái nhỏ. Cô biết rõ mình nên sống tại nơi cô thuộc về. Nhưng cứ mỗi lần cô hình dung ra những thứ tồi tệ xảy ra với Shuna, ngực cô lại như thê muốn nổ tung.

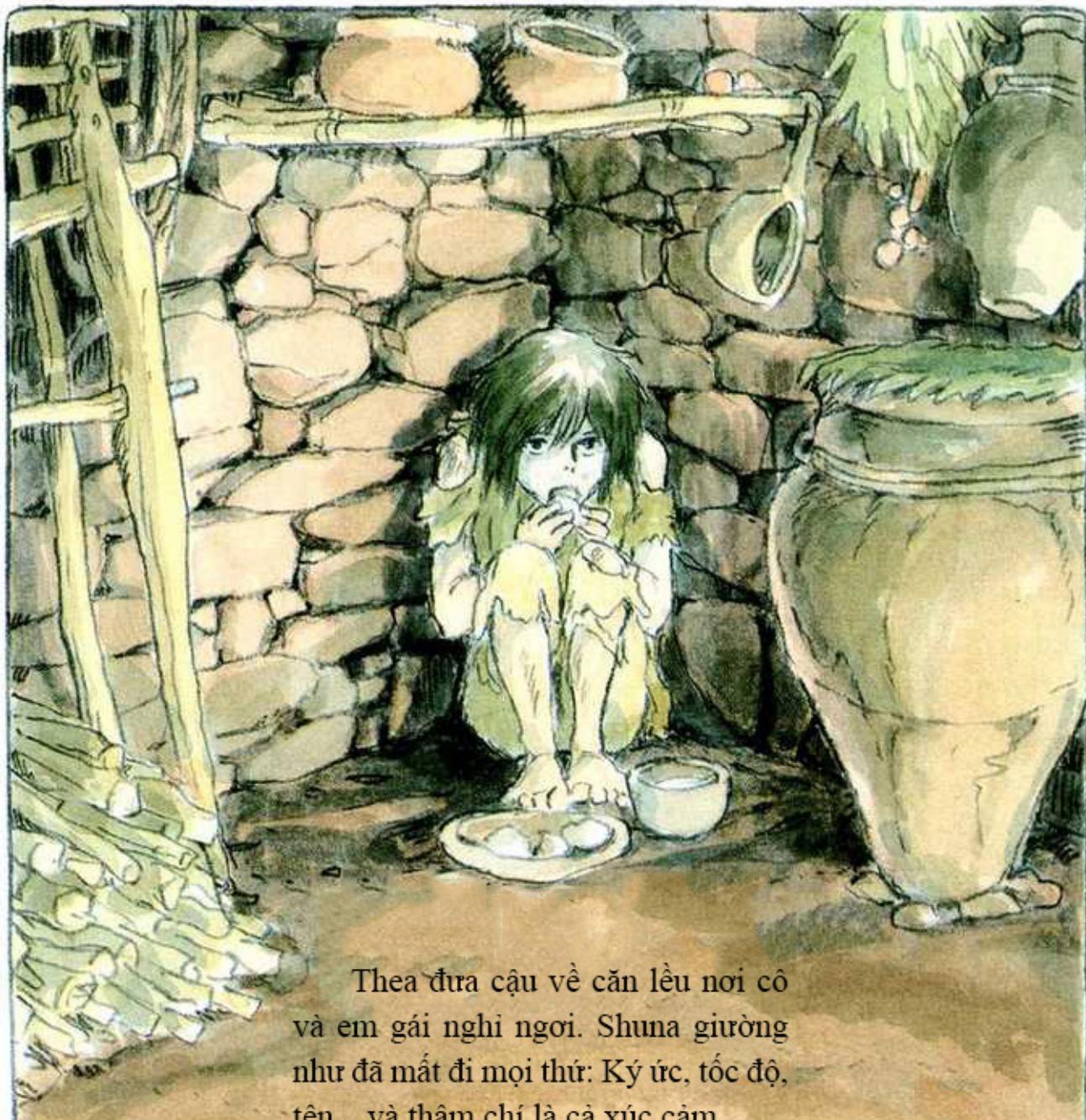
Thea là một cô bé mạnh mẽ. Cô không bao giờ lên giọng hay phàn nàn với người khác. Nhưng từng tháng bạn rộn trôi qua, cô thấy niềm hi vọng nhỏ nhoi của mình càng mỏng manh.

Cô gọi lớn tên Shuna. Cậu từ từ quay lại nhìn cô. Đôi mắt thất thần không có chút sức sống.

Thea ngay lập tức
thắng yên lên lưng Yakkul,
lần theo nơi phát ra giọng
nói. Khi cô vừa mới ra khỏi
ranh giới làng, cô nhìn thấy
một dáng hình bước lững
thững như một bóng ma
theo dọc con đường dẫn tới
vùng hoang mạc khô cằn.

Thea đưa cậu về căn lều nơi cô
và em gái nghỉ ngơi. Shuna giường
như đã mất đi mọi thứ: Ký ức, tóc độ,
tên... và thậm chí là cảm xúc.

Tất cả những điều mà có thể làm
bây giờ chỉ là gặm nhấm từng chút
thức ăn mà cô đưa cho, lùi vào góc
tối nhất và tránh xa ánh sáng của
ngọn lửa ấm áp.

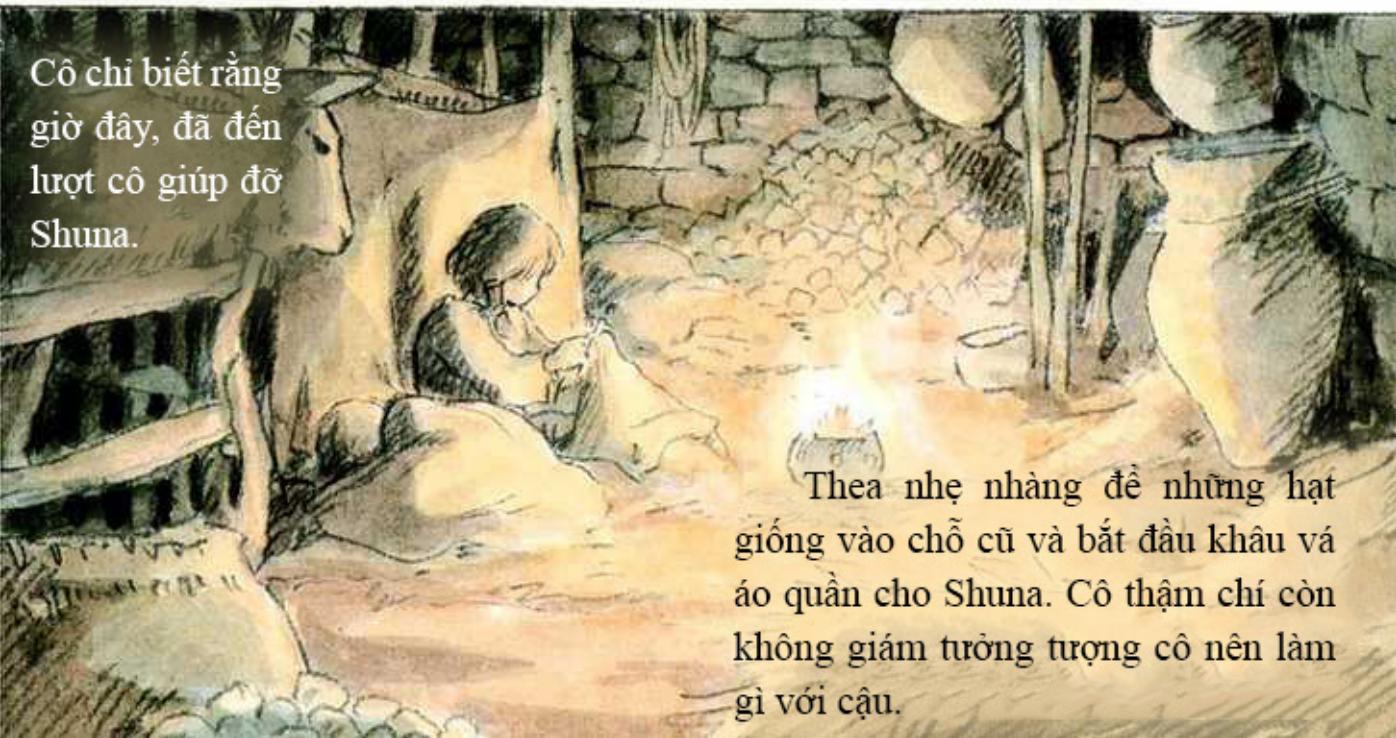

Thea nhẹ
nhàng mờ cái
túi nhỏ mà cậu
bảo vệ rất kỹ
càng mà cậu
buộc bén hông.

Có thứ gì đó rộn
lên trong lòng Thea.
Cô dung muôn khóc.

Những hạt giống vàng.

Cô chỉ biết rằng
giờ đây, đã đến
lượt cô giúp đỡ
Shuna.

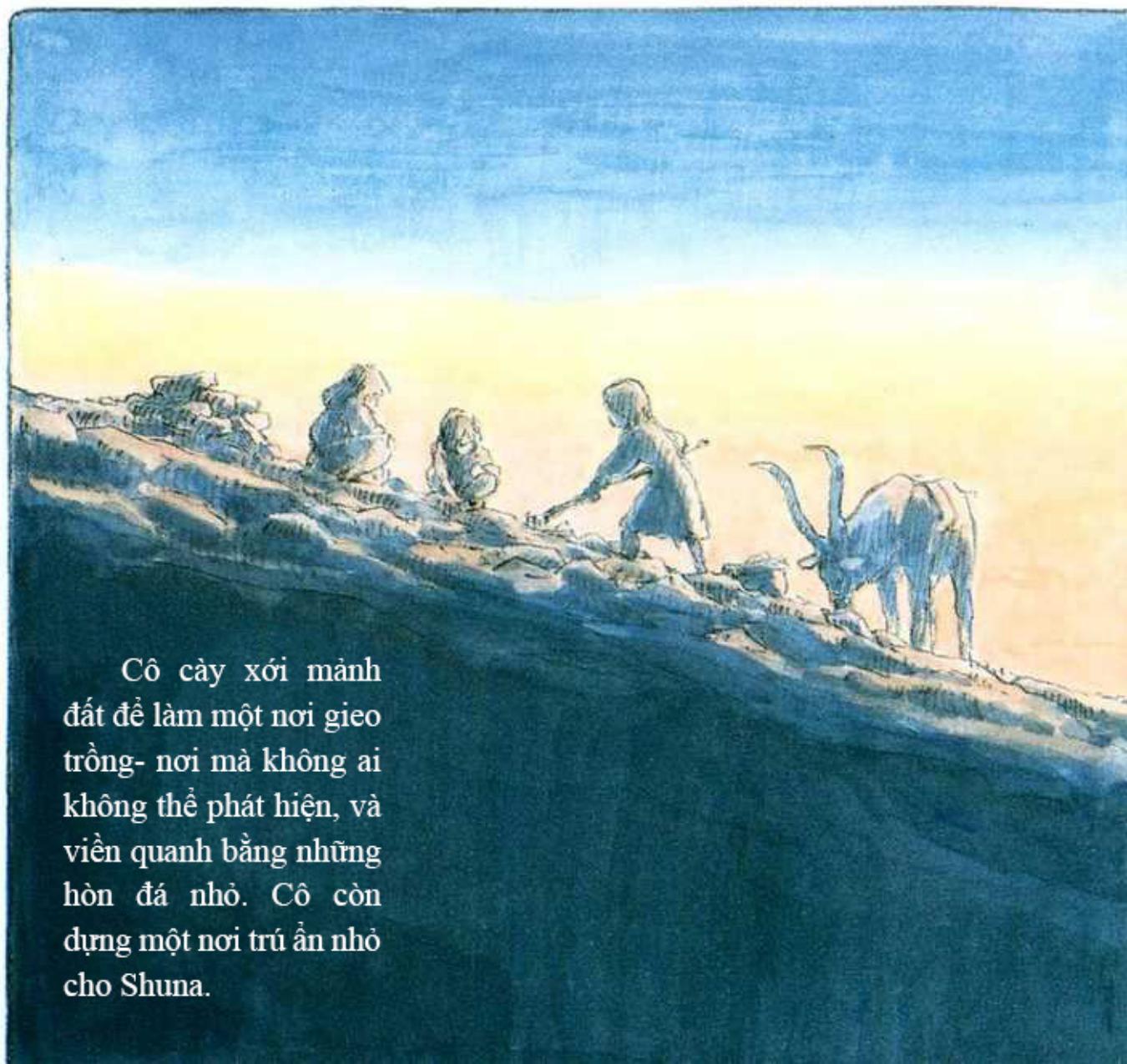
Thea nhẹ nhàng đẻ những hạt
giống vào chõ cũ và bắt đầu khâu vá
áo quần cho Shuna. Cô thậm chí còn
không giám tưởng tượng cô nên làm
gì với cậu.

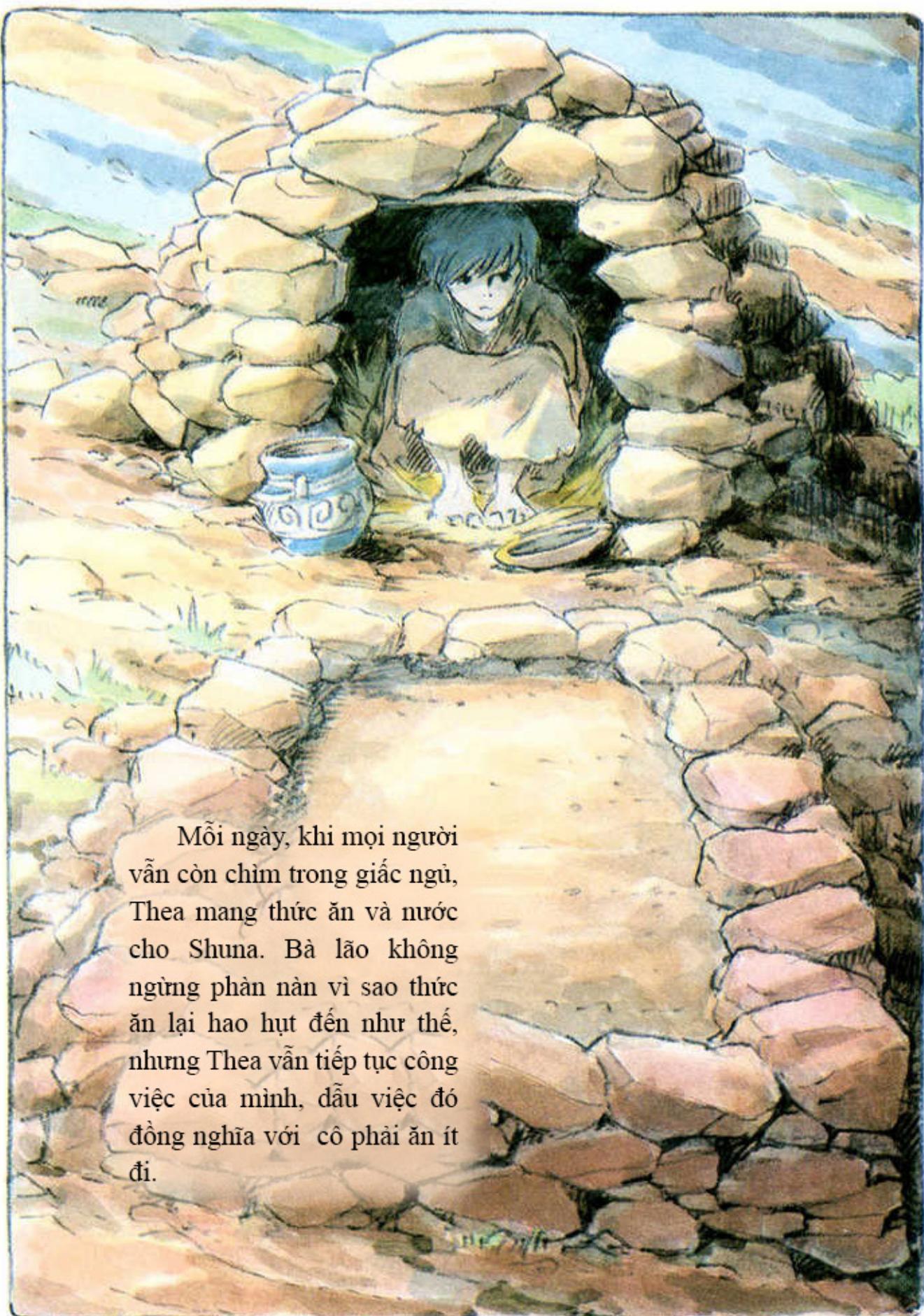
Bây giờ đang là mùa đông. Tất cả những thứ Shuna làm suốt cả mùa giá lạnh này chỉ là ăn, ngủi bó gói trong bóng tối và ngủ. Thea không nói cho ai về Shuna cả, kể cả bà lão hay người trong làng.

Vào một buổi
sáng đầu xuân, Thea
dẫn Shuna ra ngoài.

Cô cày xới mảnh
đất để làm một nơi gieo
trồng- nơi mà không ai
không thể phát hiện, và
viền quanh bằng những
hòn đá nhỏ. Cô còn
đựng một nơi trú ẩn nhỏ
cho Shuna.

Mỗi ngày, khi mọi người
vẫn còn chìm trong giấc ngủ,
Thea mang thức ăn và nước
cho Shuna. Bà lão không
ngừng phàn nàn vì sao thức
ăn lại hao hụt đến như thế,
nhưng Thea vẫn tiếp tục công
việc của mình, dầu việc đó
đồng nghĩa với cô phải ăn ít
đi.

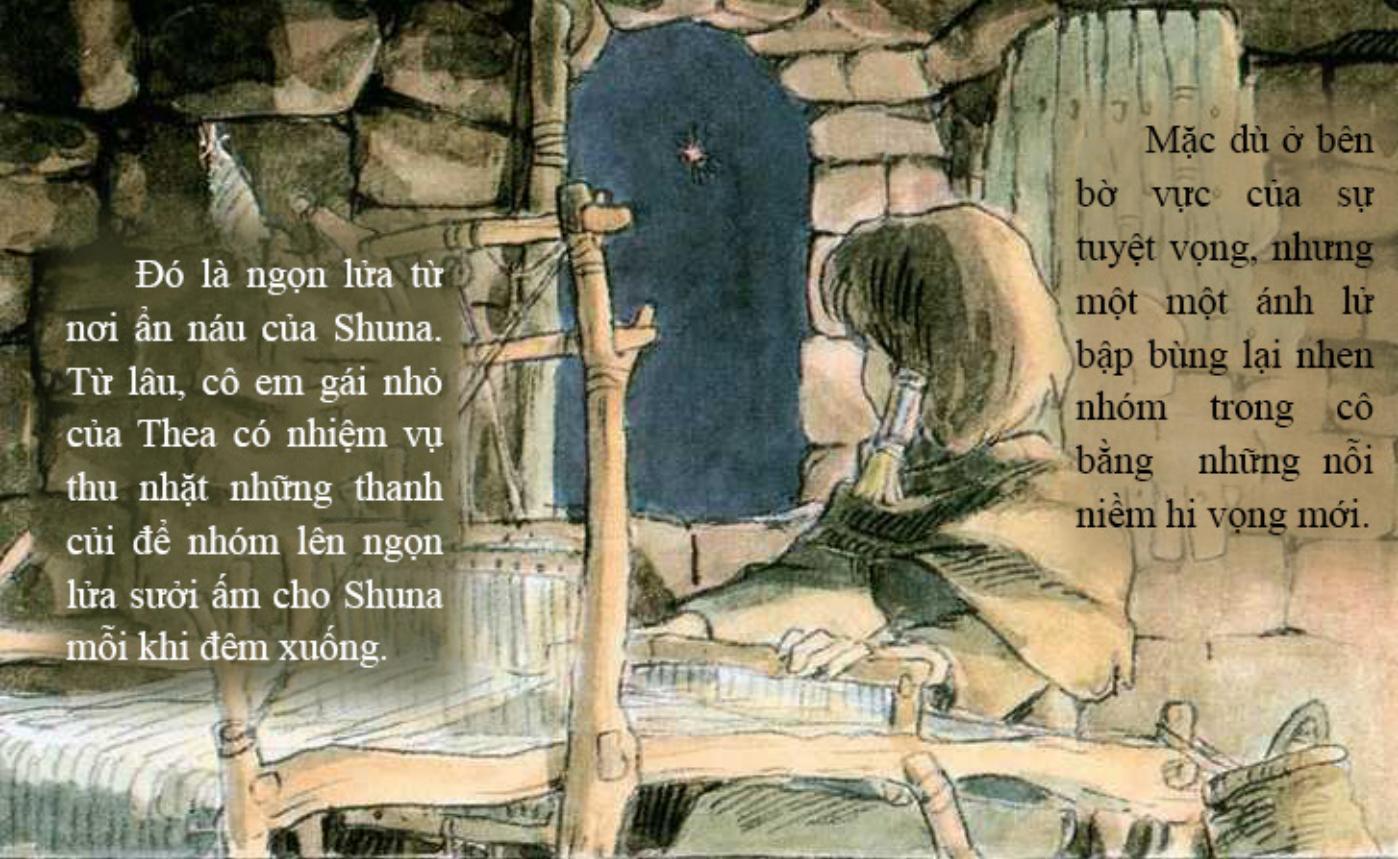

Shuna giữ chiếc túi nhỏ cẩn thận trước ngực, nhưng cậu không hề có ý định gieo những hạt mầm đó xuống đất. Thea đã cố gắng chỉ cậu cách làm, nhưng cứ đến tối, cậu lại đào những mầm đó lên và cất chúng vào túi.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, cô vẫn tiếp tục ở lại trong đêm tối và dệt vài bappId="10" bằng những sợi tơ cô quay được trước đó.

Trong suốt thời gian đó, Thea làm việc chăm chỉ hơn cả trước, vì cô phải làm bù cho cả phần ăn của Shuna.

Mặc dù ở bên bờ vực của sự tuyệt vọng, nhưng một mảnh ánh lấp ló bập bùng lại nhen nhóm trong cô bằng những nỗi niềm hi vọng mới.

Đó là ngọn lửa từ nơi ẩn náu của Shuna. Từ lâu, cô em gái nhỏ của Thea có nhiệm vụ thu nhặt những thanh cùi để nhóm lên ngọn lửa sưởi ấm cho Shuna mỗi khi đêm xuống.

Vào một buổi sáng...

Shuna rời chỗ ẩn náu và bắt đầu nhìn đăm đăm vào mảnh đất nhỏ. Những hạt giống vàng đã nảy mầm lên những mầm non đều tăm tắp.

Kể từ ngày đó,
bóng dáng của nụ
cười đã trở về với
Shuna.

Khi nhìn thấy những
mầm non đang đâm chồi
mơn mởn, cô em gái nhỏ
của Thea bật cười trong nỗi
niềm hân hoan. Cô đã
không cười kể từ ngày ngôi
làng của cô bị bọn săn nô lệ
càn quét. Giờ đây, cô nhảy
múa vòng quanh như một
nàng tiên nhỏ.

"Nếu con không thích, hãy ra khỏi nhà ta ngay lập tức." Bà lão không hề để ý đến sự phản đối của Thea.

Vào một ngày, Thea mang bộ quần áo mà cô đã cắt công may cho Shuna.

Vào một ngày Hạ chí, bà lão kéo Thea sang một gốc và nói: "Con đã đến tuổi cưới sinh rồi, và ta cũng muốn có một bàn tay chắc chắn cho những công việc nặng nhọc." Bà muốn Thea chọn một tấm chồng từ một trong số những thanh niên trong làng.

Đến ngày,
Thea phải tổ
chức một buổi
chọn rể trước
mặt tất cả dân
làng.

Thea lên
tiếng: “Tôi sẽ
cưới ai cưới
được Yakkul.”

Bà lão thay
cho Thea bộ váy
đẹp nhất trong số
những trang phục
của bà thời trẻ.
Khi nhìn thấy
Thea, trai làng hò
la rộn rã.

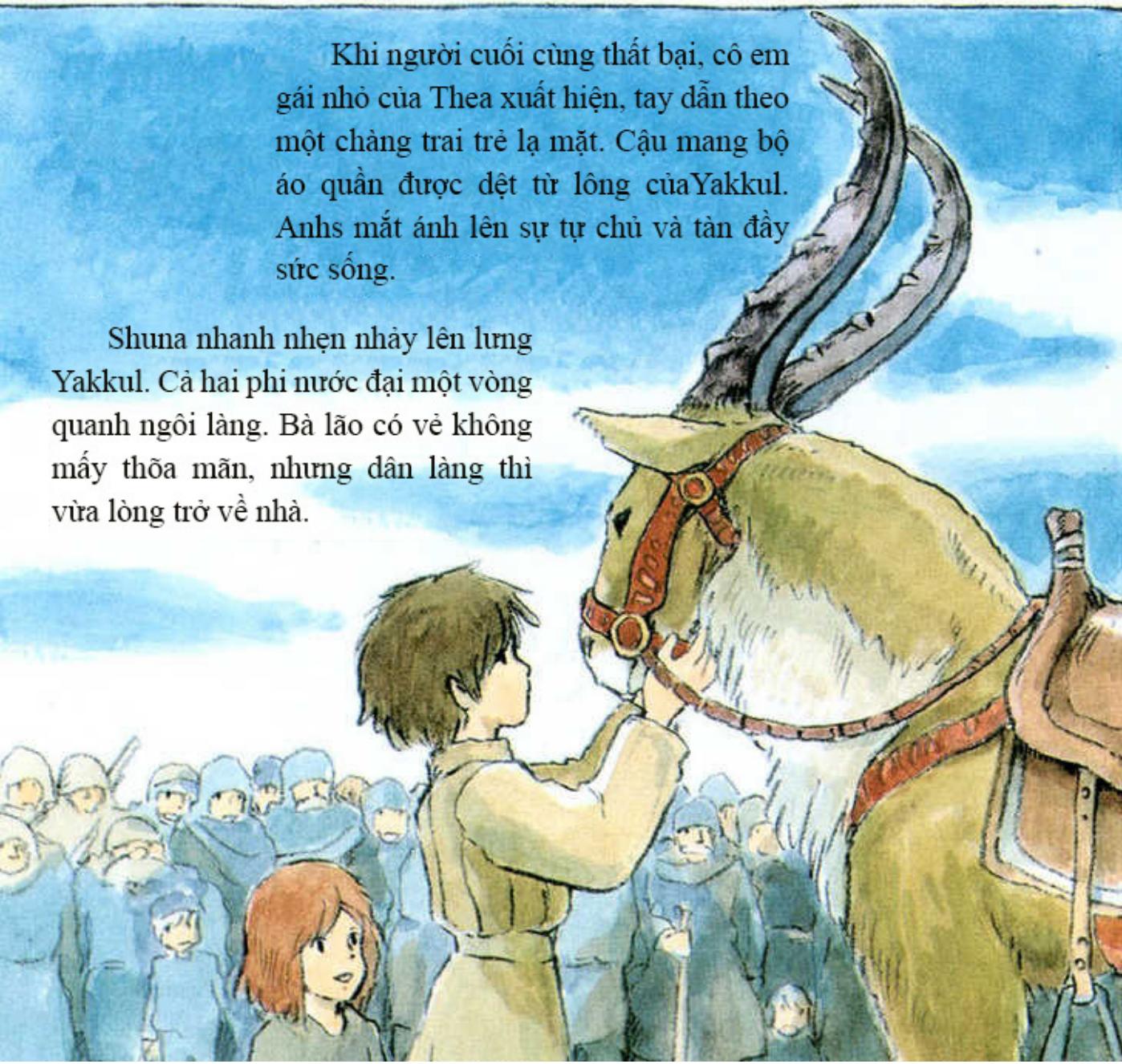
Ngôi làng bỗng rộn
lên với những tràng cười
khi có ai đó bị hất ngã.

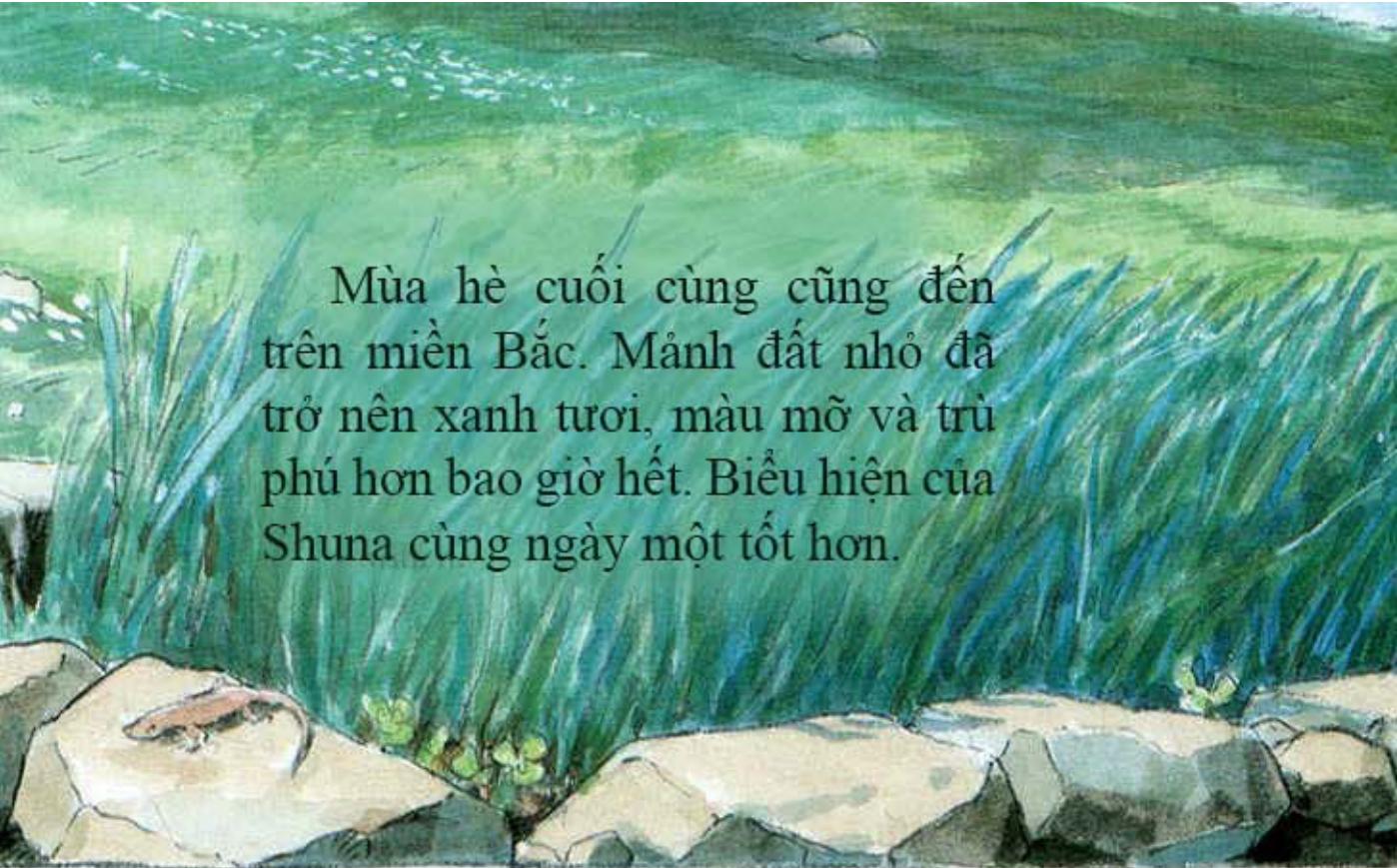
Yakkul là loài kiêu
hanh, chú không để cho
ai cười lên lung minh.

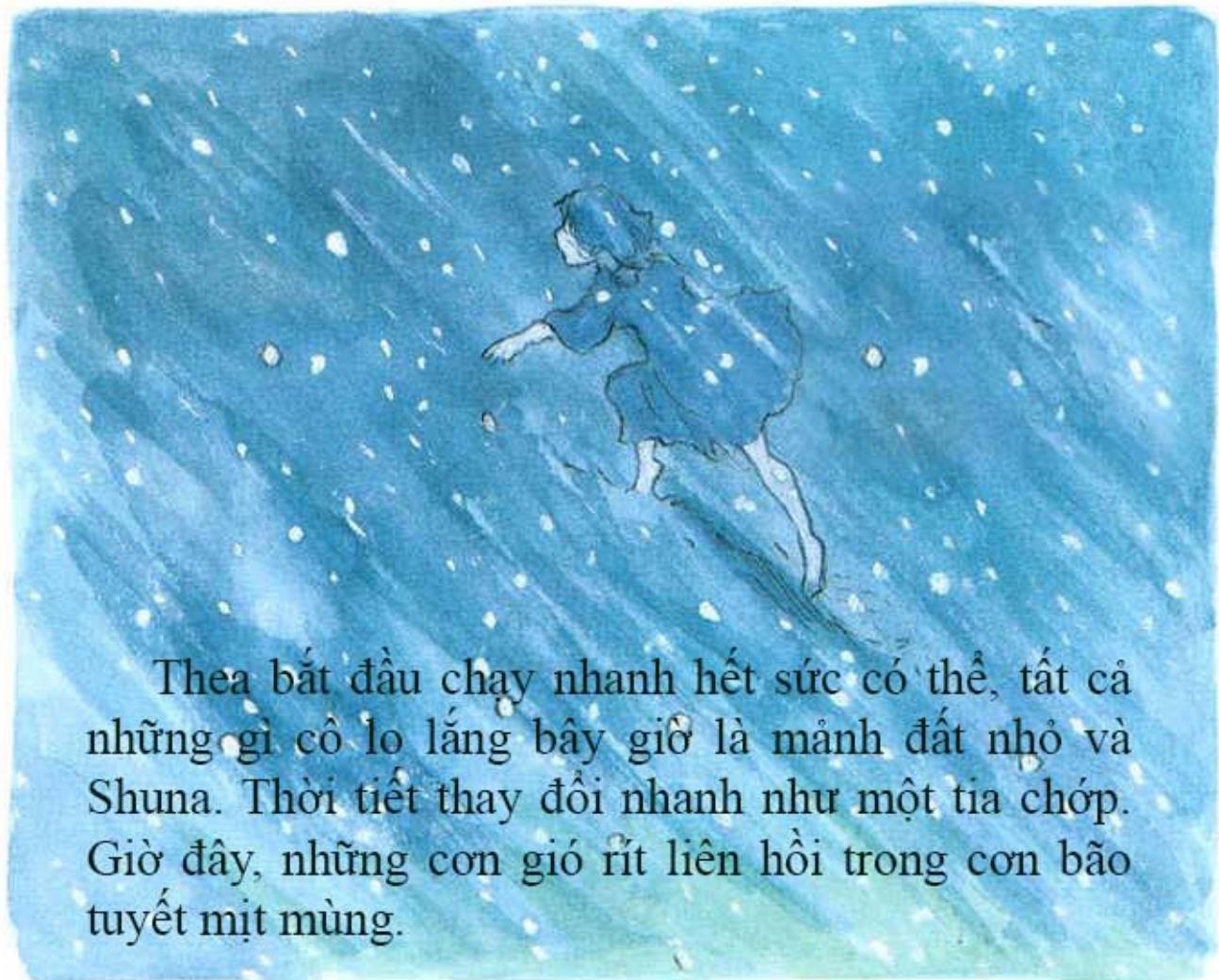
Khi người cuối cùng thất bại, cô em
gái nhỏ của Thea xuất hiện, tay dẫn theo
một chàng trai trẻ lạ mặt. Cậu mang bộ
áo quần được dệt từ lông của Yakkul.
Anh mắt ánh lên sự tự chủ và tàn đầy
sức sống.

Shuna nhanh nhẹn nhảy lên lưng
Yakkul. Cả hai phi nước đại một vòng
quanh ngôi làng. Bà lão có vẻ không
mấy thõa mãn, nhưng dân làng thì
vừa lòng trở về nhà.

Mùa hè cuối cùng cũng đến trên miền Bắc. Mảnh đất nhỏ đã trở nên xanh tươi, màu mỡ và trù phú hơn bao giờ hết. Biểu hiện của Shuna cũng ngày một tốt hơn.

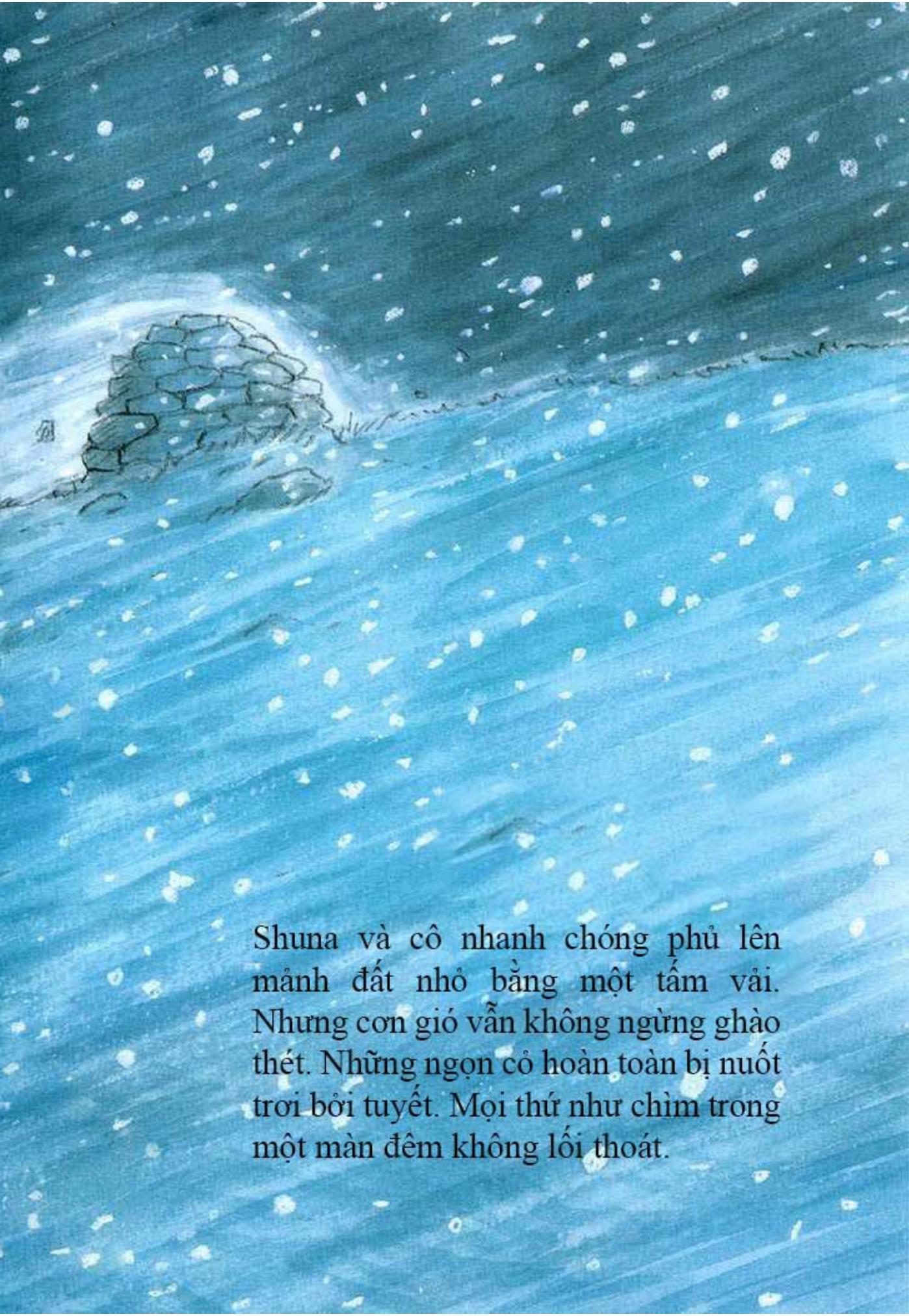

Vào một ngày
nắng đẹp, Thea đi
cắt cỏ khô trên một
cánh đồng xa nhà.

Nhưng không biết từ
đâu, những con gió lạnh
buốt bắt đầu thổi, những
đám mây đen vẫn vũ trên
đỉnh núi.

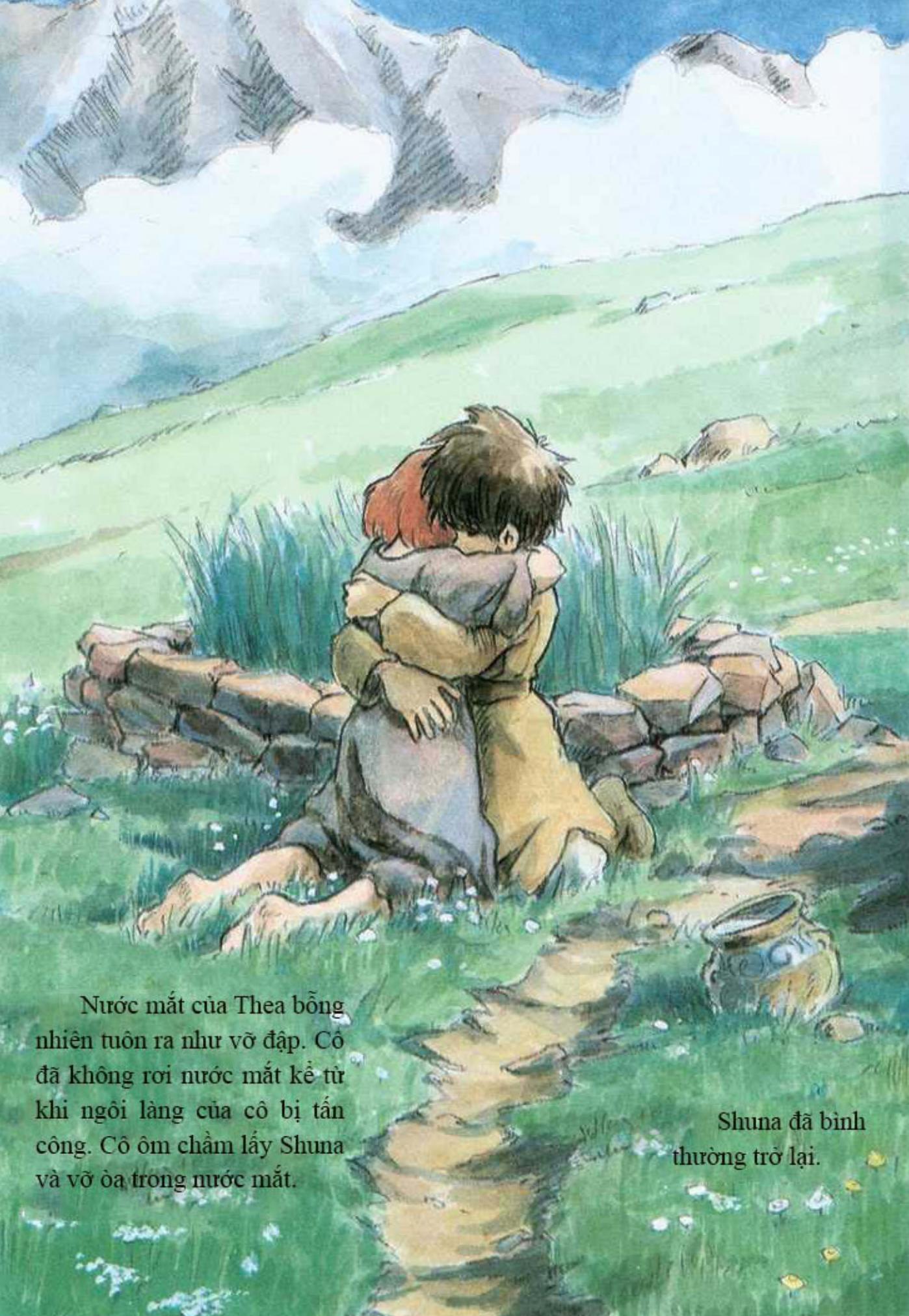

Shuna và cô nhanh chóng phủ lên
mảnh đất nhỏ bằng một tấm vải.
Nhưng cơn gió vẫn không ngừng ghào
thép. Những ngọn cỏ hoàn toàn bị nuốt
trôi bởi tuyết. Mọi thứ như chìm trong
một màn đêm không lối thoát.

Họ đã cứu được mảnh đất
nhỏ. Khi con bão qua đi và bầu
trời lại phủ đầy mây xanh. Thea
nghe thấy tiếng gọi tên mình...

Nước mắt của Thea bỗng
nhiên tuôn ra như vỡ đập. Cô
đã không rời nước mắt kể từ
khi ngôi làng của cô bị tấn
công. Cô ôm chầm lấy Shuna
và vỡ òa trong nước mắt.

Shuna đã bình
thường trở lại.

Shuna tìm lại được bản thân
mình và đầy sức sống như những
cánh đồng vào mùa.

Mùa thu...

Ngày ấy cuối
cùng cũng đã
đến.

Thea mơ cùa...

Có ai đó đang
gõ cửa.

Đứng trước cửa là Shuna,
với một bó lúa mì vừa mới cắt
trên trông. Shuna như thể vừa
trở về sau một chuyến hành trình
dài.

“Shuna...”

Mặt trăng tiếp tục lướt đi trên
thiên đường, và những người canh
gác vẫn chăm lo cho mảnh đất của họ.
Nhưng ở nơi này, có hai con người
vừa mới vượt qua một cơn biến cố.

Hai người sát,
cạnh nhau, trong
niềm hân hoan yên
tĩnh nhưng sâu
lắng.

Mọi chuyện
giờ đã qua đi.

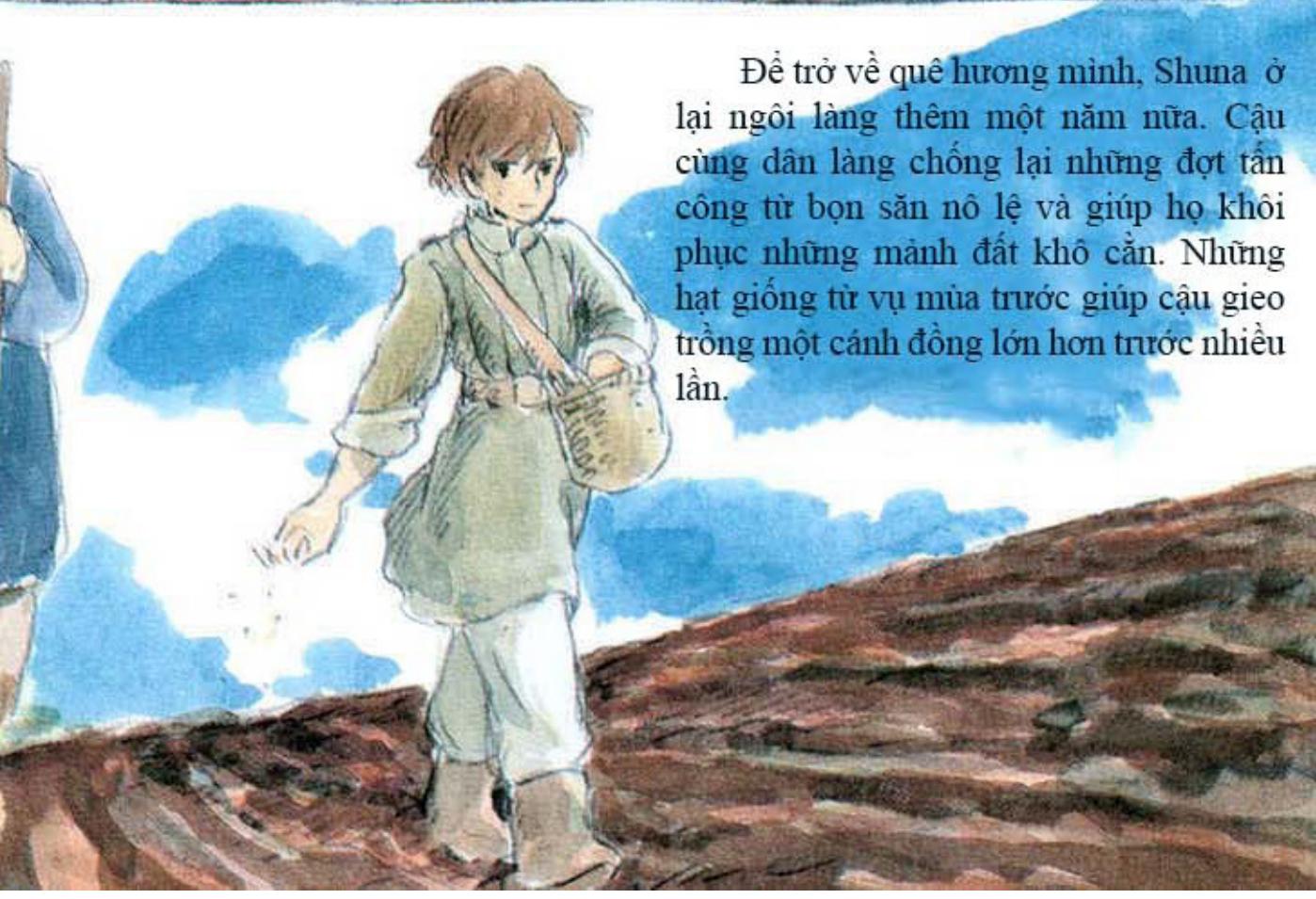
Sau ngày thu hoạch, cầu chà tạo biệt dân làng với một nửa số hạt giống thu hoạch được.

Dân làng thật sự không nỡ để họ rời đi nhưng bà lão để Thea ra đi với một chàng trai không phải là người trong làng mà không cắn nhăn lấy một lời. Bà chỉ im lặng trao cho cô khẩu súng trường của người chồng quá cố mà bà rất mực yêu thương.

Để trở về quê hương mình, Shuna ở lại ngôi làng thêm một năm nữa. Cậu cùng dân làng chống lại những đợt tấn công từ bọn săn nô lệ và giúp họ khôi phục những mảnh đất khô cằn. Những hạt giống từ vụ mùa trước giúp cậu gieo trồng một cánh đồng lớn hơn trước nhiều lần.

Hành trình của Shuna vẫn chưa khép lại. Đường trở về là một chặng đường dài với vô số những hiểm nguy và thách thức tiếp nối.

...Nhưng câu chuyện đó tốt hơn nên được kể vào một lúc khác.

おしまい

Hết chuyện.

'5 1983

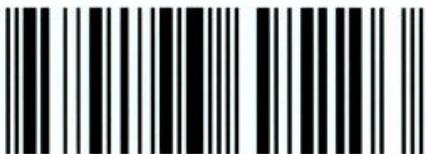
Nguyên bản.

Câu chuyện này được dựa trên một chuyện dân gian Tây Tạng có tên là “Hoàng tử hóa chó”. Câu chuyện kể về một chàng hoàng tử rời bỏ vương quốc để tìm cách cứu thần dân của mình khỏi nạn đói vì thiếu lương thực. Sau khi trải qua một hành trình dài đầy khó khăn, cậu trộm được một nắm hạt giống lúa mạch từ Vua rồng và bị trúng lời nguyền nên bị biến thành một chú chó. Sau đó, tình yêu của một cô gái đã cứu cậu và hai người trở về vương quốc.

Ngày nay, Tây Tạng là quốc gia duy nhất trên thế giới sử dụng hạt lúa mạch làm nguồn lương thực chính. Người ta nói rằng giống lúa mạch trải rộng từ Châu Á đến tất cả các phần còn lại trên thế giới. Đó chính là lý do vì sao mà sử sách ghi lại rằng vị hoàng tử đó hướng về phía Tây trong hành trình của mình. Nhưng dù sao thì cách mà người dân Tây Tạng lưu truyền câu chuyện này trong dân gian cũng là để đáp lại tấm lòng biết ơn của họ sau mỗi vụ mùa. Tôi đã rất muốn chuyển thể câu chuyện này thành phim hoạt hình kể từ khi tôi đọc được nó khoảng mươi năm về trước, nhưng thời hiện đại ở Nhật Bản, một câu chuyện với nội dung đơn giản như vậy là rất khó để thực hiện. Không chỉ mình tôi mà cả những hãng phim hoạt hình ở Trung Quốc cũng vậy. Chính vì thế mà tôi cho xuất bản câu chuyện này dưới phiên bản một truyện ngắn.

Thứ 3 Ngày 10, tháng 5, năm 1983

Hayao Miyazaki

9784196695103

1920174004484

ISBN4-19-6695-10-8

C0174 ¥448E (3)

Animage Book Collection Sales Price 448¥ + Tax

This is a full color drawn story after Miyazaki Hayao that refers to Tibetan folklore.

Shuna, the heir of a small and poor country along the valley, travels with a ripened seed in his hand to fertile lands that probably exist in the far west. Those lands are said to have beautifully shining golden seeds that rid people of starvation.

"To make this folk tale into a animation was my only dream." (From the post scriptum)

Another world of Miyazaki Hayao, the anime director.
